

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Francis_Dick-Na_marne_kusky_SK.PDB

PDB Name: Francis_Dick-Na_marne_kusky_SK
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2003
Modification Date: 30.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DICK FRANCIS

Na márne
kúsky

Jej veličenstvu kráľovnej Alžbete, kráľovnej matke,
na oslavu jej stých narodenín
s nekonečnou vďakou, láskou a želaním všetkého najlepšieho
venuje
Dick Francis

ĎAKUJEM AJ

Stephenovi Zawistowskému, fúkačovi skla

profesorovi Stephenovi Spirovi, odborníkovi na choroby
dýchacieho ústrojenstva

Tanyi Williamsovej z Policajného zboru Západnej Mercie

Matthewovi Francisovi, môjmu vnukovi
za názov

a môjmu synovi Felixovi
za všetko

1. KAPITOLA Viezli sme sa vo štvorici na Cheltenhamské dostihy v onen deň, keď tam po páde na prekážkach zomrel Martin Stukely.

Bol tridsiaty prvý december, predvečer roku dvetisíc. Studené zimné ráno. Svet stál na prahu budúcnosti. Martin si sadol za volant svojho BMW a bez zlej predtuchy vyrazil krátko pred poľudníom. Po ceste za popoludňajšou prácou vyzdvihol svojich troch pasažierov z ich bydlísk v Cotswoldských kopcoch. Ako vychýrený džokej sa vyznačoval sebavedomím a spoľahlivým srdcom.

Keď dorazil k môjmu rozložitému domu na svahu nad rozťahanou a turistami vyhľadávanou dedinou Broadway, vzduch v jeho priestrannom aute bol presiaknutý kúdoľmi dymu z jeho obľúbenej cigary Montecristo č. 2, ktorou si nahrádzal jedlo. V tridsiatich štyroch rokoch trávil čoraz viac času v saune, no metabolický zápas s hmotnosťou aj tak postupne prehrával.

Gény ho obdarili vcelku urastenou postavou a najmä po talianskej matke zdedil lásku k vareniu a živý temperament. S Bon-Bonou, svojou bohatou, moletnou a uvravenou ženou, sa neprestajne vadil a svoje štyri malé deti si v podstate nevšímal, ba pri pohľade na ne často vraštil čelo, akoby si nebol nacistom, čo sú vlastne zač. No vďaka svojej šikovnosti, odvahe a súhre s koňmi sa zjavoval v ohrade pre víťazov rovnako často ako predtým a cestou do Cheltenhamu pokojne rozoberal, aké vyhliadky majú v to popoludnie jeho jazdecké kone v dvoch krátkych a jedných dlhších prekážkových dostihoch. Štyri a pol kilometra skokov cez prekážky v ňom prebúdalo uvážlivé hazardérstvo, v ktorom spočívala jeho veľkosť.

V to osudné piatečné dopoludnie ma vyzdvihol ako posledného, pretože som býval najbližšie k cheltenhamskému závodisku.

V aute po jeho boku už sedel Priam Jones, tréner, na ktorého koňoch pravidelne jazdil. Priam sa vedel vynikajúco

naparovať, ale v tom, kedy kôň v jeho opatere dosiahol vrchol výkonnosti, sa nevyznan až tak dobre, ako si namýšľal. Ten, ktorý mal v spomínaný deň bežať v prekážkových dostihoch - Tallahassee - nemohol byť podľa telefonického vyjadrenia môjho priateľa Martina lepšie pripravený odniesť si zlatú trofej dňa, ale Priam Jones si prihladil biele, stredným vekom preriedené vlasy a blazeovaným hlasom oznámil majiteľovi koňa, že na mäkkejšej pôde by Tallahassee mohol podať ešte lepší výkon.

Na zadnom sedadle vedľa mňa, s končekom jednej z Martinových cigár súmerne sa spaľujúcim na popol, sa rozvaloval majiteľ Tallahasseeho Lloyd Baxter a počúval ho bez viditeľného nadšenia, a ja som si pomyslel, že Priam Jones by bol urobil lepšie, keby si svoje predčasné výhovorky nechal v rezerve.

Bolo nezvyčajné, že Tallahasseeho majiteľa a trénera viezol práve Martin. Normálne brával iných džokejov alebo iba mňa, ale Priam Jones si z nespratnosti práve znivočil auto hlúpu sériou defektov, keď sa pokúsil čelne zaútočiť na čerstvo inštalovanú zábranu nedovoleného parkovania, pozostávajúcu z radu vytŕčajúcich ostňov. Tvrdil, že na vine je magistrát. Dá ich na súd.

Priam bral ako hotovú vec, zdôveril sa mi Martin namrzene, že šoférovať bude on, Martin, a že neodvezie iba Priama, ale poslúži aj majiteľovi koňa, ktorý pred Cheltenhamskými dostihmi nocoval u Priama, keď priletel zo severného Anglicka na miestne stavertonské letisko prenajatým aerotaxi.

Lloyda Baxtera som neznášal rovnako srdečne ako on mňa. Martin ma vopred upozornil na Priamovu pneumatiková kalamitu ("drž svoj sarkastický jazyk za svojimi osľňujúcimi zubami") a zároveň ma požiadal, aby som ufrflaného územčistého majiteľa — milionára predvídavo zahrnul znečitlivujúcim šarmom pre prípad, že by sa obavy Priama Jonesa naplnili a kôň obišiel naprázdno.

V zrkadielku som videl, ako sa Martin na mňa škerí, keď ma počul vyjadrovať sústrast' nad prepichnutými pneumatikami. Všetky prípadné dlhy mi bohato splatil tým, že ma v rámci svojich možností rozvážal hore — dolu, pretože som pred rokom prišiel o vodičský preukaz, keď som trielil stopäťdesiatkou po oxfordskom objazde (štvrtá pokuta za prekroenie povolených rýchlostí), aby som ho aj s jeho zlomenou nohou prepravil k jeho umierajúcemu starému bývalému záhradníkovi. Záhradníkovo srdiečko potom rozochvené tlklo ešte ďalších šesť týždňov - jedna z drobných irónií života. Do vrátenia preukazu mi teraz zostávali tri mesiace.

Priateľstvo medzi mnou a Martinom, na prvý pohľad nepravdepodobné, sa bleskovo rozvinulo do plnej krásy pred štyrmi či viacerými rokmi v dôsledku úsmevu, ktorý sa mu vrásnil okolo očí a bol, ako som sa dovätípil, ozvenou môjho vlastného.

Stretli sme sa v miestnosti porotcov na miestnom korunnom súde, keď nás vybrali ako členov poroty na pojednávanie pomerne jednoduchého prípadu rodinnej vraždy. Proces trval dva a pol dňa. Keď sme po skončení sedeli pri minerálke, dozvedel som sa o tyranii hmotnosti. Hoci môj život nemal nič spoločné s koňmi a jeho zasa nič spoločné s horúčavou a chemickými procesmi, ktoré vyplňali moje dni, spájala nás azda úcta k fyzickým schopnostiam, ktoré každý z nás potreboval pre úspech v povolani.

Martin sa v miestnosti porotcov opýtal len zo zdvorilej zvedavosti: "Čím sa živíte?"

"Fúkam do skla."

"Čože?"

"Vyrábam veci zo skla. Vázy, ozdoby, poháre. Podobné vecičky."

"Bože dobrý."

Usmial som sa nad jeho úžasom. "Viete, to sa robí. Ľudia vyrábajú veci zo skla už tisíce rokov."

"Áno, ale," zauvažoval, "nevyzeráte na človeka, ktorý majstruje ozdoby. Vyzeráte... no... hůžva chlap."

Bol som o štyri roky mladší a o osem centimetrov vyšší ako Martin a svalovo som sa mu asi vyrovnal.

"Vyrábam aj kone," povedal som zmierlivo. "Celé stáda."

"Krištáľový pohár žrebcev?" spýtal sa, menujúc jednu z vyčačkanejších cien novinových dostihov. "Ten ste robili vy?"

"Nie, ten práve nie."

"No... a máte meno? Povedzme ako Baccarat?"

Krivo som sa usmial. "Také slávne až nie. Je to Logan, Gerard Logan."

"Loganovo sklárstvo." Teraz už bez prevapenia prikývol. "Máte obchod na High Street v Broadwayi, medzi tými starinárstvami. Videl som ho."

Prikývol som. "Predajňu a dielňu."

Nezdalo sa, že by ho to zvlášť zaujalo, ale o týždeň vpochodoval do mojej výstavnej galérie, strávil tam tichú intenzívnu hodinku, opýtal sa, či som všetky exponáty vyrobil ja osobne (zväčša áno), a ponúkol sa, že ma odvezie na dostihy. Postupom času sme si obaja bez ťažkostí zvykli na charakteristické črty a slabosti toho druhého. Bon-Bona ma v boji používala ako štít a deti ma považovali za otravného chlapa, lebo som ich nepustil do blízkosti taviacej pece. Polovica dostihov v ten deň v Cheltenhame prebehla normálne. Martin vyhral dvojmiľové prekážkové dostihy o šesť dĺžok a Priam Jones šomral, že šesť dĺžok je priveľa. Pokaží to koňovi pozíciu pri určovaní handicapu.

Martin mykol plecami, pobavene zdvihol obrvy a šiel do šatne, aby si obliekol farby Lloyda Baxtera - čierne a biele vėčka, ružové rukávy a čiapku. Sledoval som troch chlapov v predvážacom kruhu, majiteľa, trénera a džokeja, ako hodnotia Tallahasseeho, ktorý cieľavedome kráčal dookola vedený stajníkom. U bookmakerov Tallahassee v dostihoch o Zlatú trofej večnej kávy stál šesť ku štyrom: jasný favorit.

Lloyd Baxter (nevšímajúc si trénerove pochybnosti) staval naňho a ja tiež.

Práve na poslednej prekážke sa Tallahasseeu netypicky zaplietli nohy. Viedol hravo o sedem dĺžok, a tak sa prestal sústreďovať, potkol sa o korene neúhybnej brezy, prekoprcol sa ponad jazdca, dopadol celou svojou poltonovou hmotou na chrbát a sedlom a lopatkami dolámaval mužovi pod sebou rebrá.

Kôň spadol v najvyššom predvíťaznom vypätí a zrútil sa v rýchlosti päťdesiat či viac kilometrov za hodinu. Niekoľko nehybných okamihov ležal s vyrazeným dychom na džokejovi, potom sa v úsilí zviechať sa zasa na nohy zúrivo prevaľoval sem a ta.

Pád a jeho následky vyzerali z môjho miesta na tribúne naozaj strašne. Rev, ktorý vítal favorita dobiehajúceho si po očakávané víťazstvo, sa pridusil do vzdychu, výkrikov, do nekonečného preľaknutého mrmotu. Skutočný víťaz prebehol cieľom bez zaslúžených ovácií a tisíce ďalekohľadov sa zamerali na nehybné čierne a biele vďaka ležiace na zelenej decembrovej trávě.

Napriek tomu, že sa z auta, ktoré išlo pretekárom v päťách, Martinovi Stukelymu hneď začal venovať lekár závodiska, rýchlo sa zbiehajúca skupina zdravotníkov a ľudí z médií si uvedomila, že im, hoci ešte napoly pri vedomí, umiera pred očami. Zbadali, že mu z úst vyteká krvavá pena a dusí ho, lebo ostré konce zlomených rebier mu trhali pľúca. A každúcké zakašľanie, každúcký ston opísali vo svojich reportážach.

Lekár so zdravotníkmi naložili polomŕtveho Martina do čakajúcej sanitky a cestou do nemocnice mu zúfalo nasadzovali transfúzie a kyslík, ale skôr než ta došli, džokej svoje dostihy potichučky prehral.

Hoci Priam zvyčajne nepodliehal citom, keď neskôr v šatni zbieral Martinove veci vrátane kľúčov od auta, neskrývane plakal. Poťahoval nosom, smrkal do vreckovky a v sprievode Lloyda Baxtera, ktorý vyzeral skôr otrávene ako skormútené, mi ponúkol, že ma zavezie na moje pracovisko v Broadwayi, nie však domov do kopcov, keďže sa odtiaľ mieni pustiť opačným smerom a navštíviť Bon-Bonu; chce jej poskytnúť útechu.

Spýtal som sa, či by ma na tú návštevu k Bon-Bone nezobral so sebou. Odmietol. Vyhlásil, že Bon-Bona chce byť iba s Priamom. Povedala mu to, celá zničená, do telefónu.

Doložil, že Lloyda Baxtera tiež vysadí v Broadwayi. Priam mu v tamomšom hoteli Wychwoodsky drak zabezpečil poslednú izbu, ktorá sa ešte dala zohnať. Všetko už bolo zariadené.

Lloyd Baxter sa mračil na svet, na svojho trénera, na mňa, na osud. Domnieval sa, že by bol mal vyhrať zlatú trofej.

Okradli ho. Hoci jeho kôň vyviazol bez zranenia, zdalo sa, že voči svojmu mŕtvemu džokejovi pociťuje skôr hnev ako ľútosť.

Keď sa Priam so zvesenými plecami a Baxter so zachmúrenou tvárou vybrali popredu k parkovisku, zavolať na mňa menom Martinov garderobier zo šatne a rozbehol sa za mnou. Zastal som, obrátil sa k nemu a on mi vrazil do rúk ľahké dostihové sedlo, ktoré, pevne pripútané k Tallahasseeho chrbtu, pomáhalo šíriť skazu a smrť.

Strmene s ohlávkou a uzdu boli poskladané na chrbte sedla a na mieste ich pridžžala dlhá, niekoľkokrát dookola ovinutá stuha. Pohľad na stuhou previazanú časť profesionálneho výstroja mi ako fotoaparát Hasselblad mojej nedávno zosnulej matky surovo vtisol do vedomia škripavú zvesť, že ich majitelia sa už nikdy nevrátia. Práve Martinovo prázdne sedlo spôsobilo, že mi začal bolestne chýbať.

Garderobier Eddie bol postarší, plešivý a podľa Martinovho názoru pracovitý a neschopný spáchať čosi zlé. Zvrtol sa, že sa vráti do šatne, no potom zastal, pohrabal sa v hlbokom prednom vrecku na zástere, ktorá patrila k jeho povolaniu, vytiahol balíček v hne dom papieri a zavolať na mňa, aby som počkal.

"Niekoľko to dal Martinovi, aby vám to odovzdal," zakričal, vrátil sa a podával mi ho. "Martin ma popýtal, aby som mu ho vrátil, keď sa bude poberať domov, aby ho mohol doručiť vám... no ale, pravdaže..." prehltoť a hlas sa mu zlomil, "už ho niet."

"A kto ho dal jemu?" spýtal som sa.

Garderobier nevedel. Bol však presvedčený, že Martin sám to vedel, lebo si robil žarty, že má miliónovú cenu, a Eddiemu bolo jasné, že konečným adresátom balíčka je Martinov priateľ Gerard Logan.

Vzal som balíček, s poďakovaním som si ho vložil do vrečka, a potom sme ešte strávili spoločný okamih prenikavého smútku nad prázdnotou, ktorú sme už začali pociťovať vo svojom živote. Eddie sa napokon obrátil a náhlil sa za svojimi povinnosťami v šatni a ja som cestou na parkovisko uvažoval, že som bol na dostihoch azda naposledy, lebo bez Martinovho prínosu ma už nebudú baviť.

Symbolika prázdneho sedla vohnala Priamovi opäť slzy do očí a Lloyd Baxter nesúhlasne pokrútil hlavou. No Priam sa natoľko vzbudil, že naštartoval Martinovo auto a odšoféroval ho do Broadwaya, kde podľa pôvodného zámeru mňa i Lloyda Baxtera vložil pred Wychwoodským drakom a potom sa v mlčkom zachmúrení pobral za Bon-Bonou a jej napoly osireným potomstvom.

Lloyd Baxter mi nevenoval pozornosť, ale bez vôle vošiel do hotela. Cestou zo závodiska sa Priamovi postáľoval, že jeho kufrík s vecami na noc zostal v Priamovom dome. Doviezol sa prenajatým autom zo stavertonského letiska s úmyslom, že stráví večer na Priamovej teraz už zrušenej silvestrovskej zábave, oslávi víťazstvo v Zlatom kávovom pohári a nasledujúce ráno odletí na svoj štyristohektárový statok v Northumberlande. Priamovo ubezpečenie, že po návšteve u Martinovej rodiny osobne dopraví kufrík do hotela, majiteľa Tallahasseeho nijako neuzmierilo. Šomral, že celé popoludnie bolo jedna katastrofa, a v tóne jeho hlasu sa dal začuť úmysel prejsť k inému trénerovi.

Môj sklársky podnik stál zopár metrov od Wychwoodského draka na opačnej strane cesty. Keď ste ta pozreli spred hotela, okná galérie akoby sa trblietali mimoriadne jasným svetlom, čo sa dialo každý deň v roku od raňajok až do polnoci.

Prešiel som cez cestu a v duchu si želal, aby sa čas dal vrátiť do včerajška: želal som si, aby mi do dverí vpochodoval svetlooký Martin a navrhoval mi čudesné sklené sochy, ktoré však, keď som ich urobil, prinášali objednávky i prachy. Očarilo ho samo vytváranie skla a zdalo sa, že sa nevie nasýtiť pohľadom, ako miešam základné prísady, namiesto aby som si ho zakaždým obstarával ľahším spôsobom - rovno z police.

Hotový materiál, ktorý prichádzal v dvestokilových súdkoch, vyzeral ako drobné matné kamienky alebo objemné zelené hrášky, napoly také veľké ako hračky z lešteného priehľadného skla. Zvyčajne som siahol po jednoduchom

riešení, lebo materiál bol číry a čistý a pri tavení nerobil problémy.

Keď ma Martin prvý raz videl, ako naplňam nádrž taviacej pece týždňovými zásobami okrúhlych sivých skaliek, nahlas opakoval zoznam uvedených zložiek: "Osemdesiat percent zmesi tvorí biely kremičitý piesok z Mftveho mora. Desat percent je sodíkový prášok. Potom pridajte zodpovedajúce množstvá antimónu, bária, kalcia a arzenu na dvadsaťpäť kilogramov váhy. Ak chcete sklo zafarbiť namodro, použijete mletý lapis lazuli alebo kobalt. Ak ho chcete zafarbiť nažltlo, použijete kadmium, ktoré sa teplom mení na oranžové a červené - a ja tomu neverím."

"To je sodné krištáľové sklo," prikývol som s úsmevom. "Používam ho ustavične, lebo z neho možno jesť a piť bez najmenšieho nebezpečenstva. Môžu ho obľizovať aj malé deti."

Prekvapene sa na mňa zahľadel. "To nemožno bez nebezpečenstva cmúľať každé sklo?"

"No... nie. Keď vyrábaš niečo s olovom, musíš si dávať mimoriadny pozor. Olovnatý krištáľ. Pekný materiál. Ale olovo je super superjedovaté. Totiž olovnatý kremík, ten sa používa na sklo. Je to hrdzavočervený prášok a v surovom stave ho musíš uchovávať prísne oddelený od všetkého ostatného a dávať čertovský pozor, aby bol pod zámkou."

"A čo poháre z brúseného olovnatého skla?" spýtal sa. "Aby si rozumel, dostali sme také od Bon-Boninej mamy."

"Neboj sa," povedal som mu pobavene. "Ak si z nich nechorel doteraz, tak už asi neochorieš."

"Ďakujem pekne."

Cez ťažké dvere zo zaoblených sklenených tabulí som vošiel do galérie a pocíťoval som už pritom v sebe prázdno po Martinovi. Niežby som nemal iných priateľov. Mal som celý krdel kamošov z mokrej štvrte, pre ktorých bublinková voda a cedenie potu patrili k diablovým vynálezom. Dvaja z nich, Hickory a Irish, pracovali u mňa ako pomocníci a uční, hoci Hickory bol približne v mojom veku a Irish o dosť starší. Túžba pracovať so sklom prichádza na ľudí často až v pokročilom veku ako u Irisha, ktorý mal štyridsať rokov, ale občas, ako v mojom prípade, sa to očarenie dostavilo ani prvé slová, tak dávno, že sa na to ani nepamätám.

Mal som strýka, eso medzi fúkačmi skla, ktorý vynikajúco pracoval aj

s plameňom. Vedel rozžeraviť pevné sklené tyče nad plynovým horákom tak, že ich vytvaroval do podoby čipky, a vyrábala anjelov, krinolíny a stabilné okrúhle ploché podstavce takmer pre všetko, čo si vo vedeckom laboratóriu vyžaduje presnosť.

Sprvu sa zabával na tom, že sa mu za päťami vláči zvedavé decko, ale neskôr ho to začalo zaujímať a napokon zobral celú vec vážne. Učil ma zakaždým, keď sa mi podarilo vyhnúť škole, a zomrel približne v tom čase, keď som sa mu svojou vynachádzavosťou už vyrovnával. Mal som šesťnásť rokov. V testamente mi odkázal plány a návody na vybudovanie základnej dielne a tiež, čo bolo oveľa cennejšie, svoje zápisníky, do ktorých podrobne zaznamenal dlhé roky jedinečnej zručnosti. Zhotovil som si zamykáciu, sejfú podobnú knižničku, aby som ich mal kde uschovávať, a od tých čias som k nim pridal vlastné poznámky o metóde a materiáloch, ktoré boli potrebné, keď som navrhoval niečo zvláštne. Stála vždy na opačnom konci dielne medzi policami so zásobami a radom štyroch vysokých sivých skriniek, v ktorých sme s mojimi pomocníkmi držali svoje osobné veci.

Práve on, môj strýko Ron, nazval svoj podnik Loganovo sklárstvo a vtĺkol do mňa aspoň zárodok obchodného ducha i poznanie, že čokoľvek vytvorí jeden fúkač skla, to môže druhý odkopírovať, a tým sa kúpna cena drasticky zníži. V svojich posledných rokoch sa úspešne usiloval vytvoriť diela nenapodobiteľnej originality, pričom pracoval mimo môjho dohľadu a potom ma vyzýval, aby som vypátral a zopakoval jeho metódy. Zakaždým, keď sa mi to nepodarilo, veľkodušne mi ich predviedol a smial sa, keď moje schopnosti vzrastali, až som ho napokon dokázal poraziť na jeho vlastnom ihrisku.

V neskoré popoludnie po Martinovej smrti zaplňali galériu ľudia, ktorí sa usilovali nájsť nejakú spomienku na predvečer historického nástupu nového tisícročia. Navrhol som a v najrozličnejších farebných kombináciách vyhotovil celú hrbu a škálu drobných úhladných misiek s kalendárom, o ktorých som so zo skúsenosti vedel, že privábajú najviac turistických dolárov, a predali sme ich na stovky. Na všetky som vyryl svoj podpis. Teraz ešte nie, pomyslel som si, ale ak sa dožijem, v roku dvetisícdvadsať by kalendárová miska z 31. decembra tisícdeväťstodevät'desiatdeväť s podpisom Gerarda Logana mohla byť zberateľským kúskom.

V dlhej galérii boli vystavené väčšie, nezvyčajné, výstredné a drahšie exponáty, každý zvlášť osvetlený a dostupný: predajňu lemovali radypolic s menšími pestrými, pôvabnými a nie takými drahými ozdôbkami, ktoré sa dali bez ťažkosti vpratať do turistického kufra.

Jedna stena predajne siahala iba po pás, takže sa ponad ňu dalo vidieť do dielne, kde dňom i nocou blčala taviaca pec a drobné sivé kamienky sa pri zvýšenej teplote tisícvesto stupňov Celzia pretavovali na sodíkový krištáľ.

V dielni mi pri práci striedavo pomáhali Hickory, Irish alebo ich kolegyňa Pamela Jane. Jeden zo zvyšných dvoch podával zákazníkom priebežný komentár o postupoch a tretí balil nákupy a obsluhoval pokladnicu. V ideálnom prípade sme sa pri tých úlohách striedali, ale skúsených fúkačov skla bolo málo a moji traja nadšení pomocníci boli ešte vždy v štádiu vyrábania ťažidiel na papier a tučniakov.

Vianočný predaj bol skvelý, ale s Novým rokom dvetisíc sa nedal porovnať. Keďže všetko, čo sa u mňa predávalo, bolo zaručene vyrobené ručne (a väčšinou mnou), ten deň strávený na dostihoch bol po mesiaci mojím prvým oddychom od pece. Niekedy som pracoval dlho do noci a ráno vždy už od ôsmej, za asistencie jedného z mojich troch pomocníkov. Výsledná vyčerpanosť nehrala úlohu. Bol som telesne fit, a ako povedal Martin, načo je sauna človeku, ktorému blčí do tváre tisícvesto stupňov?

Zdalo sa, že Hickorymu, ktorý vnášal farbu do žeravého ťažidla na papier na konci tenkej poldruhametrovej tyče nazývanej sklárska pišťala, sa pri mojom návrate z dostihov ohromne uľavilo. Štíhla Pamela Jane s úsmevom na tvári, sústredená a zapálená, stratila niť v komentári a namiesto toho opakovala: "Je tu. Je tu..." a Irish prestal baliť kobaltovomodrého delfína do bieleho baliaceho papiera a veľmi zhlboka si povzdychol: "Chvalabohu." Pomyslel som si, že sa na mňa priveľmi spoliehajú.

Povedal som: "Ahojte, mládenci," ako zvyčajne, zašiel som do dielne, vyzliekol som si sako, kravatu a košeľu a poskytol som milénium posadnutým zákazníkom pohľad na bielu kordovú vestu zdobenú menovkou módného tvorca, môj pracovný odev. Hickory dokončil papierové ťažidlo, krútil sklárskou pišťalou pri nohách, aby sklo ochladlo, a dával pritom pozor, aby si neoškvíkol nové adidasky. Z roztopaše som vytvoril pásikavú dutú modrú, zelenú a purpurovú rybu s plutvami, geometricky pôsobiacu ozdobu, ktorej výroba sa zdala ohromujúco ťažká a v štrnástich rokoch som si s ňou vôbec nevedel rady. Svetlo v nej hralo dúhovými farbami.

Zákazníci však chceli dôkaz, že tovar pochádza práve z toho dňa. Mali sme otvorené oveľa dlhšie ako zvyčajne a pre ich potešenie som vyrobil nespočetné množstvo misiek, tanierov a váz s dátumom, zatiaľ čo Pamela Jane vysvetľovala, že si ich možno vyzdvihnúť až na druhé ráno, na Nový rok, keďže cez noc musia pomaly vychladnúť. Zdalo sa, že to nikoho neodradilo. Irish si zapísal ich mená a rozprával im vtipy. Boli to hodiny plné srdečnosti a osláv.

V jednu chvíľu sa tam nakrátko zastavil Priam Jones. Keď bol v Martinovom a Bon-Boninom dome, zistil, že na zadnom sedadle jeho auta leží môj pršiplášť. Bol som mu veľmi zaviazaný a s novoročným nadšením som sa mu poďakoval.

Prikývol, ba dokonca sa usmial. Slzy mu už uschli.

Keď sa pobral, šiel som si zavesiť pršiplášť do skrinky. Niečo tvrdé ma udrelo do kolena, a tak som si spomenul na balíček, ktorý mi dal komorník Eddie. Položil som ho na policu so zásobami v zadnej časti dielne, aby sa neplietol pod ruky, a vrátil som sa uspokojovať žiadosti zákazníkov.

Zatvárací čas v obchode bol pružný, ale napokon som za posledným zákazníkom zamkol dvere dosť zavčasu na to, aby Hickory, Irish a Pamela Jane stihli ísť na večierok a aby som si uvedomil, že som ešte neotvoril balíček, ktorý mi v pršiplášti vrátil Priam Jones. Balíček, ktorý pochádzal od Martina... ten rozosmiaty stratený duch ma po celý večer tlačil na pleciach a nútil ma vydržať.

Zavalený žiaľom som zamkol taviacu pec pred vandalmi a skontroloval teplo v chladiacich peciach, kde pomaly chladla hľba čerstvo vyrobených predmetov. Taviaca pec, ktorú som postavil podľa strýkovho návrhu, pozostávala z ohňovzdorných tehál a kúrilo sa v nej propánovým plynom, ktorý vychádzal pod tlakom z dýchadla. Horela dňom i nocou pri teplote nikdy nie nižšej ako deväťsto stupňov Celzia, čo stačilo na roztavenie väčšiny kovov, o zapálení papiera ani nehovoriac. Často sa nás pýtali, či by sa do skleného ťažidla nemohol vložiť suvenír ako napríklad svadobný prsteň, ale odpoveď znela, že žiaľ nie. V tekutom skle by sa zlato - i ľudské telo - ihneď roztavilo. Pravdu povediac, roztavené sklo bola poriadne nebezpečná vecička.

Pomaly som upratal dielňu, zrátal, prerátal a potom odložil denné príjmy do plátenného vrečka, kde čakali, kým ich zverím nočnému sefu banky. Nato som si obliekol odložené šatstvo a napokon som sa zbližša pozrel na dosiaľ zanedbávaný balíček. Ukázalo sa, že obsahom je presne to, čo pripomínal na omak, obyčajne vyzerajúca videopáska, a to ma trochu sklamarlo. Páska bola navinutá na samý začiatok a na čiernom kryte nebola nijaká cedulka. Nemala ani ochranný obal. Nedbalo som ju položil k peniazom a pri pohľade na ňu mi zišlo na um, že videoprehrávač mám doma, že som predal auto a že blížiac sa polnoc v predvečer nového tisícročia nie je najlepší čas na privolanie taxíka.

Plány na moju vlastnú polnoc so susedskou tancovačkou vo vedľajšom dome sa rozpadli na cheltenhamskom závodisku. Možno vo Wychwoodskom drakovi, pomyslel som si ľahostajne, sa ešte bude dať prenajať nejaký kumbálík na metly. Vypýtam si sendvič a koberec, prespím sa temnou nocou do nového storočia a skoro ráno napíšem nekrológ za džokejom.

Práve keď som sa chystal prejsť cez ulicu do Wychwoodského draka, niekto s ťažkou zaklopal na sklenú tabuľu dverí a ja som sa ich pobral otvoriť s úmyslom, že poviem, že je už veľmi neskoro, v Broadwayi chýba do roku dvetisíc iba pätnásť minút, hoci v Austrálii je už celé hodiny zajtra. Odomkol som dvere a poháňaný neľútostnou úslužnosťou zdvorilo som hľadel do tváre nečakaného a neželaného návštevníka Lloyda Baxtera, ktorému som s napoly potlačeným zívnutím povedal, že jednoducho nemám dosť energie, aby som debatoval o pohrome v Cheltenhame ani o ničom inom, čo súvisí s koňmi.

Vkročil na najosvetlenejšie miesto na prahu a ja som zbadal, že drží fľašu Dom Pérignonu a dva z najparádnejších pohárov na šampanské, aké mali vo Wychwoodskom drakovi. Hlboko nesúhlasný výraz však napriek týmto fajnám mieru neustúpil ani o piad.

"Pán Logan," povedal obradne, "nepoznám tu nikoho okrem vás, a nevravte mi, že na radovánky nie je vhodný čas, lebo sa s vami do veľkej miery zhodujem... nielen preto, že Martin Stukely zomrel, ale aj preto, že budúce storočie bude podľa všetkého ešte krvavejšie ako minulé a nevidím nijaký dôvod oslavovať obyčajnú zmenu dátumu, najmä keď je ten dátum od samého začiatku nesprávny." Nadýchol sa. "Rozhodol som sa teda stráviť večer vo svojej izbe" Náhle sa odmlčal a bol by som ten príbeh mohol dokončiť zaňho, ale namiesto toho som ho iba myknutím hlavy pozval dnu a zatvoril za ním ťažké dvere.

"Vypijem si na Martina," povedal som.

Zdalo sa, že sa mu po mojom súhlase uľavilo, aj keď o mne nemal vysokú mienku a bol taký starý, že by mi mohol byť otcom. No ešte vždy ho plašil príznak osamelosti, a tak postavil poháre na stôl vedľa pokladnice, slávnostne vystrelil drahú zátku a vypustil bublinky na slobodu.

"Vypite si, na čo chcete," povedal sklúčene. "Bol to asi pomýlený nápad, že som sem prišiel."

"Nie," povedal som.

"Viete, počul som hudbu..."

Hudba, ktorá znela v diaľke, ho vyhnala z jeho osamelej izby. Hudba mocne priťahovala družné ľudské pokolenie. Nik nevitál dvojtisíc rok potichu.

Pozrel som na hodinky. Do vyzváňania chýbalo už iba deväť minút.

Bez ohľadu na cynické vyhýbanie sa organizovaným radovánkam, ba aj bez ohľadu na návaly surového, nestráveného

žiaľu som predsa len pociťoval všadeprítomné vzrušenie v zmysle ponúknutej čerstvej príležitosti, možného nového začiatku. Človek si vedel odpustiť vlastné chyby.

Už aj samy nové čísla vyžarovali príslub.

Päť minút do vyzváňania... a ohňostrojov. Napil som sa Baxterovho šampanského, no aj tak sa mi ešte stále nepáčil. Tallahasseeho majiteľ sa vďaka prevezenému kufru prezliekol do spoločenského odevu vrátane čiernej kravaty. Takmer edwardovský štýl oblečenia akoby skôr zdôrazňoval než tlmil hmotnosť jeho osobnosti. Hoci mi ho predstavili prinajmenej už pred dvoma rokmi a popíjal som jeho bublinky aj pri príjemnejších príležitostiach, neobťažoval som sa doposiaľ študovať jeho tvár črtou. V rámci nápravy som si spomenul, že mal predtým husté, silné čierne vlasy, ale po prekročení päťdesiatky sa v nich zjavili sivé pásy, ktoré sa, aspoň v mojich očiach, rýchlo rozrastali. Tvárové kosti mal hrubé a takmer kromaňónské, s mocným čelom a podobne rezolútnou bradou. V minulosti bol možno vyziatnutý, ale na konci dvadsiateho storočia mu zhrubol krk i pás a nadobudol autoritatívnu hmotnosť mužov vo vedúcich funkciách. Ak vyzeral skôr ako priemyselník než ako statkár, tak iba preto, že svoj väčšinový podiel v paroplavebnej spoločnosti predal a kúpil si zaň dostihové kone a pôdu.

Prísne mi oznámil, že nemá rád mladých mužov ako ja, ktorí sa môžu na celé dni vzdialiť z práce, kedykoľvek sa im zažiada. Vedel som, že ma považuje za kumpána, ktorý sa priživuje na Martinovi, aj keď Martin tvrdil, že skôr opak je pravdou. Zdalo sa, že keď si raz Lloyd Baxter utvorí názor, neponáhľa sa ho zmeniť.

Vzdialene, z hĺbky studenej noci ohlasovali zvony v Anglicku plynutie oného veľavýznamného okamihu, oslavovali umelú zmenu dátumu a hlásali, že ľudstvo môže nevšímavej planéte vnútiť svoju vlastnú matematiku. Lloyd Baxter zdvihol pohár, aby si pripil na nejaký súkromný cieľ, a keď som ja zopakoval jeho gesto, dúfal som iba, že sa v zdraví dožijem januára roku dvetisícjeden. Pravdu povediac, s banálnou zdvorilosťou som dodal, že ak ospravedlním moju neprítomnosť, pripijem si na jeho zdravie vonku.

"Pravdaže," zamumlal.

Roztvoril som dvere galérie a so zlatistým nápojom v ruke som vyšiel na ulicu, kde som zistil, že desiatky ľudí pocítili rovnaké nutkanie. Celý kídľ vrátane mňa podľahol takmer nadprirodzenému inštinktu nadychnúť sa slobodného nového vzduchu pod hviezdami.

Muž, ktorý v obchode vedľa mojej galérie predával starožitné knihy, mi rázne potriasol rukou a teplo, žičlivo mi zaželel šťastný nový rok. Usmial som sa a poďakoval mu. Úsmev mi nepadol ťažko. Dedina, vždy pomerne priateľská, vítala nový rok a susedov s nekomplikovanou srdečnosťou. Škriepky môžu počkať.

Blízko nás sa veľká skupina ľudí pochytila popod pazuchy, knísali sa na ceste a spievali AuldLang Syne, pričom polovicu slov vynechávali, za nimi sa pomaly vlieklo jedno či dve autá s naplno zapnutými reflektormi a bľačiacimi klaksónmi a z otvorených okien vrieskala nadšená mláď. Na hornom i dolnom konci High Street si miestne svetáctvo našlo vlastnú úroveň, ale všade s dobromyseľným vyladením.

Možno preto trvalo dlhšie, ako som zamýšľal, kým som sa zdráhavo rozhodol vrátiť do obchodu k príjmom nachystaným na odovzdanie do banky a svojmu nevitánému návštevníkovi, ktorému moja neprítomnosť iste nezlepšila náladu.

S ľútosťou som odmietol náprstok sladovej whisky od knihkupca a šuchtal som sa k Loganovmu sklu, pociťujúc prvý zásklbn rezignácie nad Martinovým odchodom. Odjakživa vedel, že mu jeho zamestnanie môže privodiť smrť, ale nečakal to. Pádom sa nedalo vyhnúť, ale stanú sa "niekedy inokedy". Zranenia sa považovali za mrzutosť, ktorá bráni víťazstvu. Zavesí "čizmy na klinec", povedal mi bezstarostne, v tej chvíli, keď sa ich bude báť obuť.

Znepokojovalo ho práve pomyslenie na strach, povedal mi raz.

Otvoril som ťažké dvere, chystajúc si ospravedlnenie, a zistil som, že situácia si vyžaduje čosi celkom iné.

Lloyd Baxter ležal dolu tvárou na dlážke predajne, nehybný a v bezvedomí.

Náhľivo som odložil prázdny pohár na stôl, kde stála pokladnica, v obavách som si kľakol vedľa neho a nahmatal som mu na krku pulz. Hoci mal modravé pery, akosi nevyzeral na mŕtveho a pod prstami som s veľkou úľavou pocítil pomalé, znateľné bum — bum. Žeby porážka? Infarkt? V medicíne som sa veľmi nevyznal.

Človek by ťažko našiel nevhodnejšiu noc na volanie záchranej služby, pomyslel som si učupený na päťach... Vstal som a prešiel pár krokov k stolu s pokladnicou a všetkými ďalšími obslužnými prístrojmi vrátane telefónu. Bez veľkej nádeje som vykrútil číslo prvej pomoci, ale zdalo sa, že záchranná služba reaguje dokonca aj na Silvestra, a až keď som po ich príslube, že ihneď pošlú sanitku, zložil slúchadlo, všimol som si, že vedľa pokladnice chýba plátenné vrečko určené pre banku. Zmizlo. Hľadal som ho všade, ale v kútiku srdca som vedel, kde som ho nechal.

Hromžil som. Každý halier som si tvrdo odpracoval. Cedil som pot. Ruky ma ešte vždy boleli. V tej chvíli sa ma zmocnila sklľúčenosť i zúrivosť. Začal som uvažovať, či Lloyd Baxter urobil, čo sa dalo; či ho omráčili pri obrane môjho majetku pred zlodejom.

Zmizla aj neoznačená čierna páska. Záchvat rozhorčenia, aký pozná každý, koho okradli čo aj o maličkosti, môj hnev ešte vybičoval. Strata pásky, aj keď sa s peniazmi nemohla rovnať, mi poriadne pridala.

Zavolať som na políciu, ale nijako som ich nevzrušil. Boli v duchu prichystaní na bomby, nie na špajzové krádeže.

Povedali, že ráno niekoho pošlú.

Lloyd Baxter sa zamrivil, zastonal a opäť ležal nehybne. Kľakol som si k nemu, dal mu dolu kravatu, uvoľnil opasok a celého som ho trochu prevalil nabok, aby mu nehrozilo zadusenie. No okolo úst mal krvavé škvrny.

Včasný raňajší chlad sa mi vkradol do tela, o Baxterovom tele už ani nehovoriac. Za padacími dvierkami, ktoré sa dali zdvihnúť a spustiť, aby uvoľnili cestu k pálave, hučali plamene taviacej pece, a keď mi už napokon bolo neprijemne zima, šiel som si stúpnuť na pedál, ktorým sa dvierka dvíhali, a vypustil som horúčavu do dielne, aby stade prenikla aj do vzdialenejšej predajne. Za normálnych okolností ustavične používaná pec poskytovala aj v mrazivej zime dost' tepla, najmä keď jej pomáhal elektrický ohrievač v galérii, ale kým prišla pomoc, zabalil som Baxtera do svojho saka a

kadečoho iného, čo bolo poruke, no aj tak bol na dotyk čoraz chladnejší.

Supervýkonný chlap, ktorý sa dostavil s pohotovou sanitkou, prevzal skúsené veci do svojich rúk, vyšetril pacienta, prehľadal a vyprázdnil mu vrecká, stanovil predbežnú diagnózu a zababušil ho do hrejivej červenej prikrývky, takže bol prichystaný na prevoz. Počas týchto procedúr sa Baxter čiastočne prebral, ale vyplávať úplne na hladinu vedomia sa mu nepodarilo. Preletel mi raz po tvári omámeným pohľadom a potom mu oči opäť zavrel hlbší spánok.

Zdravotníci sa pustili do papierovania, vyžiadali si odo mňa Baxterovo meno, adresu a všetko, čo som vedel (prakticky nič) o jeho zdravotnej anamnéze. Jeden z nich spisoval zoznam vecí, ktoré mu vzali, zlatými hodinkami značky Piaget počínajúc a obsahom nohavicových vreciek končiac - vreckovka, fľaštička s pilulkami a strohý hotelový kľúč v podobe gule na retiazke, ktorá mala brániť zábudlivosti.

Nemusel som ani navrhnúť, že by som mal kľúč osobne vrátiť do hotela, zdravotníci to navrhli sami. Ihneď som si ho strčil do nohavíc a hmlisto som pritom uvažoval, že zabalím Baxterove veci do jeho svetobežníkeho kufra, a trochu určitejšie aj o tom, že sa vyspím v jeho posteli, keďže zdravotníci tvrdo trvali na tom, že bude musieť celú noc ostať v nemocnici.

"Čo mu je?" spýtal som sa. "Mal infarkt? Alebo porážku? Alebo ho niekto... no, napadol a omráčil?"

Povedal som im o peniazoch a o páske.

Pokrútili hlavami. Služobne najstarší spomedzi nich odmietol moje dohady, vyhlásil, že podľa jeho skúsených očí Lloyd Baxter nemá infarkt bez smrteľných následkov (v tom prípade by bol pri vedomí) ani porážku, a ani na hlave nemá nijaké hrčovité škrabance. Podľa jeho názoru, oznámil autoritatívne, mal Lloyd Baxter epileptický záchvat.

"Záchvat?" spýtal som sa tupo. "Veď celý deň vyzeral zdravý ako repa."

Zdravotníci zasnútené pokyvkávali hlavami. Jeden z nich zobral fľaštičku s pilulkami, ktorej obsah bol označený ako Phenytoin, a povedal, že si je istý, že je to preventívny prostriedok proti epilepsii.

"Epilepsia," prikývol hlavný ošetrovateľ, "a kto sa so mnou stavia, že si zabudol včas zobrať dávku? Máme tu aj všetky ďalšie symptómy. Alkohol." Ukázal rukou na vycedenú fľašu Domu. "Dlho do noci hore. Stres. Nie je to ten pán, ktorému dnes na dostihoch zahynul džokej? Potom je tu spomalený tep a modravé pery, krvavé škvryny od pohryzeného jazyka... a všimli ste si, že má mokré nohavice? Viete, oni sa pomáhajú."

2. KAPITOLA Keďže sídelným drakom Wychwoodskeho draka bola jeho rázna vedúca, vďaka zbierke farebných sklenených zvieratiek, ktoré si vykračovali po jej toaletnom stolíku, i vďaka občasnemu pozvaniu do posteľe som mohol do budovy vklnúť a zase z nej vyklnúť (akoby) nepozorovane. Sklené zvieratká však neboli ani tak trofejami ako prosbami o prepáčenie, lebo vedúca sa našťastie zmierila so skutočnosťou, že tridsaťročný vekový rozdiel je dosť pádnym dôvodom na to, aby som povedal nie. No jej zvyk oslovovať ma na verejnosti "amant" ma privádzal do rozpakov a vedel som, že väčšina Broadwaya je presvedčená, že si ma dáva s vajíčkami na raňajky.

Tak či onak, keď som obsadil izbu Lloyda Baxtera, nik mi nekládol otázky. Ráno som pobalil jeho veci, vysvetlil celú záležitosť Dračici a zariadil, aby ich hotel poslal do nemocnice. Potom som prešiel cez cestu do dielne, kde sa Martin, hoci som si ho vedel živo predstaviť, odmietol zhmotniť v sklenej podobe. Inšpirácia pracovala svojím vlastným tempom a už neraz som zistil, že násilím sa u nej nič nedosiahne.

Plynový plameň pečie hučal. Sedel som vedľa kovového stolíka, na ktorom by som bol mal do základových guli tekutého skla vdychovať večnosť, a uvažoval som iba o Martinovi telesne živom, Martinovi, ktorý sa smeje a vyhráva dostihy, a o Martinovom stratenom odkaze na videokazetu. Kde bola tá kazeta, čo na nej bolo a kto sa domnieval, že stojí za to ukradnúť ju?

Tieto nevýnosné myšlienky prerušil vchodový zvonec, ktorý sa ráno o deviatej ozýval trochu privčias, keďže sme povedali, že otvoríme až o desiatej.

Na prahu nestál nijaký povedomý zákazník, ale mladá žena v obrovskom rozgajdanom svetri, ktorý jej visel až po kolená, a bejzbalovej čiapke na hustej melírovanej štiči. So záujmom sme na seba hľadeli. Mala živé a zvedavé hnedé oči a sánkou rytmicky spracúvala žuvačku.

Povedal som zdvorilo: "Dobré ráno."

"Hej. Hej." Zasmiala sa. "Šťastné nové storočie a všetky tie hlúposti. Ste Gerard Logan?"

Podľa prízvuku pochádzala odkiaľsi od ústia, či už z Essexu, alebo od Tenže, môžete si vybrať.

"Logan," prikývol som. "A vy?"

"Detektívna strážmajsterka Doddová."

Zažmurkal som. "V civile?"

"Môžete sa smiať," povedala a žula ostošesť. "Dnes ráno o nula tridsaťdva ste ohlásili krádež. Môžem ísť ďalej?"

"Nech sa páči."

Vkročila do svetla reflektorov v galérii a zažiarila.

Zo zvyku som si ju v duchu prevetlil do skla, na abstraktnú podstatu ako kanál citu a svetla - bol to presne ten inštinktívny proces, ktorý som sa márne usiloval vyvolať pri Martinovi.

Nevediac o ničom, detektívna strážmajsterka Doddová vytiahla celkom prízemný služobný preukaz, ktorý ju predvádzal v uniforme a pridal jej aj krstné meno Catherine. Vrátil som jej preukaz a zodpovedal jej otázky, ale polícia už mala na vec svoj názor. Smola, že som nechal vrece peňazí len tak sa povalovať. Čo som čakal? A videokaziet sú celé kilá.

Uchmatnúť si jednu, z toho by si nik nerobil ťažkú hlavu.

"Čo bolo na nej?" spýtala sa s ceruzkou nad zápisníkom.

"Nemám potuchy." Vysvetlil som jej, ako sa ku mne pôvodne dostala v balíčku z hnedého papiera.

"Pornografia. Určite to bude tak." Jej výrok znel rázne, otrávene a presvedčené. "Neoznačená." Pokrčila plecami.

"Keby ste ju videli, rozoznali by ste ju od iných pások?"

"Neboli na nej nijaké cedulky."

Vyhrabal som obal z koša na smeti a podal som jej ten zhúžvaný a došklbaný papier. "Odvzdali mi to osobne,"

povedal som. "Nie je na ňom poštová pečiatka."

Pochybovačne si papier vzala, vložila ho do plastikového vrecúška, vyzvala ma, aby som ho návrhu podpísal, a odpratala ho kamsi pod supervoľný svet.

Pri mojich odpovediach na otázky o ukradnutých peniazoch zdvihla obrvy nad sumou, ale očividne si myslela, že plátenné vrecko ani minipoklad, ktorý obsahovalo, už nikdy neuvidím. Ešte vždy mi, pravdaže, zostali šeky a výpisky z kreditiek, ale väčšina mojich turistických zákazníkov platila v hotovosti.

Potom som jej porozprával o Lloydovi Baxterovi a jeho epileptickom záchvate. "Možno videl zlodēja," povedal som. Zamračila sa. "Možno, že on bol zlodějom. Nemohol ten záchvat predstierať?"

"Zdravotníci si to zrejme nemysleli."

Vzdychla si. "Ako dlho ste boli vonku na ulici?"

"Vyzváňanie, Auld Lang Syne, ohňostroj, šťastné nové tisícročie..." "Takže pomaly aj polhodinu?" Pozrela sa do zápisníka.

"Záchranú službu ste volali o nula dvadsaťsedem."

Prechádzala sa po predajni a pozerala si pestrofarebné vázičky, klaunov, plachetnice, ryby a kone. Zobrala do ruky anjela so svätožiarou, ale nepozdávala sa jej cenovka, ktorú mal pri nohách. Vlasy jej padli do čela a rámovali sústredenú tvár, a ja som opäť jasne videl prenikavú analytickú inteligenciu, ktorá sa skrývala pod hipíckym prestrojením. Bola skrz naskrz policajnou dôstojníčkou, a nie v prvom rade zvodnou ženou.

Rázne vrátila anjela na policu, sklapla zápisník, skryla ho z dohľadu a rečou tela oznámila, že vyšetrovanie, aj keď neprinieslo nijaké výsledky, sa skončilo. Na ulicu sa už chystala vyjsť pracovná verzia detektívnej strážmajsterky Doddovej.

"Prečo?" opýtal som sa.

"Čo prečo?" Sústredila sa na zmenu svojho výzoru.

"Prečo máte ten priveľký svet a bejzbalovú čiapku?"

Vrhla na mňa chápatý pobavený pohľad a obrátila sa tvárou k svetu za dverami. "Zhodou okolností vás okradli v mojom pridelenom revíri. Mám v Broadwayi za úlohu vypátrať bandu, ktorá v tejto oblasti kradne počas sviatkov autá. Ďakujem, že ste mi venovali čas."

Veselo sa zaškerila a odšuchtala sa dolu kopcom. Cestou sa pristavila na kus reči s bezdomovecky vyzerajúcim povaľačom, ktorý sedel vo vchode do obchodu a chúlil sa pred ranným chladom.

Škoda, že tá hipička a tulák nepátrali po zlodějoch áut o polnoci, pomyslel som si hmlisto a zatelefonoval som do nemocnice, čo je s Baxterom.

Prebral sa a šomre, dozvedel som sa. Nechal som mu povzbudzujúci odkaz.

Na rade bola Bon-Bona.

Zakvílila mi nešťastne do ucha: "Ale, Gerardík môj, jasné, že som Priamovi nepovedala, aby ťa so sebou nepriviedol.

Ako si tomu mohol uveriť? Ty si predsa ten prvý, koho by tu Martin chcel mať. Prosím ťa pekne, príď čo najskôr, deti plačú a všetko je strašné." Trasľavo sa nadýchla a do hlasu sa jej vodrali slzy. "Chystali sme sa ísť na silvestrovskú oslavu, a dokvitlo to dievča, čo nám malo postrážiť deti, a napriek všetkému si žiadalo celú odmenu, aj keď Martin zomrel, veril by si tomu? A Priam vykladal o tom, ako je ťažko zohnať uprostred sezóny iného džokeja. Je to starý somár a ustavične ma potľapkával..."

"Poriadne ho to zobralo," ubezpečil som ju. "Až k slzám."

"Priama?"

Zaspomínal som so zvráteným čelom, ale tie slzy vyzerali ozajstné.

"Ako dlho sa u vás zdržal?" spýtal som sa.

"Koľko sa zdržal? Nezdržal sa dlho. Hádám desať až pätnásť minút. Kým tu bol, prepadla nás moja matka, veď si sa s ňou stretol, tak vieš, aká je. Priam tuším strávil väčšinu času v Martinovom brlohu. Ustavične húdol, že sa musí vrátiť na večerné ustajnenie, nevedel obsedieť." Bon-Bonino zúfalstvo prekypelo. "Nemôžeš prísť? Príď, prosím ťa pekne. Sama si s mamou neporadím."

"Len čo dokončím jednu prácičku a nájdem niekoho, čo ma odvezie. Povedzme... napoludnie."

"Aha, ozaj, na tvoje prekliate auto som zabudla. Kde si? Dostal si sa domov?"

"Som v dielni."

"Prídem po teba..."

"Nie. Najprv napoj mamu džinom a pusti na ňu deti, potom sa zavri do Martinovho brlohu a pozeraj si pásky, ako vyhral tri Veľké národné, ale kým si taká rozrušená, nechod' autom nikam. Ja si už odvoz nájdem, ale v najhoršom prípade môžeme popýtať tvoju svojráznu matičku, aby mi požičala Worthingtona s Rolls-Royceom."

Všestranný šofér Bon-Boninej matky neraz dvíhal nad Marigoldinými čudnými požiadavkami oči k nebu, ale bolo o ňom známe, že viedol v noci nezastrešený Land Rover krkolomnou rýchlosťou po strniskách a za chrptom sa mu postojacky kymácala jeho zamestnávateľka a dvojhľavňovou brokovnicou ponad jeho hlavu páčila na hypnotizované zajace. Martin vravel, že sa na to bál pozerieť, ale Worthington s Marigold školili štyridsať trofejí a zbavili jej pozemky pažravej plagi.

Plešivý päťdesiatnik Worthington bol skôr dobrodružstvom ako posledným útočiskom.

Na Nový rok dvetisíc sa v Anglicku svet ako taký zastavil. Sobotňajšie prekážkové dostihy, jedno z najlepších

popoludňajších podujatí v celej zimnej sezóne, sa ocitli v hlúpom závoze, lebo ľudia, ktorí obsluhovali stávkovacie stroje, chceli zostať doma. Nekonal sa nijaké dostihy – ani futbalové zápasy –, ktoré by či už v televízii, alebo mimo nej zabavili tých, čo nepracujú.

Loganovo sklárstvo ohromilo obyvateľov Broadwaya, keď otvorilo svoje dvere zákazníkom z predošlého dňa, ktorí si prišli prevziať svoje počas noci ochladené suveníry. Na môj vlastný úžas sa zjavili dvaja z mojich pomocníkov, aj keď s červenými očami, a vyhlásili, že ma nemohli nechať samého baliť všetky objednávky, takže som začal nové storočie vrtko a v dobrej nálade. Neskôr som na pokoj toho krátkeho dopoludnia spomínal s pocitom neskutočná, že život mohol niekedy byť taký bezpečný a jednoduchý.

Pamela Jane, štebotavá, znepokojená, chudá ako palica a matne pekná, si nedala vyhovoriť, že ma osobne odvezie k Bon-Bone, kde ma vysadila na príjazdovej ceste a so zakývaním sa pobrala, náhliac sa späť do obchodu, lebo tam nechala Irisha samého.

Martinovi a Bon-Bone sa podarilo zhodnúť aspoň na dome, krásnej stavbe z osemnásteho storočia, ktorú si kúpili s Marigoldinou pomocou. Zakaždým, keď som ta prišiel, musel som ho obdivovať.

Na štrku stála malá dodávka, tmavomodrá s našľoto namaľovaným názvom firmy Thompson Electronics. Hádam preto, že som sám pracoval, nespomenul som si hneď, že ten deň je štátnym sviatkom; pre dodávky televíznych oprávárov to rozhodne znamenalo moratórium.

Chaos je prislabé slovo na opísanie toho, čo ma čakalo v Martinovom dome. Po prvé, vchodové dvere boli viditeľne roztvorené, a keď som sa ich dotkol, rozleteli sa dokorán. Domáci však zvyčajne nechávali pohostinne odomknuté kuchynské dvere, či už pre známych alebo pre privolaných remeselníkov.

Začal som byť trochu nesvoj. Vošiel som dnu bohato vyrezávanými prednými dverami a zakričal som, ale nik mi neodvetil, a keď som spravil ešte krok či dva, zistil som, z čoho pramenil môj nepokoj.

Bon-Bonina matka Marigold s našuchorenými sivými vlasmi a splývavými červenými šatami ako zvyčajne neupravenými ležala v bezvedomí na schodoch. Pri nohách sa jej ako omámený stredoveký strážny pes rozvaloval výstredný šofér Worthington.

Štyri deti nebolo vidieť a zachovávali neprirozené ticho, a dvere Martinovej izby, jeho brlohu, sa pred tým mlčaním uzavreli.

Ihneď som ich otvoril a objavil som tam Bon-Bonu, vystretú v celej svojej veľkosti na drevenej dlážke. Opäť, tak ako pri Lloydovi Baxterovi, som si kľakol, že jej nahmatám pulz na krku, ale tentoraz s prenikavými obavami; a s veľkou úľavou som pocítil živé bu-bum, bu-bum. Sústredený na Bon-Bonu som periférnym zrakom prineskoro zbadal pohyb za svojím pravým plecom... tmavú postavu, ktorá vyrazila zo skrýše za dverami.

Jediným myknutím som sa napoly vztýčil, ale nepostavil som sa na nohy dosť rýchlo. V kratučkom okamihu som zazrel malú kovovú plynovú bombu - viac-menej ako hasiaci prístroj štvrtinovej veľkosti. Ale táto bomba nebola červená.

Bola oranžová. Zasiahla mi hlavu. Martinov brloh zosivel, stmaval a nakoniec očernel. Hlboká studňa ničoty.

Pomaly som sa vrátil do hlúčika divákov. K radu očí, ktoré sa mi mihali pred zrakom. Nemal som potuchy, kde som, ani čo sa deje. No muselo to byť čosi zlé, lebo deti mali oči vypleštené od strachu.

Ležal som na chrbte. Do prázdnych priestorov pamäti sa pomaly vkradol obraz oranžovej plynovej bomby v rukách postavy, ktorá mala na hlave čiernu kuklu s vystrihnutými otvormi pre oči.

Keď som už prichádzal k jasnejšiemu vedomiu, zamerl som pohľad na Bon-Boninu tvár a pokúsil som sa vstať.

Bon-Bona postrehla toto drobné oživenie a s veľkou úľavou povedala: "Chvalabohu, že sa ti nič nestalo. Nás všetkých otrávil plynom, a odkedy sme sa prebrali, ustavične vraciame. Buď taký dobrý a odveď sa vedľa do záchodu. Nepovracaj sa nám tu."

Mne však nebolo zle od žalúdka, bolela ma hlava. Zrazila sa s povrchom kovovej plynovej bomby, nie s jej obsahom. Ale bol som priveľmi apatický, aby som ten rozdiel vysvetľoval.

Worthington napriek svalnatému telu, ktoré si namáhavo vypestoval pravidelnými návštevami v boxerskej telocvični, vyzeral bledý, roztrasený a zďaleka nie v svojej koži. Aj tak však držal dve najmladšie deti za ruky a poskytoval im toľko útechy a povzbudení, na koľko mu stačili sily. V ich očiach bol schopný urobiť čokoľvek, a veľmi sa ani nemýlili. Ako raz spomenula Bon-Bona, jej matka si na Worthingtonovi najviac cenila to, že sa vyzná v metódach bookmakerov, lebo Marigold samej sa protivilo chodiť pomedzi rady chlapov vykrikujúcich pomer stávk a Worthington jej vždy zadovážal najlepšie ceny. Všestranný a až nezvládnuteľné dobrosrdečný chlapík, ten Worthington, hoci na to niekedy ani nevyzeral.

V zástupe postihnutých teraz už chýbala iba Marigold. Spýtal som sa na ňu a najstaršie dieťa, chlapec menom Daniel, povedal, že je opitá. Chrápe na schodoch, vyhlásila druhá najstaršia. Toľko pragmatické deti z roku dvetisíc.

Kým som sa pomaly odliepal z drevenej dlážky, Bon-Bona nahnevane poznamenala, že jej doktor vyhlásil, že na návštevy do domácnosti už nechodí, dokonca ani k tým, ktorí sa spamätávajú z ťažkej straty. Povedal, že odpočinok a tekutiny dajú všetko do poriadku. "Voda," doložil.

"Džin," opravilo ho sucho jedno z detí.

Považoval som za škandálne, že lekár odmietol Bon-Bonu ošetriť, a zobral som si ho osobne na paškál. S ospravedlňujúcim sa šarmom kapituloval a sľúbil, že "nakukne", aj keď je novoročný sviatok. Vyhovoriť sa, že pani Stukelyovej dobre nerozumel. Neuvedomil si, že bola terčom útoku. Hovorila dosť nesúvislo. Oznámili sme to polícii? Všetko naozaj nasvedčovalo, že účelom tejto masovej anestézie bola lúpež. Zmizli tri televízory so zabudovanými videoprehrávačmi. Bon-Bona sa tak nazlostila, že sa jej neťažilo porátať veci.

Pošiel aj samostatný videoprehrávač, na ktorom si pozerala Martina, a spolu s ním desiatky kaziet. Chýbali tiež dva

laptopové počítače s tlačiarňami a radom diskiet, ale Worthington hneď zaprorokoval, že na vrátenie týchto vecí im polícia veľkú nádej neposkytne, keďže Martin si zrejme nikde nezaznamenal identifikačné čísla.

Bon-Bona začala z celého toho vypätia tíško plakať, a tak s preťaženým miestnym strážnikom hovoril Worthington, ktorý sa už zotavoval a bol by si zaslúžil vyvážiť ak nie zlatom, tak aspoň videokazetami. Zistil, že moja strážmajsterka Catherine Doddová patrí do iného oddelenia. Už čoskoro sa však na prahu stukelyovského domu ukázu detektívi. Nebolo nijakým prekvapením, že dodávka Thompson Electronics zmizla.

Marigold ďalej chrápala na schodoch.

Worthington nachystal deťom upokojujúce chlebičky s banánmi a medom.

Sedel som s roztraseným žalúdkom v Martinovom čiernom koženom kresle v jeho brlohu, zatiaľ čo na pohovke oproti si Bon-Bona utierala svoj zložitý žiaľ do papierových vreckoviek a napokon nedala vyčerpávajúcu odpoveď na moju opätovanú otázku, ktorá znela: "Čo bolo na tej kazete, ktorú mi Martin chcel dať po dostihoch, a odkiaľ pochádzala? Chcem povedať, kto ju dal jemu samému v Cheltenham?"

Bon-Bona si ma skúmavo premeriavala mokрыmi očami a vysmrkala sa. "viem, že ti Martin chcel včera niečo povedať, ale boli s ním v aute tí ďalší chlapi, a viem, že si chcel s tebou pohovoriť tak, aby to nepočul Priam, takže mal v pláne, že ťa vezme domov posledného, až po ostatných, hoci bývaš najbližšie k závodisku."

Ešte aj v zármutku si uchovala porcelánovú krásu a v ladných čiernych vlnených šatách, ušitých skôr pre potešenie živého manžela ako pre smútiace okolie, vyznievala jej buclatosť ako prednosť.

"Dôveroval ti," povedala napokon.

"Mhm." Prekvapilo by ma, keby nie.

"Nie, ty mi nerozumieš." Bon-Bona zaváhala a potom pomaly pokračovala: "Poznal nejaké tajomstvo. Nechcel mi prezradiť, o čo ide. Vrável, že by som sa rozčuľovala. Ale niekomu ho chcel povedať. O tom sme sa zhovárali a ja som súhlasila, že by si to mal byť ty. Ty si mal byť jeho poistkou. Pre každý prípad. Bože dobrý. To, čo si mal podľa neho vedieť, nahral na obyčajnú staromódnu videokazetu, nie na cédečko ani na počítačovú disketu, a myslím, že to urobil preto, lebo to chcel ten, čo mu poskytoval informácie. Nie som si istá. A povedal, že sa dá aj ľahšie prehrať. Radšej na videu ako na počítači, lebo veď vieš, Gerardík môj, že na počítačoch ja vždy všetko domotám. Deti sa mi smejú. Videokazetu si prehrám ľavou rukou. Martin chcel, aby som to vedela spraviť, keby zomrel, ale pravdaže si nemyslel, že zomrie, nie naozaj."

"Vedela by si nakrútiť rodinný film na videokazetu?" spýtal som sa.

Prikývla. "Martin mi dal na Vianoce videokameru. Dajú sa na nej nakrútiť vlastné rodinné filmy, ale ešte som nemala čas naučiť sa s ňou zaobchádzať."

"A ani slovom neprezradil, čo je na kazete, ktorú mi chcel dať?"

"Nie, dával si na to strašný pozor."

Naštvané som pokrútil hlavou. Veď páska, ktorú ukradli z predajne skla, bola predsa isto tá, na ktorej bolo tajomstvo. Tá, ktorá sa dostala do rúk Martinovi, potom garderobierovi Eddiemu a napokon mne. No ak si ju broadwayský zlodej alebo zlodeji prehrali - a mali na to celú noc -načo by boli o desať hodín vykradli Martinov dom?

Bolo Martinovo tajomstvo naozaj na páske, ktorú vzali z predajne?

Možno nie.

Spáchal druhú lúpež iný zlodej, ktorý o tom prvom nevedel?

Na to som nemal odpovede, iba dohady.

Vtom sa do brlohu vtakala Marigold, akoby sa rozpadávala odrazu

na všetky strany. Za tie štyri roky, odkedy ma Martin so smrteľne vážnou tvárou predstavil svojej statnej svokre, zväčšenej verzii jeho peknej ženy, som si na ňu už zvykol. V závislosti od hladiny džinu vedela byť Marigold nekonečne vtipná alebo únavné útočná, ale tentoraz sa zdalo, že kombinovaný účinok plynu a alkoholu má za následok sebaľútostivú skrúsenosť, stav, ktorý vzbudzoval úprimný súcit, nie škodoradosť.

Prví sa v Bon-Boninom dome zjavili policajti a Bon-Bonine deti opísali útočnickovo oblečenie až po šnúrkou na topánkach. Upieral na ne cez čiernu kuklu doširoka otvorené oči, namieril na ne oranžovú bombu a striekal takmer neviditeľnú, ale prenikavú hmlu, prechádzajúc od jednej tváre k druhej, takže stratili vedomie, prv ako si stihli uvedomiť, čo sa deje. Keď sa Daniela, najstaršieho dieťaťa, na to opýtali, uviedol pri opise muža v čiernej kukle, že mal pod ňou okolo tváre uviazané čosi biele. Predpokladal som, že nejakú primitívnu plynovú masku. Niečo, čo by bránilo, aby sa lúpežník nadýchal vlastného plynu.

Na Worthingtona zaútočili najráznejšie, prvý aj upadol do bezvedomia a Bon-Bona v brlohu až posledná. Keď som prišiel ja, plyn sa už asi minul; stačilo aj obyčajné tresnutie po hlave.

Worthington správne odhadol, že polícia nám nedá veľkú nádej, že Bon-Bona ešte niekedy uvidí chýbajúce veci.

Strata kaziet, na ktorých bolo zachytené Martinovo víťazstvo na Veľkej národnej, ju nebolela až tak veľmi, ako som čakal, lebo vysvetlila, že si môže zohnať kópie.

Policajti ešte ani poriadne nesklapli svoje zápisníky, a už sa bez ospravedlnenia prihnal Bon-Bonin lekár, vzbudzujúci dojem, že len z dobrého srdca sa uráčil spraviť výnimku.

Práve oranžová farba ho prinútila pribrzdiť, zachmúriť sa a venovať veci väčšiu pozornosť. Spolu s policajtmí si vypočuli Daniela, vytiahli papier a robili si zápisky. Doktor odchádzajúcim policajtom poradil, aby hľadali zločincov s prístupom k anestetickému plynu cyklopropánu, ktorý býva v oranžových bombách a veľmi sa nepoužíva, lebo je prudko horľavý a výbušný.

Pomaly, po pomerne dôkladnom nazeraní do očí a krkov a starostlivom počúvaní hrudníka stetoskopom vyhlásil každého člena rodiny za schopného ďalšieho života. Keď sa dom konečne zbavil oficiálnej pozornosti, ľúbezne Bon-Bona sa rozvalila na pohovke a oznámila mi, že je totálne vyčerpaná a potrebuje pomoc. Konkrétne potrebovala

moju pomoc a Martin by ma bol o ňu požiadal.

Tak som tam zostal a dozrel na veci, vďaka čomu som si ušetril prinajmenšom ďalšiu boľavú hlavu, keďže v ten večer sa do môjho domu na kopci vlámali zloději a ukradli všetko, čo sa aspoň zďaleka podobalo videokazete.

V pondelok, po včasnej rannej šichte v dielni, kde som do zásoby vyrábala nové drobnostičky, som sa znova vybral na Cheltenhamské dostihy (taxikom), aby som sa pohováraval s Martinovým garderobierom Eddiem Paynom.

Ed alebo Eddie (počúval na obe mená) povedal, že by rád pomohol, ale nemôže. Celý víkend o tom uvažoval, a ako vyhlásil, vrhnúc pohľad ponad moje plece a hneď zasa nazad na moju tvár, nevedel si - čo ako sa usiloval - spomenúť na nič viac, než mi povedal v piatok. Vyvolal som si v pamäti ten okamih empatie medzi nami, keď sme si obaja uvedomili, čo sme stratili. Chvilka nefalšovaného pocitu prázdnoty sa pominula.

To, čím sa piatok líšil od pondelka, bola takmer štyridsaťročná žena s hrozivým pohľadom, ktorá stála krok či dva za mnou a o ktorej Ed hovoril ako o svojej dcére. Bezvýrazne po nej skľzol druhým pohľadom a ako bruchovravec, nepohnúc perami mi povedal tak ticho, že som ho takmer nepočul: "Ona pozná toho chlapa, ktorý dal Martinovi kazetu."

Žena sa ostro ozvala: "Čo si to povedal, oco? Nože hovor hlasnejšie."

"Povedal som, že nám Martin bude veľmi chýbať," vyhlásil Eddie, "a už sa musím vrátiť do šatne. Povedz Gerardovi - pánu Loganovi -, čo chce vedieť, dobre?"

Utrápené sa odšuchtal a cestou mi ospravedlňujúco povedal: "Volá sa Rose. V skutočnosti je to dobré dievča."

Dobré dievča Rose ma poctilo takým trpkým zábleskom nenávisti, až som sa v duchu pýtal, čím som ju len mohol tak nazlostiť, keď som ešte pred chvíľkou ani nevedel, že je na svete. Bola hranato kostnatá a mala stredne hnedé vlasy s hustými odstávajúcimi kučerami. Pokožku mala suchú a pehavú, a hoci sa jej šaty zdali priveľké pre chudé telo, ktoré sa v nich skrývalo, vyžaroval z nej mimoriadny magnetizmus.

"É... Rose" začal som.

"Pani Robinsová," prerušila ma rázne.

Odkášľal som si a skúsil to znova.

"Tak teda pani Robinsová, nemohol by som vám v bare objednať kávu alebo niečo na pitie?"

"Nie, to by ste nemohli." Dôrazne odsekávala slová. "Urobili by ste lepšie, keby ste sa starali o seba."

"Pani Robinsová, videli ste, kto dal minulý piatok na Cheltenhamských dostihoch Martinovi Stukelymu balíček v hneďom papieri?"

Taká jednoduchá otázka. Tuho stisla pery, zvrtila sa na opätku a odišla s výrazom, akoby sa už nemienila vrátiť.

Po krátkej prestávke som ju nasledoval. Nazerajúc z času na čas do dostihového programu ako každý nádejný stávkár, motkal som sa jej v päťkách, keď zamierila k radu bookmakerských stanovišť pred Tattersall's, ktoré boli k dispozícii verejnosti. Zastala pri tabuli, na ktorej stálo Arthur Robins, Prestwick, založené r. 1894, a zhovárala sa s dvojníkom Elvisa Presleyho, ozdobeným hustými čiernymi bokombradami, ktorý stál na debničke, zohýnal sa, aby prevzal od divákov peniaze, a oznamoval svoje transakcie pomocníkovi, ktorý ich zaznamenával do počítača.

Rose Robinsová, založená dávno po r. 1894, mala toho veľa na srdci. Elvisov dvojník sa pri počúvaní mračil a ja som sa sťahol: bol som možno silný a aj pomerne vrtký, ale pri Rosinom spolubesedníkovi pôsobila výkonnosť mojich svalov priam škôlkársky. Nech už bol v súčasnosti na Arthurovom mieste ktorýkoľvek Robins, ak to bol Elvisov dvojník, rozťahoval sa na ňom s ramenami gorilieho samca.

Trpezlivo som sa vyštveral na tribúnu a čakal, kým bookmakeri z firmy Arthur Robins, zal. r. 1894 - dokopy traja - prebrali stávky na posledných dvoje dostihov popoludnia, a potom som sledoval, ako ich šéf, dvojník Elvisa Presleyho, zbalil tabuľu, schytil vrečko s peniazmi a kráčal spolu s Rose a dvoma pomocníkmi k východu. Hľadel som za nimi, až kým sa nestratili z dohľadu. Podľa všetkého odišli zo závodiska. Ako skupina sa vyrovnali pancierovému tanku.

Zo skúsenosti s Martinom som vedel, že garderobieri džokejov končia s prácou, až keď už väčšina divákov odišla domov. Garderobier bol muž, ktorý pomáhal džokejom rýchlo sa prezliecť medzi pretekmi. Zároveň im aj čistil a staral sa o výstroj, sedlá, rajtky, čizmy a tak ďalej, aby bolo všetko nachystané na najbližšie dostihy. Martin mi povedal, že jeden garderobier sa stará o celú kopu džokejov a garderobieri pracujú spolu ako tím, aby zvládli všetky dostihové podujatia. Kým si Eddie balil svoje koše na sedlá, výbavu a šatstvo na vypranie, čakal som v nádeji, že na konci šichty sa znovu vynorí zo šatne.

Keď vyšiel von a zazrel ma, najprv sa preľakol a potom sa oddal osudu.

"Predpokladám," ozval sa, "že Rose vám to nechcela povedať."

"Nie," súhlasil som. "Opýtali by ste sa jej teda niečo, už kvôli Martinovi?"

"No..." váhal. "Podľa toho čo."

"Opýtajte sa jej, či kazeta, čo vám Martin dal, bola tá, ktorú si myslel, že vám dáva."

Trvalo mu niekoľko sekúnd, kým sa z toho vysomáril.

"Chcete povedať," opýtal sa pochybovačne, "že si moja Rose myslí, že Martin mal nesprávnu kazetu?"

"Myslím si," priznal som sa, "že ak sa Martinova kazeta niekedy vôbec zjaví na svetle Božom, pôjde len o šťastnú náhodu."

Rozhorčene zaprotešoval, že mi Martinovu pásku dal v dobrej viere. Tvrdil som, že mu verím. O Rose už nepadlo ani slovo.

Eddie vedel, a po vyjdení novín to už vedel aj celý dostihový svet, že Martinov pohreb sa má konať vo štvrtok, ak sa pri stredajšom vyšetrovaní nevynorí nejaký zádrhel. Eddie so sklopenými očami utrúsil niekoľko slov o tom, že sa tam zrejme uvidíme, a v rozpakoch sa náhlil do vnútorných priestorov šatní, kam verejnosť s nepríjemnými otázkami nemala

prístup.

Rose Robinsová so svojim nepriateľským postojom ešte väčšmi zneprehľadnila už aj tak zamotanú situáciu.

Zo závodiska som chytil autobus, ktorý sa trmácal od dediny k dedine a napokon dorazil až do Broadwaya. Napriek tomu, že som si po celý čas premieľal v hlave nečakanú zaangažovanosť Eddieho pichľavej dcéry, neprišiel som k nijakému uspokojivejšiemu ani originálnejšiemu záveru, než že niekto dal takú alebo onakú kazetu Martinovi, ktorý ju dal Eddiemu, ten ju odovzdal zase mne, a ja som si ju dal bezstarostne ukradnúť.

Akékoľvek prísne dôverné údaje, ktoré mi Martin chcel zveriť, sa ešte vždy vznášali kdesi vo vesmíre. Z istého hľadiska na tom nezáležalo a ani záležať nebude, pokiaľ sa skryté zlaté zrnko informácií nerozpáli dožerava alebo nezrazí s nepríjemnou pravdou. Navyše som k prísadám zlatého zrnka nemal nijakú orientačnú mapu, a tak som nevedel ťažkosti ani predvídať, ani im zabrániť.

Jednoducho, hoci nerealisticky som dúfal, že Martinovo tajomstvo zostane navždy ukryté na nezakreslenej obežnej dráhe a my všetci sa budeme môcť vrátiť k normálnemu životu.

Keď som sa ocitol pred dverami Loganovho sklárstva, minulo už pol šiestej a moji pomocníci boli opäť tam, dvaja nadšene vyrábali ťažidlá na papier a tretí slúžil v predajni. Oznamovali mi, že telefonovala Bon-Bona a odkazuje, že ma prosí, aby som výmenou za dopravu naďalej riadil jej domácnosť; prinajmenšom až kým nebude po pohrebe, a na veľké pobavenie mojich pomocníkov mi v to popoludnie ako dopravný prostriedok neposlala vlastnú káru, ale Marigoldin Rolls.

Zakaždým, keď sme boli spolu sami, sedel som vedľa šoférujúceho Worthingtona. Ponúkol mi pohodlie a prestíž zadného sedadla, ktoré zvyčajne zaujímala jeho zamestnávateľka, ale ja som sa tam cítil nemiestne. A navyše, ako sa ukázalo v posledných pár dňoch, keď som sedel vzadu, mal sklon jednak ma volať "pane" a jednak dávať prednosť mlčaniu pred jadrnými a neúctivými postrehmi. Keď som sedel vpredu, Marigold bola "Marigold", keď vzadu, "pani Knightová". Keď som sedel vedľa jej šoféra, prejavoval svoje vnútorné ja.

Okrem toho, že mal päťdesiat rokov a bol plešivý a láskavý k deťom, Worthington zo zásady nemal rád policajný zbor, o manželstve sa vyjadroval ako o jarme a veril, že nezaškodí, keď vládnete strieskať každého iného svalovca v okolí. V tejto chvíli som si Worthingtona pri svojom lakti necenil ani tak ako šoféra, ale skôr ako budúceho bodyguarda. Z Elvisovho dvojníka vyžarovala latentná hrozba so silou, akú som ešte nestretol a aká sa mi vôbec nepáčila, a ako rozbuška mohla poslúžiť drsná, pichľavá Rose; práve na ňu som myslel, keď som sa Worthingtona opýtal, či už niekedy na dostihoch podal stávkku u Arthura Robinsa, zal. r. 1894.

"Tak predovšetkým," povedal sarkasticky a zapol si bezpečnostný pás, akoby dodržiavanie zákonov bolo pre neho samozrejmosťou, "rodina Robinsovcov vôbec nejestvuje. Tá banda podvodníkov, ktorí sú známi ako Arthur Robins, sú poväčšine Verityovci a Webberovci, doplnení niekoľkými Brownovcami. Skutočný Arthur Robins neexistoval nikdy. Je to len pekné meno."

S prekvapene zdvihnutým obočím som sa opýtal: "Odkiaľ to všetko vieš?"

"Môj tatko mal stávkarsky podnik," povedal. "Zapni si pás, Gerard. Popri miestnych policajtoch sa môžu jastraby schovať. Ako som vravel, tatko bol bookmaker, on ma naučil tomu remeslu. No ak máš zarobiť, musíš sa naozaj vyznať v číslach, a ja som nikdy nebol dosť rýchly. Ale Arthur Robins, to je len vývesný štít pre fikaných podfukárov. Daj na mňa, u tých nestávkuj."

Ozval som sa: "Vieš o tom, že Eddie Payne, Martinov garderobier, má dcéru menom Rose, ktorá tvrdí, že priezviskom sa volá Robinsová, a je jedna ruka s dvojníkom Elvise Presleyho, ktorý preberá stávky pre Arthura Robinsa?"

Worthington, ktorý sa práve chystal naštartovať pred Loganovým sklárstvom auto a odviezť nás k Bon-Bone, sa zaklonil na sedadle a ochabnuto spustil ruky na stehná.

"Nie," povedal zamyslene, "to som nevedel." Chvilku uvažoval so zvráteným čelom. "Ten elvisák," zamumlal napokon, "to je Norman Osprey. S tým radšej nemať nič do činenia."

"A Rose?"

Worthington pokrútil hlavou. "Ju nepoznám. Ale povypyťujem sa." Zviechal sa a uviedol pradu auto do pohybu.

Celkom podľa predpovede polícia do štvrtka, dňa Martinovho pohrebu, nenašla v krajine priam zaplavenej videokazetami jednu identifikovateľnú kazetu.

Deň pred pohrebom zabočila na jedno z piatich parkovacích miest pred Loganovým sklárstvom mladá žena na motorke - veľikánska prilba, čierna kožená bunda, podobné nohavice a ťažké čížmy. Keď zosadla, sňala si prilbu, myknutím hlavy vyslobodila hrivu jemných svetlých vlasov a uvoľneným krokom vošla do galérie a predajne, akoby sa tam už dobre vyznala.

Dorábala som na jednej váze posledné detaily pred vypaľovaním a Pamela Jane vysvetľovala skupinke amerických turistov, ako sa to robí, ale motocyklistka čímsi priťahovala pozornosť, a len čo som na ňu pomyslel v súvislosti so sklom, neomylné som ju spoznal.

"Catherine Doddová," povedal som.

"Eudia ma väčšinou nespoznávajú." Nenapálilo ju to, iba pobavilo.

So záujmom som sledoval, že turisti sa zhrčili trochu tesnejšie, akoby chceli neznámu v hrozivom odeve od seba odstrčiť.

Pamela Jane skončila svoj výstup a jeden z Američanov vyhlásil, že vázy sú síce ručne vyrobené a pekné, ale pridrahé. Zožal pokyvkávanie hlavou a všeobecný súhlas a v rýchlosti, s akou sa turisti namiesto toho rozhodli pre jednoduché delfíny a malé misky, sa zračila úľava. Kým Hickory balil tovar a vypisoval účtenky, ja som sa motocyklistky opýtal, či má nejaké správy o mojej ukradnutej kazete.

Prizerala sa, ako obaľujem vázu do žiaruvzdorného vlákna a kladiem ju do chladiacej pece na vychladnutie.

"Obávam sa," povedala detektívna strážmajsterka Doddová v civilných - no, civilnejších - šatách, "že sa so svojou kazetou môžete nadobro rozlúčiť."

Prezradil som jej, že je na nej tajomstvo.

"Aké tajomstvo?"

"O to práve ide, že neviem. Martin Stukely povedal svojej žene, že mi zveruje kazetu s tajomstvom, aby som ju uschoval - teraz to znie trochu ako vtip - pre prípad, že by sa zabil pri autonehode alebo tak."

"Napríklad pri prekážkových dostihoch?"

"S tým nerátal."

Detektívna myseľ Catherine Doddovej sa uberala dvoma chodníkmi, po ktorých som, odkedy sa na mojom obzore vynoril Norman Osprey so svojimi elvisovskými bokombradami, voľky-nevoľky kráčať aj ja. Po prvé, niekto poznal Martinovo tajomstvo, a po druhé, niekto, a možno nie ten istý niekto, z takého či onakého dôvodu usúdil, že to tajomstvo pozná aj ja. Niekto mohol predpokladať, že som si večer po Martinovej smrti kazetu prehrál a pre istotu ju vymazal.

V miestnostiach Loganovho sklárstva sme videoprehrávač nedržali, ale Dračica na druhej strane ulice veľkodušne poskytovala videoprehrávač platiacim hosťom a dala do obehu stovky brožúrok, v ktorých sa touto službou chválila. "Keby som bol mal poruke videoprehrávač," povedal som, "asi by som si zvečera bol tú kazetu prehrál, a keby sa mi zdala strašná, možno by som ju bol vymazal."

"Ale váš priateľ Martin nič také nechcel."

Po krátkom mlčaní som poznamenal: "Keby si bol istý tým, čo chce, nebol by baštrngoval s kazetami, ale jednoducho by mi svoje vzácne tajomstvo povedal." Náhle som sa odmlčal. "Je tu priveľa keby. Čo keby ste si so mnou zašli na pohárik?"

"Nemôžem. Prepáčte. Som v službe." Žiarivo sa na mňa usmiala. "Zastavím sa tu inokedy. Joj, aha! Je tu ešte jedna otvorená otázka." Vytiahla z bundy neodmysliteľný zápisník. "Ako sa volajú vaši pomocníci?"

"Pamela Jane Evansová, John Irish a John Hickory. Pri chlapoch Johna vynechávame a používame priezviská, lebo je to tak šikovnejšie."

"Ktorý z nich je starší?"

"Irish. Je aj od Hickoryho, aj od Pamely starší asi o desať rokov."

"A ako dlho u vás všetci robia?"

"Pamela Jane asi rok, Irish a Hickory o dva či o tri mesiace dlhšie. Sú to všetko dobrí chlapci, verte mi."

"Verím, verím. Ide nám len o evidenciu. Veď vlastne... ehm... práve preto som sa tu zastavila."

Pozrel som sa rovno na ňu. Len-len že ju nezalial rumenec.

"Radšej už pôjdem," povedala.

S ľútosťou som ju odprevadil až ku dverám, kde zastala, aby sa rozlúčila, lebo nechcela, aby ju vonku na ulici videli so mnou v priveľmi dôvernom rozhovore. Pravdu povediac, odišla s hŕstkou zimných turistov a nad všetkými sa ako mrak vznášal mocný hlas veľkého chlapa, ktorý celé popoludnie považoval za zabíjajúci čas a sťažoval sa na to, až kým nedošli k vyhriatemu zájazdovému autobusu. Svojím širokým chrbtom mi zakryl výhľad na odchádzajúcu detektívnu strážmajsterku Doddovú a samého ma prekvapilo, ako veľmi ma to škrela.

Z Bon-Boninho telefónu som sa v predvečer Martinovho pohrebu priamo od Dračice dozvedel, že Lloyd Baxter považoval za správne, aby priletel na "poslednú jazdu svojho džokeja" (ako sa vyjadril), ale nechcel bývať u Priama Jonesa, ktorého sa ako trénera práve chystal zbaviť. Dračica sa zachichotala a šibalsky pokračovala: "Ak ti nevoňalo nocovať vo svojom vylúpenom dome, amant, nemusel si sa trepať bývať až k Bon-Bone Stukelyovej. Mohol si bývať tu u mňa."

"Klebety sa rýchlo šíria," povedal som sucho.

"O tebe sa v tomto meste vždy klebetí, amant, to si nevedel?"

Pravdu povediac, vedel som to, ale necítil.

Večer pred Martinovým pohrebom zatelefonoval Priam Jones, ktorý chcel hovoriť s Bon-Bonou, ale zdvihol som ja. Zakaždým, keď som bol poruke, vybavoval som za ňu prejavy sústrasti. Marigold, Worthington, ba ešte aj deti sa stali odborníkmi na vďaka a takt. Myslel som na to, ako by sa Martin asi škeril nad týmto všeobecným zlepšením známkou zo spoločenského správania na jedničku.

Priam sa chvíľku producoval, ale dovtipil som sa, že sa ponúka za uvádzača pri usádzaní trúčliacich. Keď som si spomenul na jeho spontánne slzy, zapísal som ho do zoznamu a spýtal sa ho, či Martin ešte predtým, ako sa po mňa v piatok dopoludnia zastavil autom, náhodou nespomenul, že mu na dostihoch majú odovzdať kazetu.

"Pýtal si sa ma už na to hneď na druhý deň, ako zomrel," odvrkol Priam podráždene. "A odpoveď ešte vždy znie áno. Povedal, že neodíde zo závodiska, kým nepreberie nejaký balíček, ktorý ti má dať. A ja som ti ho predsa dal, nepamätáš sa? Priniesol som ho nazad do Broadwaya, keď si si ho zabudol v pršiplášti v aute... No, uvidíme sa zajtra, Gerard."

Pozdravuj odo mňa Bon-Bonu."

V predvečer Martinovho pohrebu zašiel tiež Eddie Payne do miestneho katolíckeho kostola, v spovednici odrecitoval svoje minulé i súčasné hriechy a požiadal o odpustenie a rozhrešenie. Povedal mi to so spravodlivým zanietením, keď som preberal jeho kondolenciu Bon-Bone. Vyhlásil, že sa zo všetkých síl pokúšal, aby niekto zaňho prevzal prácu na závodisku, ale život je už taký, nemal úspech a nebude sa môcť zúčastniť na pohrebe, čo ho ohromne mrzí, lebo bol šesť či sedem rokov Martinovým dostihovým garderobierom. Moje citlivé ucho mi prezradilo, že skôr než Eddie siahol po telefóne, zozbieral za pol fľaše holandskej odvahy a nezostane dlho nepoškvrnený hriechom vzhľadom na skutočnosť, že by bol ľahšie našiel za seba náhradníkov, aby mohol ísť na tento konkrétny pohreb, než keby šiel na

pohreb vlastnej starej mamy.

Toho istého večera pred Martinovým pohrebom (hoci ja som sa to dozvedel až neskôr) opísala dcéra Eda Payna Rose malej skupinke fascinovaných a neľútostných lotrov, ako treba Gerarda Logana prinútiť, aby im prezradil tajomstvo, ktoré mu odovzdali na Cheltenhamských dostihoch.

3. KAPITOLA V prvý januárový štvrtok, šiesty deň nastávajúceho tisícročia, som s Priamom Jonesom a štyrmi staršími stípiarmi odniesol Martina v truhle do kostola a neskôr uložil do hrobu.

Na srieňou obalených stromoch sa trblietalo slnko. Bon-Bona vyzerala éterický, Marigold zostala pomerne triezva, Worthington si sňal šoférsku čiapku a na znak úcty obnažil holú lebeň, štyri decká klopkali hánkami na truhlu, akoby v nej mohli zobudiť otca, Lloyd Baxter predniesol krátku, ale slušnú pohrebnú reč a celý dostihový svet, od funkcionárov Džokejského klubu až po chlapov, ktorí udržiavali turf, sa nahnul do kostolných lavíc, zaplnil trávnaté zimomravé nádvorie kostola a postával na prastarých, machom porastených kamenných dlaždiciach. Zaživa sa Martin tešil úcte, a tak mu vzdali úctu aj po smrti.

Nové pohrebisko ležalo na vršku, pre pohrebný voz a veľké limuzíny asi kilometer a pol vzdialenom. Tam medzi špalierom kvetov sa Bon-Bona rozplakala, keď muža, ktorý sa s ňou denne vadiť, spustili do tichého objatia zeme, a ja, ktorý som režíroval za mesiac už druhý kar (prvý bol za mojou matkou), som prozaicky dozeral, aby zásobovači priniesli dosť horúceho grogu a speváci zo zboru dostali svoj honorár, nehovoriac o ďalších pozemských mazadlách na drahé kolieska smrti.

Keď sa stovky ľudí, ktorí sa prišli rozlúčiť s Martinom, napili, najedli, pobozkali Bon-Bonu a odišli, zašiel som jej aj ja dať zbohom. Stála s Lloydom Baxterom a vyzvedala sa na jeho zdravie. "Určite užívajte tie pilulky," vravela a on jej v rozpakoch sľúbil, že bude. Chladne mi kývol hlavou, akoby by mi nikdy nebol prišiel s Dom Pérignonom robiť spoločnosť.

Zagratuloval som Baxterovi k jeho pohrebnej reči. Prijal chválu ako samozrejmosť a odmerane ma pozval na večeru do Wychwoodského draka. "Nechod!" zvolala Bon-Bona preľaknuto. "Zostaň tu ešte jednu noc. Skrotili ste s Worthingtonom decká. Dožičme si ešte jednu pokojnú noc."

Keď som si pomyslel na Martina, ospravedlnil som sa Baxterovi a zostal som pomáhať Bon-Bone, a po polnoci, keď som už bol hore iba ja, uvelebil som sa vo vysedenom kresle v Martinovom brlohu a intenzívne som o ňom rozmýšľal. Rozmýšľal som o jeho živote a o tom, čo dosiahol, a napokon som rozmýšľal aj o tom poslednom dni v Cheltenhame, o kazete a o tom, čo na ňu zaznamenal.

Nemal som najmenšiu potuchu, čo už len mohol vedieť, aby si to vyžadovalo takú zložitú úschovu. Bolo mi však jasné, že aj keď považujem Bon-Bonu za milenú a sladkú ako jej meno, nie je to najmlčanlivejší človek na svete. U Bon-Bony by bolo tajomstvo v bezpečí len do najbližšej srdečnej debaty s najlepšou priateľkou. Nejedna z ich prekrikovacích súbojov s Martinom vznikol iba preto, že Bon-Bona zopakovala na verejnosti, čo sa súkromne dozvedela či začula o vyhlídkach toho či oného koňa.

Schúľil som sa v Martinovom kresle, ponorený do žiaľu. Človek má v živote veľmi málo blízkych priateľov. Ani jedného nazvyš. Miestnosť sa natoľko zaplnila jeho osobnosťou, až sa mi zdalo, že keby som sa obrátil, uvidel by som ho, ako stojí pri knižnici a vyhľadáva v ročenke výsledky nejakých dostihov. Pociť, že je prítomný, bol taký silný, že som sa skutočne zvrhol v jeho kresle a pozrel sa, ale boli tam, pravdaže, iba dlhé rady kníh a po Martinovi ani stopy.

Usúdil som, že je načase skontrolovať, či sú vonkajšie dvere pozamykané, a potom venovať posledné hodiny v Martinovom dome spánku. Pred niekoľkými týždňami som mu požičal zopár kníh o dávnych metódach výroby skla, a keďže ležali na dlhom stole pri pohovke, videlo sa mi, že je vhodná chvíľa vziať si ich domov, aby sa tým nemusela obťažovať Bon-Bona. Jedna z vecí, ktoré mi budú najväčšmi chýbať, pomyslel som si nostalgicky, je Martinov sústavný záujem o výrobné náročné historické čaše a misy.

Keď som sa ráno lúčil, spomenul som, že si beriem tie knižky. "Dobre, dobre," prikývla Bon-Bona neprítomné, "bola by som rada, keby si neodchádzal."

Požičala mi Worthingtona, aby ma odviezol v jej bielom tragači do Broadwaya. "Keby si urýchlene nezdvihol zadok a nevypadol z toho domu," povedal Worthington bez obalu, keď sme vyrazili, "chytila by ťa Bon-Bona na Venušinu mucholapku."

"Je nešťastná," namietol som.

"Je lepkavá, pôvabná, a keď sa chytiš čo len prstom, už neutečieš," zaškeril sa Worthington. "Nevrav, že som ťa nevaroval."

"A Marigold?" doberal som si ho. "Ako funguje Marigoldina mucholapka?"

"Môžem od nej odísť, kedy sa mi zachce," namietol a celé kilometre šoféroval s úsmevom na tvári, akoby tomu veril.

Keď zastal, aby ma vyložil pred dverami mojej galérie v Broadwayi, povedal už vážnejšie: "Poveril som jedného pátrača z podsvetia, aby sa povypytoval na tú ženskú, na Rose." Na chvíľku sa odmlčal. "Nedostal sa oveľa ďalej ako ty. Eddie Payne si myslí, že videla, kto dal tú prekliatu kazetu Martinovi, ale ja by som sa na to nespoliehal. Ak chceš vedieť môj názor, Eddie sa bojí vlastnej dcéry."

V tom som s ním súhlasil a ďalej sme vec nerozvádzali. Moji traja pomocníci ma privítali do ďalšieho bežného pracovného dňa a učil som Hickoryho - tak ako pred Vianocami Pamelu Jane -, ako má zachytiť tretiu várku skla, takého horúceho, že je červené a polotekuté a zlieva sa do tvaru ťažkej slzy, ktorá ovisá k dlážke (a k vašim nohám), ak ho dosť rýchlo neopracujete na kovovom stolíku. Vedel, ako vtlačiť jeho pretiahnutý koniec do dlhých kôpok prachovitých farieb a potom vrátiť otáčajúcu sa hlavu do horúcej pece, aby si teraz už ťažký kus skla uchoval pracovnú teplotu.

Ukázal som mu, ako má pekne zozbierať sklo na konci sklárskej pišťaly, kým ho zdvihne do vzduchu a tak pripraví na

fúkanie, aj ako udržiavať výsledný mierne balónovitý tvar počas ďalšieho rozvíjania myšlienky do konečného cieľa. Hickory sledoval prebiehajúci proces úzkostlivými očami a vyhlásil, že podobne, ako keď sa o to pokúšala Pamela Jane, ani on by nevedel vec dotiahnuť až do konca.

"Jasné, že nie. Nacvičuj si zvládnutie troch várok. S dvoma si už vieš ľahko poradiť."

Várka bolo množstvo roztaveného skla, ktoré sa dalo naraz vybrať z nádrže na konci oceľovej sklárskej píšťaly. Várka mohla mať najrozličnejšie rozmery podľa zručnosti a sily fúkača skla. Sklo vo väčšom množstve bolo veľmi ťažké a žiadalo si riadne svaly.

V dôsledku priestorových obmedzení turistických kufrov len málo kúskov Loganovho skla, ktoré sa predali v obchode, pozostávalo z viacerých ako troch várok. Pamele Jane sa na jej veľkú ľútosť nepodarilo celkom zvládnuť techniku zdvihu a fúkania. Z Irisha napriek jeho zápalu nikdy nebude prvotriedny fúkač skla. Hickory však vzbudzoval isté nádeje. Mal vrtké pohyby, a čo bolo najdôležitejšie, nebál sa.

Fúkači skla boli zvyčajne namyslení ľudia, hlavne preto, že sa tomu remeslu bolo veľmi ťažko naučiť. Na Hickorym sa už prejavovali známky namyslenosti, ale keby sa z neho stal významný odborník, bolo by mu to treba odpustiť. Pokiaľ ide o mňa, môj strýko (namyslenejšího by ste ťažko našli) trval na tom, aby som sa v prvom, druhom i treťom rade naučil pokore, a odmietol ma pustiť čo len do blízkosti pece, kým sa nezbavím aj poslednej stopy toho, čo nazýval "mancérstvom".

"Mancérstvo" u mňa po jeho smrti prepukávalo pravidelne a zakaždým, keď som sa pri ňom pristihol, zahanbil som sa. Trvalo vari desať rokov, kým sa mi ho podarilo skrotiť, ale až do smrti budem musieť byť v strehu.

Irish mal vo zvyku variť veľké džbány čaju, aby nahradil pot, ktorý z neho vycedila pec. Sedel som na debničke, smädne logal čaj a po celý deň sledoval, ako sa môj pomocník výrazne zlepšuje, aj keď oddychové prestávky zvyčajne sprevádzalo veľké hrešenie a celá kopa sklenených črepov.

Lekciu prerušilo iba niekoľko zákazníkov a o piatej hodine oného chmúrne studeného januárového popoludnia som poslal svojich troch pomocníkov domov a namosúrené som vybavoval dlho zanedbávané papierovanie. Hotovosť, ktorú ukradli na Silvestra, zanechala v ináč povzbudivej sezóne sklúčujúcu diery. Po chvíli som s ľahkým srdcom odložil mínusové čísla nabok a chytil som do ruky knihy, ktoré som kedysi požičal Martinovi.

Zo všetkých historických čias som si najväčšmi obľúbil žiarivočervený, šestnásť centimetrov vysoký pohár, ktorý vytvorili okolo roku tristo a čosi n. I. (pri pohľade z roku dvetisíc už dosť dávno). Tvorili ho kúsky skla, ktoré držala pokope domyselná zlatá klieťka (technika z čias, kým ešte nevynašli fúkanie), a pri inom osvetlení sa zdali zelené. Keď som listoval v prvých stránkach jednej z kníh, so zvyčajným potešením som narazil na obrázok tejto čaše a o niekoľko stránok ďalej som sa usmial nad náhrdelníkom Krétsky východ slnka z jagavého zlatého a modrého skla, ktorý som kedysi celé dni kopíroval. V ospalosti som si neopatrne nechal knihu kľzať z kolien k hladkej tehlovej dlážke, no našťastie som ju zachytil a jej ligotavý povrch neutrpel ujmu.

Od úľavy nad zásahom a pri výčitkách, ktorými som sa zahrnul zato, že som cenný poklad nedržal pevnejšie, sprvu som ani nepostrehol tenkú žltohnedú obálku, ktorá mi ležala pri nohách. S reakciou, ktorá sa od údivu vystupňovala do aktívnej zvedavosti, som starostlivo odložil starú knihu a zdvihol som novo vyzerajúcu obálku, ktorá, ako som sa domnieval, bola zasunutá medzi stránkami a vypadla pri mojom chmate.

Na obálke z útrobov mojej knihy nestálo počítačom vytlačené moje meno, ale Váž. p. Martin Stukely, džokej.

Nemal som nijaké zábrany vybrať jednostranový list, ktorý bol dnu, a prečítať si ho.

Milý Martin,

máte pravdu, tak to bude najlepšie. Vezmem kazetu, tak ako chcete, na Silvestra na Cheltenhamské dostihy.

Tá informácia je hotový dynamit.

Dávajte na ňu pozor.

Victor Waltman Verity

Aj list bol napísaný na počítači, hoci meno na podpise bolo vytlačené iným fontom. V samom liste sa neuvádzala nijaká adresa ani telefónne číslo, ale krížom cez známku na obálke sa slabučko črtala okrúhla poštová pečiatka. Po dlhom skúmaní pod lupou sa mi miesto odoslania javilo iba ako "xet" v hornom oblúku a "evo" v dolnom. Iba dátum sa dal ľahko prečítať, hoci tiež vyzeral atramentovo podvyživený.

List odoslali 17. XII. 99.

17. decembra. Pred necelým mesiacom.

xet

evo

Vo Veľkej Británii nebolo koniec koncov veľa obcí, ktoré mali v názve x, a na um mi nezišlo nijaké iné miesto, ktoré by pasovalo k rozlúšteným písmenám, iba Exeter, Devon.

Keď som sa dozvonil na informácie o telefónnych číslach, dozvedel som sa, že v Exeteri sa skutočne vyskytuje istý Victor Verity. Neosobný hlas povedal: "Číslo, na ktoré sa pýtate, znie..." Zapísal som si ho, no keď som zavolať Victorovi Veritymu, nehovoril som s ním, ale s jeho vdovou. Jej drahý Victor vlani v lete zosnul. Nesprávny Verity. Znova som skúsil šťastie v informáciách.

"Veľmi ľutujem," povedal upätý hlas nepresvedčivo, "ale v exeterskom telefónnom obvode, ktorý pokrýva väčšinu Devonu, iný Victor či V. Verity nie je."

"A čo číslo, ktoré sa neuvádza v zozname?"

"Ľutujem, ale takú informáciu vám nemôžem poskytnúť."

Victor Waltman Verity sa buď neuvádza v zozname, alebo podal list na pošte ďaleko od domova.

Mierne ho preklínajúc, pozrel som sa zdráhavo na rozrobené finančné záležitosti na počítači... a vtom mi udrelo do oka riešenie. Počítače. Internet.

Okrem iných zázrakov by internet mohol k akémukoľvek menu priradiť adresu. Totiž, urobil by to, keby som si vedel spomenúť na heslo "sezam, otvor sa". Vyťukal som svoje internetovské prístupové číslo a heslo a čakal som plný nádeje, preberajúc v duchu možnosti, zatiaľ čo prístroj bzučal a vrčal, až napokon nadviazal spojenie.

Po chvíli sa mi v mysli vynorila adresa webovej stránky, ale keď som ju skúsil, nebol som si vôbec istý: www.192.com. 192.com. bolo správne.

Začal som pátrať po Veritym v Devone a internet, akoby sa šiel pretrhnúť od ochoty, prezrel všetky údaje z verejného sektora (ako napríklad zoznamy voličov) a vyrukoval celkovo s dvadsiatimi dvoma Veritymi bývajúcimi v Devone, ale ani jeden z nich už nebol Victor.

Slepá ulička.

Skúsil som Verityovcov v Cornwalle: šesťnásti, ale ešte vždy žiaden Victor.

Skús Somerset, pomyslel som si. Široko — ďaleko nijaký Victor.

Už som sa načahoval, že počítač vypnem, keď som preletel zoznam pohľadom a na samom konci som si všimol, že na čísle 19 v ulici Lorna Terrace, Taunton, Somerset býva istý pán Waltman Verity. Za pokus to stojí, pomyslel som si.

Vyzbrojený adresou, znova som sa obrátil na informácie o telefónnych číslach, ale narazil som na rovnakú zdvorilú bariéru virtuálneho nebytia. Číslo sa neuvádza v zozname. Lutujeme. Smola.

Hoci sobota bola v predajni rušnejšia, v mysli som sa ustavične vracal k Tauntonu a Victorovi Waltmanovi Veritymu. Taunton... Keďže som v nedeľu nemal nijakú súrnu prácu, sadol som na druhý deň ráno na vlak a v Tauntone som sa opýtal, kadiaľ sa dostanem na Lorna Terrace.

Nech už som si Victora Waltmana Verityho predstavoval akokoľvek, tomu živému sa ani zďaleka nepodobal. Victor Waltman Verity mal nanajvýš pätnásť rokov.

Dvere na čísle 19 otvorila chudá žena v nohavičiach, svetri a domácich papučkách, s cigaretou v jednej ruke a veľkými ružovými natáčkami vo vlasoch. Tridsať a čosi, možno štyridsať rokov, pomyslel som si. Nenútená, s rezignovaným postojom k neznámych ľuďom na vlastnom prahu.

"É... pani Verityová?" spýtal som sa.

"Hej. O čo ide?" Nevzrušené si potiahla z cigarety.

"Manželka Victora Waltmana Verityho?"

Zasmiala sa. "Som manželka Waltmana Verityho. Victor je môj syn." Zakričala ponad plece do hlbších útrob úzkeho domu s terasou: "Vie, niekto prišiel za tebou!" a kým sme čakali na Victora Waltmana Verityho, ďalej sa s chichotom na čomsi súkromne zabávala.

Victor Waltman Verity sa ticho vynoril z úzkej chodby a premeriaval si ma so zvedavosťou, do ktorej sa, ako sa mi zdalo, primiešaval možný úľak. Bol taký vysoký ako jeho matka, taký vysoký ako Martin. Mal tmavé vlasy, bledosivé oči a výraz, akoby si bol vedomý, že sa inteligenciou vyrovná ktorémukoľvek dospelému. Keď sa ozval, hlas mal v mutujúcom štádiu medzi chlapcom a mužom a tvár mu začala prechádzať z mäkkých detských čŕt do veľkých dospelých plôch.

"Čo si zasa vyparatil, Vic?" spýtala sa ho matka a ku mne prehodila: "Vonku je hovädská zima. Nechcete ísť ďalej?"

"É," zahabkal som. Väčšmi ako zima na mňa doliehalo prekvapenie, no žena nečakala na odpoveď, prešla popri chlapcovi a zmizla z dohľadu, vybral som z vrečka obálku adresovanú Martinovi a v mladom Victorovi hneď začal víťaziť úľak nad zvedavosťou.

"Nemali ste ma nájsť," zvolal, "a vôbec, veď ste mŕtvy."

"Ja nie som Martin Stukely," povedal som.

"Ach." V tvári sa mu zjavil nechápavý výraz. "Nie, jasné, že nie ste." Vzápätí nastúpil údiv. "Totiž, čo vlastne chcete?"

"Predovšetkým," povedal som priamo, "by som rád prijal pozvanie tvojej mamy."

"Ako?"

"Aby som šiel do tepla."

"Aha! Už rozumiem. Najteplejšie je v kuchyni."

"Tak ma veď."

Mykol plecom, natiahol sa, aby za mnou zavrel dvere, a potom ma popri schodoch viedol do srdca všetkých takýchto terasových domov, do priestoru, kde sa žije. V strede trónil stôl prikrytý zdobeným plastickým obrusom, pri ňom štyri nesúrodé stoličky s operadlom a skrinka, zvrchu zaprataná haraburdím. Na dreze vedľa kopy neumytého riadu stál šikmo postavený televízor a dlážku pokrývali šachovnicové vinylové dlaždice.

Napriek neporiadku bola kuchyňa čerstvo vymaľovaná a nevyzerala neprijemne špinavo. Celkovo na mňa pôsobila žltá.

Na jednej zo stoličiek sedela pani Verityová, hojdala sa na zadných nohách a hltala dym, akoby sa ním živila.

Povedala pomerne milo: "Vďaka Vicovi a jeho nešťastnému internetu tu máme najrozličnejších ľudí. Vôbec sa nebudem čudovať, keď sa nám tu jedného pekného dňa zjaví nefalšovaný duch." Neurčito ukázala rukou na stoličku a ja som si sadol.

"Bol som kamarátom Martina Stukelyho," vysvetlil som a spýtal som sa Vica, čo bolo na kazete, ktorú poslal alebo dal Martinovi v Cheltenhame.

"No, vlastne, kazeta sa nekonala," povedal stručne. "Nešiel som do Cheltenhamu."

Vytiahol som z obálky list, ktorý poslal Martinovi, a dal som mu ho prečítať.

Keď došiel na koniec, opäť mykol plecom a vrátil mi ho.

"Bola to len taká hra. Tú kazetu som si vymyslel." Napriek tomu bol nervózny.

"Aká to bola informácia, čo mala byť hotový dynamit?"

"Pozrite sa, nijaká." Začal byť netrepezlivý. "Už som vám vravel. Vymyslel som si ju."

"Prečo si to poslal Martinovi?"

Dával som si pozor, aby otázky nezneli priveľmi útočne, ale ktovie-prečo v ňom prebudili obranný reflex a vohnali mu červeň do líc.

Jeho matka sa na mňa obrátila: "čo to máte s tou kazetou? Hovoríte o videokazete? Vic nijaké videokazety nemá. čo nevidieť si kúpime nový videoprehrávač, potom to bude iné."

Ospravedlňujúcim tónom som jej vysvetlil: "Na Cheltenhamských dostihoch dal niekto Martinovi kazetu. Martin ju dal do úschovy Eddiemu Paynovi, svojmu garderobierovi, a Ed ju odovzdal mne, ale kým som sa stihol pozrieť, čo je na nej, ukradli mi ju. A potom ukradli aj všetky videokazety v Martinovom dome i všetky videokazety u mňa doma."

"Nenaznačujete, dúfam, že Vic niečo ukradol, lebo sa vám môžem zaručiť, že to by neurobil." Pani Verityová zle pochopila jednu narážku a zvyšok už ani poriadne nepočúvala, takže aj ona dospela na samý pokraj hnevu, a hoci som sa zo všetkých síl snažil cívnúť a uzmierniť si ju, jej prirodzená dobrá nálada utrpela trhlínu a privetivosť sa rozplynula. Nepripálila si od ohorka ďalšiu cigaretu, ale zahasila ho a vstala, čím mi rázne dala najavo, že je načase odísť.

Povedal som mladému Victorovi priateľsky: "Zavolaj mi," a aj keď pokrútil hlavou, napísal som na okraj nedeľňajších novín číslo svojho mobilu.

Potom som vyšiel z čísla 19 na Lorna Terrace a nenáhľivo som kráčal po ulici, uvažujúc nad dvoma čudnými nezodpovedanými otázkami.

Po prvé, ako sa Victor dostal do Martinovej pozornosti?

Po druhé, prečo sa ma ani matka, ani syn neopýtali, ako sa volám?

Lorna Terrace sa prudko skrúcala doľava a číslo 19 za mojím chrbtom zmizlo z dohľadu.

Tam som zastal a kládol si v duchu otázku, či sa mám vrátiť, alebo nie. Uvedomoval som si, že som veľmi nezabodoval.

Vybral som sa ta v očakávaní, že odhalím tajomstvo videokazety, ak už nie hravo, tak rozhodne bez veľkých ťažkostí.

Namiesto toho som zrejme domrvil ešte aj to, čo sa mi zdalo jasné.

Nerohodne som premánil čas a zmeškal vlak, ktorý som mal v úmysle chytiť. So sklom mi to možno celkom šlo, ale ako Sherlock Holmes som nevynikal. Bol som skôr nasprostastý doktor Watson. Zotmelo sa a trvalo mi dlho, kým som dorazil do Broadwaya; našťastie som vo vlaku objavil ochotného suseda, ktorý ma odviezol zo stanice domov.

Bez Martina, uvažoval som sklúčene, buď miniem hotový majetok na taxi, alebo si zo tisíckrát zastopujem. Do chvíle, keď budem môcť podať žiadosť, aby mi zo seifu vydali môj preukaz na prekračovanie povolennej rýchlosti, chýbalo ešte osemdesiatjeden dní.

Kývnutím ruky som poďakoval svojmu veľkodušnému spoločníkovi, ktorý sa už vzdáľoval v aute, vylovil som nevelký zväzok kľúčov a vliekol som sa k dverám galérie. Nedeľný večer. Nablízku ani nohy. Z Loganovho sklárstva sa lialo žiarivé svetlo.

Ešte som sa nenaučil mať na pozore pred tieňmi. Z hlbokého vchodu susedného antikvariátu a spoza temného radu smetníkov nachystaných na pondelňajšie ranné vyprázdenie sa vynorili postavy v čiernom.

Domnievam sa, že tam v tme poskakovali štyria; je to len dojem, nie presný počet. Štyria aj tak bohato stačili. Vec by boli zvládli aj traja, dvaja, ba možno i jeden. Asi tam už dlho čakali a nijako im to nezlepšilo náladu.

S ďalším fyzickým útokom som nerátal. Spomienka na oranžovú bombu s cyklopropánom už vybledla. Čoskoro som zistil, že bomba priniesla menej bolestivé posolstvo ako to, ktoré ma čakalo na prahu. Toto pozostávalo z viacnásobných mocných úderov a buchátov, ba dva či tri razy ma otrieskali aj o hrboľatý cottswoldský kamenný múr, ktorý spájal antikvariát s mojím podnikom.

Zmätený útokom začul som iba ako z diaľky príkazy, aby som prezradil informáciu, o ktorej som vedel, že ju nemám. Pokúšal som sa im to povedať. Nepočúvali ma.

Už to samo ma dosť zlostilo, ale až ich dodatočný zámer rozduchal plameň v peci môjho vnútorného odporu a vliat silu do polozabudnutých postupov kickboxu, ktoré sa vo mne uchovali ešte od čias dospievania.

Zdalo sa, že obyčajná nakladačka spĺňala ich ciele iba spolovice, lebo ostrý vzrušený hlas znova a znova veľmi konkrétne nabádal: "Zlomte mu zápästia. Len do toho. Zlomte mu zápästia." A neskôr sa v tme ten istý hlas nadchýnal: "Toto ho zložilo."

Hovno ma to zložilo. Celá ruka mi zavýjala od bolesti. Hlavou mi letela jedna kliatba za druhou. Silné, neporušené a ohybné zápästia boli pre sklára rovnakou nevyhnutnosťou ako pre gymnastu, ktorý na olympiáde cvičí na visutých kruhoch.

Dve postavy v čiernom sa oháňali bejzbalovými palicami. V jednej, mimoriadne plecenatej, sa dal spoznať Norman Osprey. Keď som sa neskôr po akomsi prikrčenom páde na chodník obzrel, zbadal som, že iba jednému z tých dvoch skrsol v hlave bystrý nápad pridržať mi tuho všetky prsty vedno pri stene a potom vyzvať kolegu, aby nasmeroval palicu tesne pod ne.

Mohol som prísť o veľa, a ani som netušil, ako zúfalo sa vie človek biť, keď ide do tuhého. Zápästia mi nezlomili, ale od priameho zásahu mi zastali hodinky a rozleteli sa márne kúsky. Všade som mal hrče a škrabance. Zopár rezných rán. Rozdriapaná pokožka. Bolo toho dosť. Ale prsty mi fungovali a na ničom inom nezáležalo.

Možno by sa celá potýčka bola skončila tým, že by som obsadil čerstvú jamu vedľa Martina, ale Broadway nebol opustené mesto v púšti divokého západu; bola to končina, kde ľudia v nedeľu večer vodia psy na prechádzku, a práve

jeden takýto psovod okríkol útočníkov. Pri pohľade na tri dobermany, ktoré štekali a vzpínali sa na remeni, tienisté postavy bleskovo zmenili názor a zmizli rovnako rýchlo, ako sa objavili.

"Gerard Logan!" Vysoký muž so psami sa sklonil, aby sa mi prizrel, a užasol: poznal ma z videnia a ja jeho tiež. "Ste v poriadku?"

To som teda nebol. "Áno," povedal som, ako je zvykom.

Načiahol ruku, že mi pomôže na nohy, hoci ja som v skutočnosti netúžil po inom, iba sa rozvaliť na mäkkom matraci.

"Mám zavolať policajtov?" spýtal sa, aj keď nebol milovníkom policajtov, skôr naopak.

"Tom, vďaka. Ale policajtov nie."

"O čo vlastne išlo?" V hlase akoby mu zaznela úľava. "Máte neprijemnosti? Podľa mňa to vyzeralo na vyrovňovanie účtov."

"Lúpežné prepadnutie."

Tom Hollub, ktorý vedel o tienistých stránkach života svoje, ma obdaril napoly úsmevom, napoly sklamaným pohľadom a pritiahol svojim hladným záchrancom života remene. Viac brechajú ako hryzú, ubezpečoval ma kedysi. Nebol som si istý, či mu verím.

On sám vyzeral, že nepotrebuje brechať. Hoci nebol mohutný a nemal ani zápasnícky krk, vyznačoval sa neklamnou telesnou silou a v približne mojom veku aj nakrátko pristríhnutou špicatou briadkou, ktorá mu pridávala roky i hrozivosť.

Tom Hollub mi povedal, že mám vo vlasoch krv a že ak mu dám kľúče, odomkne mi dvere.

"Spadli mi," povedal som a opatrne som sa oprel o hrboľatý múr. Svet sa omámené krútil. Nepamätal som sa, že by som sa niekedy v živote cítil taký domlátený a tak nanič, dokonca ani keď som sa pri kruto nepriateľskom školskom ragbyovom zápase ocitol na samom spodku mlyna a zlomili mi lopatku.

Tom nepopustil, až kým sa nepotkol o moje kľúče a neobjavil ich podľa cingotu. Odomkol a otvoril dvere do galérie, a objímajúc ma rukou okolo pása, dovliekol ma až na prah. Psy sa mu ostražito motali pri nohách.

"Asi by som nemal medzi to vaše sklo liezť so psami, čo?" povedal. "Teraz to už zvládnete sám, však?"

Prikývol som. Skôr než odišiel, viac-menej ma oprel o zárubňu dverí a presvedčil sa, že vydržím stáť na nohách.

Tom Hollub bol na okolí známy pod prezývkou "Šarkan" hlavne vďaka tomu, že narábala rovnako rýchlo rozumom i päšťami. Bez úhony prežil v base osemnásť mesiacov za vládanie a porušenie domovej slobody a vrátil sa ako zocelený prominent, o ktorom sa hovorilo so zhrozeným obdivom. Aj keď nemal najlepšiu povest', rozhodne ma zachránil a dôkladnosťou jeho pomoci som sa cítil mimoriadne pociťený.

Počkal, kým som sa viditeľne nepozviechal, a lišiacky sa mi zahľadel do očí. V jeho pohľade som pobádal nie síce priamo kamarátstvo, ale svojím spôsobom... uznanie.

"Zoženť si pitbula," povedal.

Vošiel som do žiarivého svetla galérie a zamkol dvere pred vonkajším násilím. Škoda, že sa rovnako ľahko nedalo zahnať z vedomia aj utrpenie spôsobené bitkou. Škoda, že som si pripadal taký hlúpy. Že mnou lomcovala zúrivosť. Že sa mi podlamovali kolená a deptal ma nebezpečný znätok.

V zadných priestoroch dielne sa nachádzal kohútik s vodou na opláchnutie tváre a odpočívacie kreslo na opätovné získanie tešnej i duševnej rovnováhy. Sadol som si doň a oddával sa bolesti, potom som zavolať taxikárskej firme, ktorá sa ospravedlňovala, že táto sobota a nedeľa už vysoko prekročili možnosti ich vozového parku, ale že ma zaradia do prednostného poradovníka... áno... áno... to nič... Bola by sa mi zišla dvojité dávky cyklopropánu, dobre pomixovaná a s ľadom. Spomenul som si na Worthingtona a skúsil som ho dostať k telefónu, ale namiesto neho sa ozvala Bon-Bona.

"Gerardík môj, je mi tak smutno." Naozaj sa zdalo, že beží v žiaľivom režime, ako by sa vyjadril jej syn. "Nemôžeš prísť a rozveseliť ma trochu? Worthington príde po teba a domov ťa odveziem ja. Sľubujem."

S ľútosťou som jej oznámil, že ju nechcem nakaziť chrípkou (ktorú som nemal), a po celý nanajvyš neuspokojivý večer som sa jednoducho ďalej flákal. Hľadala vo mne Worthingtonova poznámka o mucholapke. Mal som Bon-Bonu rád ako priateľku, ale nie ako manželku.

Asi o pol jedenástej som v mäkkom kresle zaspal a o polhodinu ma opäť zobudilo zvonenie pri dverách.

Prebral som sa dezorientovaný, so zmeraveným telom, bolo mi nanič a vôbec som nemal chuť hýbať sa.

Zvonec neodbytné vycenával. I naďalej som bol roztrasený a bez vôle, ale napokon som sa knísavo vztýčil a vytackal som sa z dielne pozrieť, kto a čo chce v túto neskorú hodinu. Ani teraz, po trpkkej príučke, ktorá sa mi ušla, som nemal toľko rozumu, aby som si na obranu vzal nejakú zbraň.

Zhodou okolností vyzeral môj pozdňý večerný návštevník dosť neškodne. Navyše bol vítaný. Ba čo viac, domnieval som sa, že by pomocou nejakého toho bozku a objatia mohol zapôsobiť aj liečivo.

Keď ma detektívna strážmajsterka Doddová zazrela, spustila prst zo zvonca, a keď som ju vpustil dnu, usmiala sa od úľavy.

"Dostali sme hlásenie dvoch od seba nezávislých obyvateľov Broadwaya," boli jej prvé slová. "Zrejme videli, ako vás tu vonku napadli. Ale od vás osobne nijaká sťažnosť neprišla, hoci ste údajne sotva vládali chodiť... slovom, tak som si povedala, že vás cestou domov skontrolujem."

Opäť mala na sebe kožený motorkársky výstroj a svoj motocykel zaparkovala pri obrubníku. Tak ako predtým si zručne a rýchlo sňala prilbu a potriasla hlavou, aby si uvoľnila svetlé vlasy.

"V jednom hlásení," dodala, "sa tvrdilo, že vás napadol Tom Hollub so svojimi psami. Ten chlap je hotová pliaga."

"Nie, nie! Práve on ma tej pliagy zbavil. Naozaj odpornej pliagy."

"Vedeli by ste útočníkov identifikovať?"

Odbavil som ju nezáväzným gestom a nenápadne som sa prepletal predajňou k dielni, kde som ukázal na kreslo, aby si sadla.

Pozrela na kreslo, potom na pot, ktorý som si cítil na čele, a sadla si na lavicu, ktorá bola zvyčajne doménou Irisha, Hickoryho a Pamelu Jane. Vďaka som sa zvalil do mäkkého kresla a napoly odpovedal na jej otázky kto? a prečo?, nevediac, či majú policajný charakter, alebo ide o obyčajnú zvedavosť.

"Gerard, videla som už aj iných ľudí vo vašom stave," povedala.

"Neboráci."

"Nežartujte, to vôbec nie je na smiech."

"Ale ani na plač."

"Prečo ste nepožiadali o pomoc mojich kolegov?"

Ozaj, pomyslel som si, prečo?

"Lebo," odvetil som ľahkým tónom, "neviem kto ani prečo, a zakaždým, keď sa mi zdá, že som sa niečo dozvedel, zistím, že som sa mýlil. Vaši kolegovia nemajú radi nejasnosti."

Premieľala si tie slová v hlave s väčšou vážnosťou, ako si zasluhovali.

"Tak to povedzte mne," vyhlásila.

"Niektori chcú niečo, čo nemám. Nevie, čo to je. Nevie, kto to chce. Ako to so mnou vyzerá?"

"Nemá to hlavu ani päťu."

Myklo mi tvárou, ale obrátil som to na úsmev. "Veru tak, nemá to hlavu ani päťu." A navyše, pomyslel som si s jedovatým humorom, mám ešte na zozname "pozor na ne" Dračicu a Bon-Bonu, na zozname "rád by som ju lapil, ale či sa mi to podarí" policajtku Doddovú, na zozname "zachráňte mi kožu" Toma Holluba a Worthingtona, na zozname "možní nositelia čiernych kukiel" Rose Paynovú/Robinsonovú a na zozname "neviem alebo nechcem povedať" mladého Victora Walmana.

Pokiaľ ide o Lloyda Baxtera s jeho epilepsiou, Eddieho Payna, ktorý uschováva a odovzdáva kazety, Normana Ospreya, ktorý vedie s mocnými plecami bookmakerský podnik z roku 1894, a milú popletenú Marigold, ktorá je neraz už na raňajky a pravidelne pred obedom pod parou, tí všetci sa možno zaujímajú o kazety a vyznajú sa v tom kľbku nitiek ako vo vlastnej dlani.

Strážmajsterka Doddová sa zamračila, hladkú, čistú pokožku jej zbrázdili ľahké vrásky, a keďže sa zdalo, že sa hráme na otázky a odpovede, z ničoho nič som sa jej opýtal: "Ste vydatá?"

Po niekoľkých sekundách si pozrela na ruky, ktoré nezdobila obrúčka, a odvetila: "Prečo sa pýtate?"

"Vyzeráte na to."

"Zomrel."

Chvíľu sedela nehybne a potom ticho zakontrovala otázkou: "A vy ste ženatý?"

"Zatiaľ nie."

Ticho niekedy kričí. V duchu načúvala tomu, čo sa asi čoskoro opýtam, a vyzerala uvoľnene a spokojne.

Dielňu ako vždy vyhrievala pec, aj keď hučiaci oheň po nociach a nedeliach držala na uzde veľká zástena z ohňovzdorného materiálu.

Keď som pozeral na tvár Catherine Doddovej nad priliehavým koženým odevom, v tej chvíli som ju najjasnejšie videl stvárnenú v skle: ba videl som ju tak živo, že som nevedel potlačiť nutkanie a túžbu pustiť sa hneď do práce. Vstal som, uvoľnil ohňovzdornú zástenu, odsunul ju nabok a namiesto nej pripevnil menšiu stienku s otvorom, ktorý umožňoval prístup k nádrži s roztaveným sklom.

Nastavil som na svetelnom spínači čas navyše, čím som zamedzil polnočné vypnutie elektriny, s unavujúcimi bolestivými pohybmi som si vyzliekol sako a košeľu a zostal iba v normálnom pracovnom odevu pozostávajúcom z vesty a holých ramien.

"Čo to robíte?" Hlas jej znel preľaknuto, ale nemala sa prečo báť.

"Portrét," povedal som. "Nehýbte sa." Zvýšil som horúčavu v peci, vybral si kovové sklárske píšťaly, ktoré budem potrebovať, a priniesol zvládnuteľné množstvo mangánového skleného prášku, pomocou ktorého napokon dosiahnem čierne zafarbenie.

"Ale vaše modriny..." namietla. "Tie podliatiny. Vyzerajú strašne."

"Necítim ich."

Naozaj som necítil nič okrem toho zriedkavého vzrušenia, ktoré sa dostavuje pri zjavení. Neraz som sa už popálil na tekutom skle a necítil to. V tú nedeľnú noc vo mne predstava, ako sa jednej detektívke podarí nejasne nazrieť do hriechov iných, a potom možnosť, že dobro sa povznesie nad hriech a vzlietne, tieto prelietavé myšlienky vo mne vyvolali duševné znečistenie, takže som mohol jednou svojou časťou krváčať a trpieť, a pociťovať to až neskôr, keď už plameň imaginácie dokončil svoje dielo. Niekedy odstup od týchto vecí spôsobil, že vízia sa sevrkla na sklamanie a prach, a keď k tomu došlo, nechával som nepodarok na kovovom stolíku a nevložil ho starostlivo do chladiacej pece. Nevyriešené vnútorné pnutia viedli po chvíli k tomu, že sa sám zničil, s hlasným puknutím sa rozpadol; roztrieštil a rozletel... na márne kúsky.

Pre divákov to mohol byť ochromujúci zážitok, vidieť, ako sa naoko pevný predmet bez badateľnej príčiny rozsype. Pre mňa ten rozpad iba symbolizoval ochabovanie a neuspokojivosť pôvodnej myšlienky. Ale v onú konkrétnu nedeľu ma nemorili pochybnosti ani váhavosť a naberal som sklo v takých svaly napínajúcich množstvách, ktoré by aj v normálnych dňoch boli na hranici mojich možností.

Vyhotovil som v ten večer Catherine Doddovú v troch kusoch, ktoré neskôr spojím. Nevytvoril som doslovnú, vernú

podobu jej hlavy, ale abstrakciu jej každodenného povolania. Boli to v podstate vzlietajúce rozprestreté krídla, naspodu čierne a ligotavé, prechádzajúce cez čierne, biely a priehľadný stred do našuchoreného peria so zlatými žilkami, ktoré sa blyšťali navrchu.

To zlato môj model zaujalo.

"Je to pravé zlato?"

"Pyrity železa. Ale pravé zlato by sa roztavilo takisto... lenže pred týždňom som ho všetko minul."

Zľahučka som podržal krehkú hornú časť krídla vo vrstve žiaruvzdorného vlákna a opatrne ho vložil do jednej zo šiestich chladiacich pecí, a iba potom, keď už všetky tri časti bezpečne chladli, pocítil som v údoch takmer neznesiteľné napätie a mal som dojem, že sa aj sám rozsypem.

Catherine vstala a chvíľu trvalo, kým prehovorila. Napokon si odkašľala a spýtala sa, čo urobím s dokončenými krídlami, a ja som sa zniesol z výšok fantázie na zem a pokúsil som sa (tak ako pri iných podobných príležitostiach) iba prozaicky vysvetliť, že asi pre ne v galérii urobím podstavec a osvetlím ich jednou či dvoma bodovými lampami, aby som podčiarkol ich tvar.

Obaja sme tam stáli a hľadeli na seba, akoby sme už nevedeli, čo povedať. Naklonil som sa dopredu a dal som jej bozk na líce, ktorý sa vzájomnými drobnými posunmi zmenil na bozk ústami na ústa, sprevádzaný kdesi vo vnútri aj priznaným, ale ešte neprekypujúcim citom.

Objímať rukami kožený motoristický výstroj malo svoje praktické nevýhody. Pod vplyvom telesných bolestí som sa mykal, aj keď to nebolo žiaduce, a ona sa s ľútostivým humorom vymanila a povedala: "Možno niekedy inokedy."

"To možno vymaž," povedal som.

4. KAPITOLA Všetci traja moji pomocníci mohli vojsť dnu cez galériu pomocou vlastného kľúča, a keď som sa v pondelok ráno okolo ôsmej neochotne prebral k vedomiu, prvý, koho som škárou vo viečkach zazrel, bola osamotená Pamela Jane. Prvú hodinu po odchode Catherine som strávil úvahami o pohodlí postele vo Wychwoodskom drakovi (bez Dračice), ale nakoniec som sa z nedostatku energie jednoducho skydol nazad do veľkého kresla v dielni a zatvoril som oči nad svojou roztrasenou a búriacou sa nervovou sústavou.

Počas najtemnejších hodín noci ma hriala a udržiavala v pohybe sama Catherine, skutočná i abstraktná, ale tá odišla dávno pred úsvitom, a potom spánok, ktorý prakticky nikdy nezaplátal rozstrapkaný rukáv starostí, všetko ešte trochu zhoršil.

Pamela Jane zhrozene zvolala: "Prepánajána, vyzeráš, akoby ťa prešiel parný valec. Bol si tu celú noc?"

Odpoveď bola akiste očividná. Po prvé, nebol som oholený a každý pohyb vyvolával priam strašné a zdrevenené reakcie. Takmer sa dalo počuť, ako vŕzgajú kĺby. Už nikdy, zaprisahával som sa.

Nepremyslel som si, ako vysvetlím veci svojmu nevelikému mančaftu. Keď som sa obrátil na Pamelu Jane, ešte aj hlas ma omámal.

"Mohla by si..." odmlčal som sa, Odkašľal si a skúsil to znova: "Pam, za džbán čaju?"

Odložila si kabát do skrinky a ochotne pobiehala hore — dolu, uvarila čaj a odhasprovala bočné dvere, ktoré sme podľa predpisu museli mať prichystané ako núdzový východ v prípade požiaru. Keď dokvitol Irish, bol som už z najhoršieho vonku a Hickory, ktorý prišiel posledný, ma zastihol, ako vyberám tri časti krídiel z pecí, starostlivo ich skladám a potom pritavujem na miesto. Všetci traja moji pomocníci by boli radi videli, ako som vyrábal jednotlivé časti. Jedného dňa, súhlasil som s nimi, im to predvediem na duplikátoch.

Či chceli, či nie, museli si všimnúť, že som väčšiu dávku pohybu nepovažoval za bohvieaký nápad, ale bez Hickoryho radostnej domnienky, že ide o následok chľastu, by som sa bol celkom zaobišiel.

Prišiel prvý zákazník. Život sa viac-menej vrátil do normálu. Irish začal v galérii budovať sokel pre krídla. Keď som sa sústredil na fúkanie skla, darilo sa mi zabudnúť na štyri čierne vlnené kukly s otvormi pre oči.

Neskôr dopoludnia zastal pred podnikom Marigoldin Rolls, zabral dve miesta na parkovanie a Worthington za volantom vyzeral v úradnej šoférskej šiltovke veľmi oficiálne.

Cez spustené okienko mi oznámil, že Marigold išla s Bon-Bonou nakupovať v Bon-Boninom aute. Obe dámy mu dali na celý deň voľno a Rolls k dispozícii, a on si, ako slávnostne dodal, ich veľkorysosť veľmi váži, keďže ma mieni odviezť na dostihy.

Nerozhodne som naňho pozrel.

"Nejdem ta," povedal som. "A kam to vlastne nejdem?"

"Do Leicesteru. Na prekážkové dostihy. Bude tam Eddie Payne. Bude tam Rose. Bude tam aj Norman Osprey so svojimi stávkami. Myslel som si, že chceš zistiť, kto dal Martinovi tú kazetu. Chceš vedieť, čo bolo na nej, alebo kto ju ukradol, a chceš vedieť, kto ma i s deckami a dámami otrávil plynom, alebo chceš zostať tu v závetrí a vyrábať pekné ružové vázičky pre turistov?"

Neodvetil som mu hneď, a tak uvážlivo doložil zhovievavým tónom: "Aby sme si rozumeli, predpokladám, že po ďalšom takom výprasku, ako si dostal včera večer, už netúžiš, takže ak chceš, len tu zostaň a ja si to tam poobňuchávam sám."

"Kto ti povedal o včerajšom večere?"

Sňal si čiapku a utrel si plešinu bielou vreckovkou.

"Začvirikal mi to vrabec. Vlastne nie vrabec, ale iný vták."

"Nie náhodou... holub?"

"Tebe to ale páli." Zaškeril sa. "Áno, Hollub. Podľa všetkého má o tebe veľmi vysokú mienku. Osobitne kvôli tomu mi telefonoval k Bon-Bone. Vrávi, aby sme rozchýrili, že kto v budúcnosti položí ruku na teba, akoby položil ruku na neho."

Bol som vďačný a zároveň prekvapený. "Ako dobre ho poznáš?" spýtal som sa.

Odpovedal mi nepriamo. "Spomínaš si na toho Martinovho záhradníka, ktorý umieral? Kvôli ktorému si prišiel o vodičský, keď si sa hnal, aby si tam Martina včas doviezol?"

"Jasné, že sa pamätám."

"Ten záhradník bol otec Toma Holluba."

"Aha. Ale nezomrel. Aspoň nie vtedy."

"Na tom nezáležalo. Tak ideš do Leicesteru?"

"Hádam hej."

Vrátil som sa do dielne, obliekol si civilné šaty a povedal som Irishovi, Hickorymu a Pamele Jane, aby za ten čas, čo sa budem venovať športu, ďalej vyrábali ťažidlá na papier. Všetci poznali Martina zaživa ako môjho priateľa a všetci sa aj, nakrátko a na striedačku, zúčastnili na jeho odobierke. Zaželali mi na dostihoch veľa šťastia pri tipovaní víťazov.

Na cestu som sa usadil vedľa Worthingtona. Urobili sme si zastávku a kúpili mi lacné hodinky i dostihový denník pre účastníkov pretekov a jazdcov. V rubrike "Novinky dňa" na prvej strane som sa medzi desiatkou drobných správičiek dočítal, že Lloyd Baxter (majiteľ hviezdneho prekážkara Tallahasseeho) bude v ten deň na počtu pamiatke džokeja Martina Stukelyho hosťom leicesterských dostihových funkcionárov.

Pozrime sa!

Po chvíli som Worthingtonovi podrobne porozprával o svojej návšteve na Lorna Terrace v Tauntone. Vraštil čelo nad očividnejšími nezrovnalosťami vo výpovediach matky a syna, ale vyzeral priam zhrozene, keď som povedal: "Nevravel si mi, že bookmakerskú firmu Arthur Robins, založenú roku 1894, teraz vlastní a vedú ľudia, ktorí sa volajú Webberovci, Brownovci... a Verityovci?"

Zhrozenie trvalo desať sekúnd. "A matka so synom sú Verityovci!" Nastala odmlka. "To je isto len náhoda," povedal.

"Na také náhody ja neverím."

Worthington, ktorý práve zvládol kruhovú križovatku, ukradomky na mňa vrhol mŕkvy pohľad a po chvíli sa ozval:

"Gerard, ak máš nejakú jasnú predstavu o tom, čo sa deje... tak o čo ide? Napríklad, kto boli tí útočníci v čiernych kuklách včera večer a čo chceli?"

"Povedal by som," odvetil som mu, "že práve jeden z nich ťa pokropil cyklopropánom a mňa ovalil prázdnu bombou, ale neviem, kto to bol. No som si istý, že pod jednou z čiernych kukiel sa skrývala voňavá Rose."

"Nevravím, že to nebola ona, ale prečo?"

"Kto iný na svete by kričal na Normana Ospreya - alebo na hocikoho iného, ale som si pomerne istý, že to bol on -, aby mi dolámal zápästia? Rosin hlas si nemožno pomýliť. A potom aj spôsob, akým sa pohybuje. A pokiaľ ide o dôvod... čiastočne preto, aby ma vyradila z prevádzky, nemyslíš? A čiastočne preto, aby ma prinútila dať jej to, čo nemám. No a navyše, aby mi zabránila urobiť to, na čo sa dnes chystáme."

Worthington impulzívne vyhlkol: "Tak sa vráťme domov!"

"Len zostaň pri mne a zvládneme to."

Worthington ma zobral vážne a robil mi ochranu ako profesionál. Jedného z kukláčov sme s istotou spoznali jednoducho podľa toho, ako ohromene zareagoval na skutočnosť, že som tam a na vlastných nohách, keď by každý čo len s trochou zdravého rozumu ležal na pohovke s ľadovým obkladom a hltal aspirín. Martin mi osobne predviedol, že prekážkoví džokeji niekedy chodia po svete s polámanými rebrami, rukami a inými zraneniami. Samo jazdenie, povedal mi, o niekoľko mesiacov oddialia iba zlomené nohy. Modriny boli preňho každodenným normálom a bolesť premáhal tým, že si ju vyhnal z hlavy a myslel na niečo iné. "Nevšímaj si ju," povedal. Usiloval som sa ho v Leicesteri čo najvernejšie napodobniť.

Keď ma Norman Osprey zazrel, stuhol uprostred stavania svojho stánku a ramená mu ovisli; a Rose sa zasa dopustila tej chyby, že k nemu práve vtedy bezstarostne prihopkala, vzápätí aj ona pozrela ta, kam mieril jeho neveriaci pohľad, a z jej sebauspokojenia podstatne ubudlo. vybuchlo z nej: "Doriti."

Ak si človek predstavil plecia Normana Ospreya v čiernom vlnenom odeve, išlo rozoznateľné o tú postavu, ktorá mi bejzbalovou palicou rozbila hodinky, keď mi cielila na zápästie. V rozhodujúcej chvíli som sa mykol a celou silou som ho kopol do pišťaly. Ostrý hlas, ktorý ho vyzýval k ďalšiemu pokusu, nepochybne patril Rose.

Povedal som im obom: "Dáva vás pozdravovať Tom Hollub."

Ani jeden z nich nevyzeral, že by prekypoval radosťou. Worthington mi naliehavo zamrmľal čosi v tom zmysle, že neradno šťuchať palicou do osieho hniezda. Zároveň zvolil istý odstup od firmy Arthur Robins 1894 a ja som ho s nenápadnou rýchlosťou nasledoval.

"Nevedia presne, čo hľadajú," upozornil som ho, keď som spomalil. "Keby vedeli, boli by to včera večer odo mňa menovite žiadali."

"Možno by to aj boli urobili, keby sa Tom Hollub nevybral na prechádzku so psami." Worthington nás viedol čoraz ďalej od Normana Ospreya, no aj tak sa obzeral, aby sa presvedčil, že nás nik nesleduje.

Môj dojem z udalostí, ktoré sa odohrali pred necelými pätnástimi hodinami, bol taký, že ich cieľom bolo jednak ublížiť a jednak získať informácie. Ale keby sa nebol zjavil Tom Hollub, a keby išlo o to, zachrániť si viacere zápästné kostičky, ktoré sa podľa Martina nikdy dobre nezrastú, a keby som bol vedel na ich otázky odpovedať, bol by som to urobil?

Aj keď ma už opäť bolelo celé telo, nevedel som si predstaviť, akú informáciu mohol Martin mať, že by za ňu stálo prakticky ma zničiť, a nepáčilo sa mi ani pomyslenie, že tamtí - čierni kukláči - sa podľa všetkého mylne domnievajú, že predsa len viem, čo chcú, a nepovedal som im to iba z tvrdohlavosti.

Trpkosť som si priznal, že keby som zaručene vedel, čo chcú, a keby sa nebol zjavil Tom Hollub so svojimi psami, neprechádzal by som sa v tej chvíli po závodisku, ale s najväčšou pravdepodobnosťou by som im bol povedal hocičo, len aby som ich zarazil, a teraz by som uvažoval, či od hanby nespáchať samovraždu. Ale s tým sa veru nezdôverím

nikomu.

Bol som to ochotný pripustiť iba pred Martinovým duchom, ktorý sa vznášal nado mnou. Doboha s tebou, kamoš, pomyslel som si. Do akej sračky si ma to zaplietol?

Lloyd Baxter obedoval v Leicesteri s funkcionármi. Pri svojej namyslenosti považoval toto výnimočné pozvanie za obyčajnú samozrejmosť. Sám mi to blahosklonne povedal, keď sa naše cesty skrížili medzi predvážiacim kruhom a tribúnami.

Pre Loyda Baxtera bolo toto stretnutie nečakané, ale ja som ho zazrel zavčasu, a kým konzumoval s funkcionármi rozbíť, syr a kávu, čakal som vonku, zhováral sa s Worthingtonom a neprijemne tuhol na studenom vetre. Chladné počasie ešte podčiarklo paleolitickú ťažkopádnosť Baxterových tvárových kostí a horného trupu, a vlasy akoby mu už po jedinom (čo aj namáhavom) týždni zase o stupeň zošediveli.

Nepotešil sa, že ma vidí. Bol som presvedčený, že ho celý ten večer v Broadwayi škrie, ale úpenlivo sa usiloval byť zdvorilý a dovoľm si tvrdiť, že bolo odo mňa zlomyseľné podozrievať ho, že to iba preto, lebo viem o jeho epilepsii. Nikde na papieri ani ústne sa jeho choroba nespomenula, ale ak sa obával, že ju nielen rozchýrim, ale budem sa nad ňou aj uškŕňať, urobil si o mojom charakte nevelmi lichotivú mienku.

Worthington sa od môjho boku dočasne vyparil a ja som kráčaľ s Lloydom Baxterom, ktorý chrlil chváľy na funkcionársky obed a preberal kvality mnohých trénerov, neboráka Priama Jonesa však medzi nich nezaráľal.

Povedal som mierne: "Nebola to jeho vina, že Tallahassee v Cheltenham spadol."

Dostal som ostrú odpoveď "Bola to Martinova vina. Keď išiel na prekážku, vyviedol ho z rytmu. Bol si priveľmi istý."

Martin mi povedal, že u našťavaného majiteľa je to - nech už to znamená čokoľvek - zvyčajne džokejova vina. "Chybne vedenie." Rezignovane mykol plecom. "A potom máš ešte druhý typ majiteľov, pre ktorých je pôžitok jazdiť, tých, ktorí chápu, že kôň má štyri nohy, a predsa sa potkne, ktorí, keď dôjde k ďakej pohrome, hovoria: 'Dostihy sú už také', a utešujú džokeja, ktorý ich práve pripravil o životnú výhru. A ver mi," doložil Martin, "že Lloyd Baxter medzi nich nepatrí. Keď prehrám s jeho koňom, je to podľa jeho názoru moja vina."

"Ale," povedal som Lloydovi Baxterovi bez rozčúlenia, kým v Leicesteri hádzal očkom po trénerovi, "keď spadne kôň, to predsa nie je trénerova vina. Priam Jones nebol na vine, že Tallahassee spadol a nevyhral Kávový pohár."

"Mal ho lepšie vyškolit."

"No," argumentoval som, "ale ten kôň už dokázal, že vie skákať. Veď už vyhral niekoľko dostihov."

"Chcem iného trénera." Lloyd Baxter hovoril so začatnosťou v hlase; pochopil som, že je to vec inštinktu.

Okrem obeda venovali funkcionári majiteľovi Tallahasseeho vstupenku do hosťovskej lôže. Lloyd Baxter sa už práve ospravedľňoval, že ma zanechá pred vchodom, keď jeden z funkcionárov, ktorý kráčaľ za nami, zmenil naše ďalšie smerovanie.

"Nie ste vy ten sklár?" zaburáľal bodro. "Moja žena je váš obrovský fanúšik. Po celom dome máme vaše dielka. Ten vynikajúci kôň, ktorého ste pre ňu spravili, boli ste u nás našťelovať našho osvetlenie, pravda?"

Rozpanäťal som sa na koňa i na dom natoľko podrobne, že ma - na nevelké potešenie Loyda Baxtera - pozval na balkón pre funkcionárskych hosťov.

"Tento mládenec je génus, aspoň podľa mojej ženy," zvestoval funkcionár Baxterovi, keď nás vovádzal dnu. Génus nemal iné želanie, len aby sa necíľ taký slabý.

Lloyd Baxter mal jasne vpísané v ťažkých črtách tváre, že o úsudku funkcionárovej ženy nemá vysokú mienku, ale možno ho predsa len nakoniec ovplyvnil, lebo keď utíchli výkriky na počesť posledného víťaza, ohromne ma prekvapil tým, že mi zľahka položil ruku na rameno, aby naznačil, že mám zostať a vypočuť si, čo má na srdci. Naďalej však váhal, a tak som mu ponúkol príležitosť.

"Často som si kládol otázku," povedal som mierne, "či ste videli, kto to večer na Silvestra vošiel do mojej predajne.

Totíž, viem, že vám prišlo zle... ale predtým, keď som vyšiel von na ulicu, prišiel vtedy niekto?"

Po dlhej odmlke Zľahučka prikývol. "Niekto vošiel do tej dlhej galérie, čo tam máte. Spomínam si, že sa pýľal na vás, a ja som povedal, že ste vonku na ulici. Ale nevidel som ho dobre, lebo môj zrak... pred očami sa mi niekedy robia také cikcaky." Zarazil sa, ale ja som pokračoval namiesto neho.

"Určite máte pilulky."

"Jasné, že mám!" Bol podráždený. "Ale zabudol som si ich zobrať, lebo som mal za sebou ten strašný deň, a vôbec, neznášam tie malinké aerotaxi, a skutočne chcem nového trénera."

Spýľal som sa, či by napriek cikcakovej aure nevedel opísať môjho neznámeho návštevníka.

"Nie," odvetil. "Povedal som mu, že ste na ulici, a najbližšie som bol celkom pri vedomí až v nemocnici." Mľčal a ja som zatiaľ ľutoval ten skrátенý priebeh udalostí; napokon skrúšene a pomaly povedal: "Uvedomujem si, že by som vám mal poďakovať za vašu diskretnosť. Ešte vždy by ste ma mohli uviesť do veľmi trápnej situácie."

"Na čo by to bolo dobré," prehodil som.

Chvíľu sa venoval skúmaniu mojej tváre, tak ako som ja kedysi študoval jeho. Výsledok ma prekvapil. "Ste chorý?" spýľal sa.

"Nie. Unavený. Zle som spal."

"Ten chľap, čo prišiel," vyhrľkol zrazu bez akéhokoľvek ďalšieho komentára, "bol stíhly, mal bielu bradu a vyše päťdesiat rokov."

Na zlodeja znel ten opis veľmi nepravdepodobne a Baxter iste zazrel moje pochyby, lebo hneď dodal, aby ma presvedčil: "Keď som ho uvidel, spomenul som si na Priama Jonesa, ktorý už roky rozpráva, že si dá narástť bradu.

Poviem mu, že by vyzeral ako hastroš."

Takmer som sa rozosmial: bol to pravdivý obrázok.

Baxter spresnil, že ten chlap s bielou bradou mu najväčšmi pripomínal univerzitného profesora. Učiteľa.

Spýtal som sa: "Povedal niečo? Bol to normálny zákazník? Spomenul sklo?"

Lloyd Baxter sa nepamätal. "Ak vôbec hovoril, počul som ho iba nejasne. Dost' často vnímam veci skreslene. Je to akési varovanie. Neraz sa mi to podarí trochu potlačiť, alebo sa aspoň pripraviť... ale v ten večer sa všetko odohrávalo veľmi rýchlo."

Je mimoriadne úprimný, pomyslel som si. Toľkú dôveru by som od neho nebol čakal.

"Ten chlap s bokombradami," pokračoval som, "iste videl aspoň začiatok vášho... é... vašich křčov. Tak prečo vám nepomohol? Myslíte, že nevedel, čo urobiť, tak ušiel pred ťažkosťami, ako to už ľudia robievajú, alebo práve on zdúchol s korisťou... é... s tými peniazmi v plátennom vrecku?"

"A s videokazetou," povedal Baxter.

Nastalo náhle ticho, kým som sa vládal nadýchnuť. Potom som sa opýtal: "S akou videokazetou?"

Lloyd Baxter sa zamračil. "Požiadal o ňu."

"Takže ste mu ju dali?"

"Nie. Áno. Nie. Ja neviem."

Bolo už jasné, že spomienky Lloyd Baxtera na ten večer v Broadwayi boli vlastne praženicou chaosu, urobenou z vajíčka poriadku. Vôbec nebolo isté, že nejaký univerzitný profesor s bielou bradou jestvuje aj inde ako vo fantázii.

Ešte desať nerušených minút sme zaberali to najsúkromnejšie miesto na závodisku - vyhliadkový balkón pre funkcionárskych hostí medzi dostihmi - a mne sa zatiaľ podarilo presvedčiť Lloyd Baxtera, aby pokojne sedel a zdôveroval sa s podrobnými spomienkami na posledných pár minút roku tisícdeväťstodevät'desiatdeväť, ale čo ako sa usiloval, naďalej sa pridŕžal toho obrazu vyziabnutého chlapa s bielou bradou, ktorý asi - alebo to bol azda nejaký iný chlap niekedy inokedy - požiadal o videokazetu... hádam.

Robil, čo mohol. Jeho správanie ku mne sa zvrtilo o deväťdesiat stupňov, takže teraz to bol skôr spojenec ako mrzút.

Jednou z vecí, ktoré by v minulosti nikdy nebol zo seba dostal, bolo prehodnotenie môjho priateľstva s Martinom.

"Vidím, že som sa vo vás pomýlil," pripustil zamračene. "Martin hľadal oporu u vás, a ja som bral ako hotovú vec, že je to naopak."

"Učili sme sa jeden od druhého."

Po krátkej odmlke povedal: "Ten chlapík s bielou bradou, viete, ten bol skutočný. A naozaj chcel videokazetu. Keby som vedel niečo viac, povedal by som vám to."

Nakoniec som mu uveril. Bola jednoducho smola, že Baxterov záchvat sa dostavil v nevhodnú náhodnú chvíľu; smola z hľadiska Bielofúza, že sa tam Baxter vôbec vyskytol; ale teraz sa predsa len zdalo isté, že kým som ja vonku na ulici dozeral na nerušený príchod roku dvetisíc, nejaký bielobradý, štíhly, profesorský vyzerajúci jednotlivec v stredných rokoch vošiel do mojej predajne, utrúsil čosi o videokazete, odišiel prv, ako som sa vrátil, a zobral so sebou kazetu i, len tak mimochodom, peniaze.

Níjakú postavu s bielou bradou som vonku na ulici nevidel. Ten srandista v červenej čiapke, čo roznáša darčeky, chodil už o nejaký týždeň skôr. Lloyd Baxter povedal, že nerozoznal, či tá brada bola ozajstná, alebo išlo o pozostatok po Mikulášovi.

Keď sme sa rozchádzali, podali sme si vôbec po prvý raz ruku. Zanechal som ho s funkcionármi a zladil som si krok s Worthingtonom, ktorého som našiel vonku roztraseného od chladu a očividne hladného. Tak sme teda vyňuchali nejaké jedlo, ktorým sa prehrýzol s nesmiernym apetítom.

"Prečo nejše?" vyzvedal sa mliaskajúc.

"Zo zvyku," povedal som. Bol to zvyk, ktorý som pochytil od hmotnosťou posadnutého džokeja. Martin zrejme ovplyvnil môj život väčšmi, ako som si uvedomoval.

Kým Worthington spratal dva plné tanieri s reznom a pečeňovou plnkou (svoj i môj), oznámil som mu, že teraz hľadáme chudého muža v pozdnom strednom veku s bielou bradou, ktorý vyzerá ako vysokoškolský profesor. Worthington na mňa zaujato hľadel a naberal si pritom na vidličku cestíčko. "To mi ale," poznamenal, "vôbec neznie ako človek, ktorý by ukradol za vrece peňazí."

"Prekvapuješ ma, Worthington," doberal som si ho. "Kto iný ak nie ty by mal vedieť, že brada nie je automaticky znakom poctivosti! Tak ako sa ti to pozdáva? Povedzme, že pán Bielofúz dá kazetu Martinovi, ten ju dá Eddiemu Paynovi a ten ju zasa odovzdá mne. Keď potom Martin zomrel, pán Bielofúz sa rozhodol, že si videokazetu vezme nazad, a tak si zistil, kde kazeta asi je... čo znamená, že sa zjavil v Broadwayi. Našiel kazetu a vzal si ju, a z náhleho popudu potiahol aj vrecko s peniazmi, ktoré som tam ako hlupák nechal ležať, v dôsledku čoho nemôže nikomu povedať, že kazetu už zasa má."

"Lebo by tým zároveň priznával, že ukradol prachy?"

"Presne tak."

Môj telesný strážca si vzdychol a vyčistil tanier do poslednej omrvinky. "A čo ďalej?" spýtal sa. "Čo sa stalo potom?"

"To si môžem len domýšľať."

"No tak do toho. Domýšľaj si. Lebo tým cyklopropánom nás neotrúvil nejaký starý poprdák. Mladý Daniel opísal tenisky, ktoré mal obuté ten plynár, a také by si podľa mňa nedal ani za svet na nohy nik okrem nejakého tínedžera."

Zistil som, že s ním nesúhlasím. Výstrední bielobradáci si môžu dať na seba hocičo. Môžu vyrábať aj erotické kazety. Môžu tiež niekomu povedať, že kazeta má obrovskú cenu a že ju má v rukách Gerard Logan. Zopár drobných klamstiev. Záškodnícka taktika. Zmláťte Logana, spracujte ho, aby navalil kazetu, alebo ak sa vám to nepodarí, aspoň informáciu, čo bola na nej.

čo sa mi to Martin chystal zveriť do úschovy?

A chcem to naozaj ešte vedieť?

Ak to neviem, nemôžem to prezradiť. Ale ak sú presvedčení, že to viem a nechcem povedať... Dočerta, pomyslel som si, veď sme si to takmer už vyskúšali, a nemôžem čakať, že ma zakaždým zachráni Tom Hollub s dobermanmi.

Nepoznať tajomstvo, ktoré skrýva kazeta, bolo azda ešte horšie ako ho poznať. Takže nech to vezmeme z ktorejkoľvek strany, usúdil som, nestačí iba zistiť, kto ju vzal, ale v konečnom dôsledku je životne dôležité prísť na to, čo očakávajú, ako aj na to, čo skutočne majú.

Keď sme dočasne uspokojili Worthingtonov hlad a prehrali peniaze na koňovi, na ktorom by bol mal jazdiť Martin, vrátili sme sa na miesto, kde zovreté rady bookmakerov vykrikovali svoje záverečné stávkové ponuky na posledné dostihy.

Využívajúc Worthingtonovu dobre známu svalnatosť ako záruku imunity pred útokom, dostavili sme sa do životného priestoru firmy Arthur Robins 1894 v prevádzkovom stave roku dvetisíc. Zachrípnutý hlas Normana Ospreya bezstarostne prekrikoval hlasy susedov, až kým si neuvedomil, že ho počúvame, a v tej chvíli náhle ticho ponúklo príležitosť aj ostatným.

Tak zblízka, že som videl stopy nožníc na elvisovských bokombradách, som vyhlásil: "Povedzte Rose "

"Povedzte jej to sám," prerušil ma rázne. "Stoji hneď za vami."

Nenáhľivo som sa obrátil a Worthington mi zatiaľ kryl chrbát. Rose na mňa gánila, celá stuhnutá od nenávisti, ktorú som v tom okamihu nechápal. Aj teraz sa nedostatok veľkodušnosti v jej povahe prejavoval suchou pokožkou, ale predtým, pri našom prvom a poslednom stretnutí na závodisku, ešte ani jeden z nás nenesol v hlave následné spomienky na päste, kamenné múry, rozbité hodinky a celú hrbu ďalších ublížení na tele, zohraných a režirovaných ako nedeľná večerná estráda pre vojsko.

Keďže ma od nej delilo len pár metrov, na odretej koži mi naskočili zimomriavky, ale ona si zrejme myslela, že čierna kukla a pančucháče ju spravili neviditeľnou.

Znova som jej položil otázku, na ktorú už raz odmietla odpovedať.

"Kto dal Martinovi kazetu na Cheltenhamských dostihoch?"

Tentoraz odvetila, že nevie.

"Chcete povedať, že ste nikoho nevideli dávať Martinovi balíček, alebo že ste videli, ale nepoznali meno toho človeka?"

"Ste bohovsky múdry, čo?" utrúsila Rose sarkasticky. "Tak si vyberte."

Pomyslel som si, že Rose sa nedá nachytať na slovíčka. Domnieval som sa, že aj videla, ako kazetu odovzdali, aj poznala človeka, ktorý ju odovzdal, ale ešte aj Torquemada by s ňou mal plné ruky práce a ja som v Loganovom sklárstve nemal poruke nijaké španielske čizmy.

Povedal som bez veľkej nádeje, že sa mi bude veriť: "Neviem, kde hľadať tú kazetu, ktorú chcete. Neviem, kto ju vzal, a neviem ani prečo. Ale ja ju nemám."

Rose ohrnula peru.

Keď sme odišli, Worthington si zhlboka vzdychol od bezmocného hnevu.

"Človek by čakal, že v tej partii bude kápom Norman Osprey. Má na to hlas aj postavu. Všetci ho považujú za silného muža firmy Arthur Robins. Ale videl si ho, ako sa pozerá na Rose? Tá môže narobiť kopancov, koľko sa jej zapáči, ale aj tak je vraj hlavou. Ona je šéfom. Ostatní tancujú, ako ona píska. Brnkol mi môj informátor z podsvetia. Nerád to vravím, ale urobila naňho veľký dojem."

Prikývol som.

Worthington, skúsený svetobežník, povedal: "Nenávidí ťa. Všimol si si?"

Odvetil som, že som si to veru všimol. "Ale neviem prečo."

"To by ti vedel patrične vysvetliť iba psychiater, ale ja ti zadarmo poviem, čo som sa dozvedel. Si muž, si silný, vyzeráš k svetlu, darí sa ti v práci a nebojíš sa jej. A mohol by som pokračovať, ale pre začiatok to stačí. No a potom ťa dá zmgľovať, všakže, ale ty sa tu zjavíš zdravý ako rybička, aj keď sa tak necítiš, a ešte jej aj, dalo by sa povedať, brnkáš po nose. Ver mi, ja by som svojho protivníka zhodil zo schodov, keby v mojej prítomnosti skúsil len zívnuť."

Vypočul som si Worthingtonove ponaučenia, ale namietol som: "Veď som jej nijako neublížil."

"Si pre ňu hrozbou. Je na teba krátka. Ty ten tenisový zápas vyhráš. Tak ťa možno radšej dá predtým zabiť."

Nezlikviduje ťa vlastnoručne. A neber to, čo ti vravím, na ľahkú váhu. Sú ľudia, ktorí skutočne zabili z nenávisti. Ľudia, ktorí chceli vyhrať."

O vraždách, ktoré sú dôsledkom rasizmu alebo náboženských predsudkov, ani nehovoriac, pomyslel som si, ale aj tak si bolo ťažko predstaviť, že sa to týka mňa - pokiaľ, pravdaže, človek necítil, ako sa mu hodinky rozleteli na tisíc kúskov.

Predpokladal som, že Rose povie svojmu otcovi Eddiemu Paynovi, že som na dostihoch, ale neurobila to. Po posledných dostihoch sme s Worthingtonom naňho striehli, a keď vyšiel zo šatne, cestou k autu sme ho hravo zovreli do kliešťového obchvatu.

Nepotešil sa. Pozeral hneď na jedného, hneď na druhého z nás ako do kúta zahnaný kôň, a ja som mu aj povedal tak chlácholivo, akoby som sa obracal na splašené zviera: "Zdravíčko, Ed. Máme sa?"

"Neviem nič, čo by som vám už nebol povedal," namietol.

Pomyslel som si, že ak mu hodím zopár umelých mušiek, možno vyplaším a chytím na udičku nečakanú rybu; takpovediac pstruha, ktorý sa skrýva v trstí.

Spýtal som teda: "Je Rose vydatá za Normana Ospreya?"

Tvár sa mu rozžiarila div nie do hlasného smiechu. "Rose je stále Rose Paynová, hoci sa sama nazýva Robinsová a niekedy, keď sa jej to hodí, aj pani Robinsová, ale mužov ona, moja Rose, nemá v oblúbe. Je to vlastne škoda, ale čo

narobíte."

"Ale rada ich ovláda?"

"Vždy vedela chlapcov donútiť, aby spravili, čo chce."

"Boli ste s ňou včera večer?" Položil som mu tú otázku akoby mimochodom, ale hneď vedel, kam mierim.

"Nedotkol som sa vás ani prstom," povedal rýchlo. "To som nebol ja." Pozrel na mňa, potom na Worthingtona a zasa na mňa, tentoraz nechápavo. "Viete," dodal zaliečavo, akoby prosil o odpustenie, "oni vám nedali príležitosť brániť sa. Ja som Rose vrel, že to nie je férové..." Zaváhal a odmlčal sa.

So záujmom som sa ho opýtal: "Chcete povedať, že aj vy osobne ste mali včera večer v Broadwayi na sebe čiernu kuklu?"

"Rose povedala, že vás len postrašíme." Hľadel na mňa nešťastnými očami. "Pokúšal som sa ju prehovoriť, aby prestala, čestné slovo. Nikdy by som nebol tušil, že vás tu dnes uvidím. Nemohlo to teda byť také zlé, ako to vyzeralo... ale viem, že to bolo strašné. Hneď som šiel na spoveď prosiť o odpustenie..."

"Takže ste tam boli vy a Rose," povedal som vecne, hoci vo vnútri ma to ohromilo. "A Norman Osprey, a kto ešte? Jeden z bookmakerských poskokov Normana Ospreya, čo?"

"Nie. Tí to neboli."

Z ničoho nič mu hrôza zamkla ústa. Z hľadiska jeho dcéry už aj tak priznal priveľa, a ak zvyšná, doteraz neidentifikovaná postava v čiernej kukle bol jeden z dvoch pomocníkov, ktorí s Normanom Ospreyom pôsobili pod hlavičkou Arthur Robins, založené r. 1894, Eddie to už len tak ľahko neprizná.

Skúsil som šťastie s ďalšou muškou.

"Poznáte niekoho, kto by sa mohol dostať k anestetikám?"

Naprázdno.

Skúsme znova.

"Alebo niekoho s bielou bradou, kto sa poznal s Martinom?"

Nad tým trochu váhal, ale napokon pokrútil hlavou.

Spýtal som sa: "A vy nepoznate niekoho s bielou bradou, kto vyzerá ako vysokoškolský profesor?"

"Nie." Odpoveď bola jednoznačná, správanie vyhýbavé.

"Bol balíček v hneďom papieri, ktorý ste mi dali v Cheltenham, ten istý ako balíček, ktorý vám predtým dal Martin?"

"Áno," prikývol a tentoraz o tom ani nemusel uvažovať. "Bol to ten istý. Rose zúrila. Povedala, že keď Martin zomrel, nemal som ho dať z ruky a nemal som ho ani spomenúť. Mali sme si ho nechať a k celému tomuto rozruchu vôbec nemuselo dôjsť."

"Vedela Rose, čo je v ňom?"

"Naisto to vedel iba Martin. Ja som sa ho viac-menej opýtal, čo je v ňom, no on sa len zasmial a povedal, že budúcnosť sveta, ale to bol, pravdaže, žart."

Martinov žart znel priveľmi skutočne, aby sa na ňom dalo zasmiať.

Ed však neskončil. "Niekoľko týždňov pred Vianocami," povedal ešte vždy pobavene, "Martin vrel, že dá Bon-Bone - zopár džokejov sa v šatni pri prezliekaní do civilu bavilo o darčekom pre ženy a frajerky, nebolo to nič extra - slovom, vrel, že dá Bon-Bone zlatý a sklený náhrdelník, ale smial sa a povedal, že vás bude musieť nahovoriť, aby ste mu spravili oveľa lacnejšiu a modernú kópiu. Povedal, že máte videokazetu s návodom, ako na to. Ale vzápätí si to rozmyslel, lebo Bon-Bona chcela novú kožušinou lemované čížmičky, a vôbec, aj tak hovoril hlavne o Prekážkových dostihoch kráľa Juraja, ktoré sa budú konať na Štefana v Kemptone, a koľko kíľ bude musieť zhodiť tým, že si nedá štedrovečerného moriaka. Chcem povedať, že mal vždy plnú hlavu starostí s váhou tak ako väčšina z nich."

"Hodne sa s vami zhováral," poznamenal som. "Viac ako iní."

Ed si to nemyslel. Vraj si rád podebatuje s chalanmi. Vedel by nám o nich všeličo porozprávať. Sprevádzať tie slová žmurknutím, akoby všetci džokeji boli sexuálni výtržníci, a po tomto zdôverení sa opäť začal správať ako pokojný a zručný garderobier, s ktorým som sa zoznámil Martinovým prostredníctvom.

Keď nás Worthington viezol domov, zhmul úrodu informácií, ktoré sme v ten deň pozbierali: "Povedal by som, že Martin a ten chlapík s bielou bradou brali kazetu vážne."

"Áno," súhlasil som.

A Rose si z nejakého dôvodu, azda vďaka otcovi, môže namýšľať, že na tej kazete je návod, ako vyrobiť starožitný náhrdelník."

"Musí byť za tým niečo viac," povedal som pochybovačne.

"No, možno sa tam priamo hovorí, kde sa dá ten náhrdelník nájsť."

"Honba za pokladom?" Pokrútil som hlavou. "Jestvuje iba jeden cenný starožitný náhrdelník zo zlata a skla, o ktorom viem, a ten je v múzeu. Nedá sa vyčísliť v peniazoch. Zhotovili ho asi na Kréte, alebo aspoň niekde v oblasti Egejského mora zhruba pred tritisícpäťsto rokmi. Volá sa Krétsky východ slnka. Ale naozaj som vyrobil jeho kópiu a raz som ju Martinovi požičal. Nakrútil som aj videokazetu, na ktorej vysvetľujem, aké metódy som použil. Aj tú som Martinovi požičal a ešte stále ju má - alebo, lepšie povedané, sám Pán Boh vie, kde je teraz."

"Čo ak jestvuje aj ďalší kus?"

"Hovoríš teraz o dvoch kazetách? Alebo o dvoch náhrdelníkoch?"

"Prečo by nemohli byť dve kazety?" argumentoval Worthington, akoby to odrazu začalo byť pravdepodobné. "Rose si ich mohla popliesť."

Mne sa videlo rovnako pravdepodobné, že práve my s Worthingtonom sme všetko poplietli, ale dorazili sme bez úhony k Bon-Bone, bohatší prinajmenšom o dva rukolapné nové fakty: po prvé, že Rose, Norman Osprey a Eddie

Payne strávili nedeľný večer v Broadwayi; a po druhé, že keď sa s vyzváňaním dovalilo nové storočie, do môjho obchodu vošiel postarší štíhly muž s bielou bradou a výzorom univerzitného profesora a nezostal tam pomáhať Lloydovi Baxterovi pri epileptickom záchvate.

Keď sme so škripením zastali na štrku pred Bon-Boniným domom, z predných dvier nás vybehla privítať Marigold s doširoka roztvoreným náručím.

"Bon-Bona ma už nepotrebuje," oznámila dramaticky. "Vytiahnite mapy, Worthington. Ideme sa lyžovať."

"É... kedy?" opýtal sa bez prekvapenia jej šofér.

"Zajtra ráno, pravdaže. Natankujte plné nádrže. Cestou sa zastavíme v Paríži. Potrebujem nové šaty."

Súdiac podľa výrazu tváre, Worthington sa s tým zmieril ľahšie ako ja. Zamrmľal mi, že Marigold si kupuje nové šaty takmer každý všedný deň, a zaveštil, že celá lyžovačka dokopy nepotrvá ani desať dní. Marigold sa jej rýchlo nasýti a vráti sa domov.

Bon-Bona prijala správu o matkinom odchode s dobre skrývanou úľavou a s nádejou sa ma opýtala, či sa už "tá rozčuľujúca záležitosť s videokazetou" uzavrela. Túžila, aby v jej živote zavládol pokoj, ale nemal som potuchy, či sa jej ho dostane. O tom, že je na svete Rose, a ani o výraznom nedostatku pokoja, ktorý predstavuje, som jej nepovedal. Opýtal som sa Bon-Bony na Bieloľúzu. Vyhlásila, že ho nikdy nevidela, ani o ňom nepočula. Keď som jej vysvetlil, o koho ide, zatelefonovala Priamovi Jonesovi, ktorý, aj keď mu kopačky od Lloyda Baxtera poriadne naštrbili sebavedomie, s ľútosťou oznámil, že nám nemôže pomôcť.

Bon-Bona skúsila štástie u niekoľkých ďalších trénerov, ale zdalo sa, že štíhli postarší majitelia dostihových koní s bielou bradou nejestvujú. Keď sa jej to už zunovalo, prehovorila matku, aby Worthingtonovi dovolila pokračovať v našej púti a odviezť ma, kam budem chcieť. Vďaka som ju pobožkal a rozhodol som sa, že pôjdem rovno domov do svojho domca na kopci a dám si lehára.

Keď sme vyrazili, Worthington vyhlásil, že má rád lyžovačku. Má rád Paríž. Má rád aj Marigold a priam obdivuje výstrednejšie kusy z jej šatníka. Je mu ľúto, povedal, že ma tu necháva s tou levicou Rose. Veľa šťastia, zaželel mi veselo.

"Vedel by som ťa zaškrtiť," precedil som.

Kým sa Worthington za volantom radostne chichúňal, ja som opäť zapol mobil, aby som zavolať domov Irishovi a zistil, ako završili deň v obchode, ale skôr než som stihol vyťukať číslo, ozvala sa odkazovacia služba a odtelený hlas mladého Victora W. V. mi oznámil do ucha: "Pošlite mi svoju e-mailovú adresu na vicv." Prepánajána, pomyslel som si, Victor má niečo na srdci. Lehár môže počkať. Jediný môj počítač, na ktorom sa dalo e-mailovať, bol v Broadwayi. Worthington odovzdané zmenil smer a napokon zastal pred sklenými hlavnými dverami. Trval na tom, že pôjde so mnou dnu, aby skontroloval, či tam nie sú čierne kukly a iné pliagy.

Obchod bol prázdny, nijaká Rose v ňom nestriehla. Worthington sa vrátil so mnou k Rolls, podal mi ruku, prikázal mi, aby som si na seba dával pozor, opäť zaprorokoval, že sa čoskoro, nanajvýš do dvoch týždňov vráti, a bezstarostne odišiel.

Takmer ihneď mi začal ten svalovec chýbať, chýbal mi ako ochranný dáždnik aj ako zdroj realistického pohľadu na život. Paríž a lyžovanie boli mocným lákadlom. Povzdychol som si nad svojimi neodbytnými modrinami, prebral som spiace počítač k životu, napojil ho na internet a poslal som Victorovi e-mailový odkaz so svojou adresou.

Predpokladal som, že budem musieť hodnú chvíľu čakať, kým sa Victor ozve, ale zrejme sedel pri počítači a striehol, lebo obrazovka môjho laptopu sa takmer vzápätí opýtala: "Kto ste?"

Vyťukal som a odoslal: "Priateľ Martina Stukelyho."

Opýtal sa: "Meno?" a ja som odpovedal: "Gerard Logan."

On nato: "Čo chcete?"

"Odkiaľ poznáš Martina Stukelyho?"

"Poznám ho celé veky, často som ho so starým ocom vídal na dostihoch."

Napísal som: "Prečo si poslal Martinovi ten list? Odkiaľ si sa dopočul o nejakej kazete? Povedz mi pravdu, prosím ťa."

"Počul som, ako o nej moja teta vravela mame."

"A odkiaľ o nej vedela tvoja teta?"

"Moja teta vie všetko."

Začal som pochybovať o jeho zdravom rozume a spomenul som si, ako vravel, že sa len tak hrá.

"Ako sa volá tvoja teta?" Nečakal som nič zvláštne: rozhodne nie dych vyrážajúce slová, ktoré nasledovali.

"Moja teta sa volá Rose. Priezvisko si ustavične mení. Je to mamina sestra." A po takmer nebadateľnej prestávke sa zjavila ďalšia poznámka: "Radšej už vypnem počítač. Práve prišla!"

"Počkaj." Omráčený tým objavom som rýchlo vyťukal: "Poznáš chudého starého chlapa s bielou bradou?"

Už dávno som sa zmieril, že nedostanem odpoveď, keď sa na obrazovke ukázali tri slová.

"Doktor Force. Zbohom."

5. KAPITOLA Na moje nemalé potešenie pri obrubníku opäť zastala s motorkou Catherine Doddová, sňala si prilbu a prešla po chodníku k dverám, ktoré som jej už držal otvorené. Obaja sme považovali za prirodzené, že sa na privítanie pobožkáme, a ona rovnako prirodzene zastala pred vznášajúcimi sa krídlami, ktorých nasvecovanie som práve dokončil. "Sú bohovské." Myslela to vážne. "Pre Broadway je ich až škoda."

"S lichotením najďalej zájdeš," ubezpečil som ju a zavedol som ju do dielne, kde bolo najteplejšie.

Na opracovávanom stolíku ležal list papiera, na ktorom bol vytlačený môj e-mailový rozhovor s Victorom. Podal som jej ho, aby si ho prečítala. "Čo si myslíš?" spýtal som sa.

"Myslím, že potrebuješ silnejšie lieky proti bolesti."

"Nie. Porozmýšľaj o Victorovi."

Tentoraz si sadla do kresla, no najprv som jej musel sľúbiť, že sa na druhý deň vydám na obchôdzku po starinárstvach a starožitníctvach a kúpim ešte jedno.

"Ak," poopravil som svoj sľub, "ak prídeš a budeš v ňom sedieť."

Prikývla, akoby to bola "jasnačka", a začítala sa do Victorových e-mailov. Keď skončila, položila si hárok papiera na koženým odevom zahalené kolená a vyrukovala s vlastnými otázkami.

"No dobre," povedala. "V prvom rade mi pripomeň, kto je Victor."

"Pätnásťročný vnuk Eddieho Payna, dosť hovorového garderobiera Martina Stukelyho. Ed mi dal tú kazetu, ktorú odtiaľto ukradli a kvôli ktorej si sem prišla. Victor poslal Martinovi tento list." Dal som jej ho prečítať a ona nad ním pochybovačne zdvihla obočie.

"Victor povedal, že sa len tak hral," priznal som.

"Nemôžeš mu veriť ani slovo!" súhlasila Catherine.

"No, pravdu povediac, áno, môžeš. Postavil svoju hru na skutočných útržkoch faktov. Alebo prinajmenšom spravil to, čo robí v istej chvíli každý - počul jedno a myslel si, že to znamená druhé."

"Chytil palicu za zlý koniec?" navrhla Catherine. "No a ako vyzerá ten správny koniec?"

"No... skôr to bude palica, ako ju vidím ja." Na minútku, dve som sa odmlčal a uvaril som kávu, ktorej dala prednosť pred vínom, hoci nebola v službe. Bez mlieka, bez cukru a skôr studenú ako horúcu.

"Musím začať slovíčkom povedzme," povedal som.

"Len už povedz, čo povedzme."

"Na úvod si predstav muža s bielou bradou, ktorý vyzerá ako vysokoškolský profesor a ktorý sa možno volá doktor Force. Povedzme, že tento doktor Force sa nejakým čínom zoznámil s Martinom. Doktor Force má nejakú informáciu, ktorú chce bezpečne uschovať, a tak ju vezme na Cheltenhamské dostihy a dá Martinovi."

"Šibnuté," vzdychla si Catherine. "Prečo ju neuložil do banky?"

"Budeme sa ho musieť opýtať."

"A ty si tiež šibnutý. Ako ho nájdeme?"

"Policajným dôstojníkom," upozornil som ju s úsmevom, "si tu ty."

"No, pousilujem sa." Opätovala môj úsmev. "A čo potom?"

"Potom šiel doktor Force podľa plánu na dostihy. Dal svoju kazetu Martinovi. Keď mal Martin nehodu, nášho doktora Forcea iste trápili veľké starosti a pochybnosti a povedal by som, že postával pri šatni a lámal si hlavu, čo spraviť. Potom zazrel, ako Eddie Payne dáva kazetu zabalenú do hnedého papiera mne, a vedel, že je to tá správna kazeta, lebo ju sám balil."

"Mal by si sa prihlásiť k policajtom," doberala si ma Catherine. "Dobre teda, doktor Force zistí, kto si, a vyberie sa sem do Broadwaya, a keď sa ideš nadýchať vzduchu nového tisícročia a necháš dvere nezamknuté, vkláza dnu a vezme si späť svoju kazetu."

"Presne tak."

"A v náhlom popude ti ukradne aj hotovosť."

"Presne tak. Ale až do tej chvíle si neuvedomil, že v útrobach obchodu je ešte niekto iný, a to Lloyd Baxter, ktorý dostane epileptický záchvat."

"Čo doktora Bielofúza Forcea znervóznilo," konštatovala sucho.

Prikývol som. "Zdúchol."

Catherine rozvážne povedala: "Jeden z našich detektívnych strážmajstrov vypočul v nemocnici Lloyda Baxtera. Pán Baxter povedal, že nevidel vôbec nikoho vojsť do predajne."

"Lloydovi Baxterovi nezáležalo na tom, či opäť získame kazetu alebo peniaze. Zato mu veľmi záležalo na tom, aby jeho choroba zostala čo najutajenejšia."

Catherine zareagovala podráždene: "Ako môžeme prípady vyriešiť, keď nám ľudia neposkytnú fakty?"

"Veď si na to iste zvyknutá."

Povedala, že keď si človek zvykne na niečo zlé, tým sa to ešte nestane dobrým. Nakrátko prerazil na povrch upätý nesúhlas, typický pre jej povolanie. Nikdy nezabudni, povedal som si, že vnútorný bojovník so zločinom je vždy prítomný, vždy v službe a vždy je jej súčasťou. Prekonala ten okamih a viditeľne hodila spiatocku do ľahšieho tónu.

"Dobre," prikývla, "tak doktor Force má zasa svoju kazetu. Fajn. A kto teda rozstrekoval anestetikum u Stukelyovcov a zobral im televízory, a kto vybielil tvoj dom a kto ťa včera večer zbil? A neviem ani dobre pochopiť, ako sa do toho zaplietol ten chalan Victor."

"Neviem odpovedať na všetko, ale uvažuj o Rose."

"O kom?"

"O Rose. To je dcéra Eda Payna a Victorova teta. Má ostré črty, ostrý jazyk a myslím, že sa ocitla na prahu zločinu.

Robí trochu prirýchle závery, a tým je ešte nebezpečnejšia."

"Napríklad?"

"Napríklad, povedal by som, že práve ona ukradla všetky videokazety z Bon-Boninho i môjho domu, lebo sa mohli omylom zameniť s tou, ktorú som priniesol zo závodiska."

"Ale, preboha!" zvolala Catherine. "Veď kazety sa naozaj ľahko zamienia."

"To isté si asi myslela aj Rose. Vidí sa mi pravdepodobne, že Rose hodne kváka so sestrou - Victorovou matkou -, a považujem takmer za isté, že Victor začul, keď jej povedala, že vie o kazete, ktorá má obrovskú cenu."

Keby mi len Martin bol vysvetlil, čo vlastne robí! Bolo tu priveľa dohadov a rozhodne priveľa Rose.

Catherine si vzdychla, vrátila mi papier s vytlačenými Victorovými odkazmi, vstala a so zjavným zdráhaním povedala: "Musím ísť. Ohromne ma potešilo, že som ťa tu našla, ale sľúbila som, že večer strávim s rodičmi, vravela som si však, že ak by si náhodou chcel ísť teraz k sebe domov, tak - ehm - na jazdu na zadnom sedadle nepotrebuješ vodičský preukaz."

Nevyhnutne sa musela zbaviť policajnej polovičky svojho ja. Zovrel som ju pevne okolo pása a viac-menej som si zapol jej rezervnú prilbu, ktorá mi bola primälá a nesedela poriadne. Vyrázili sme neisto, ale motorka mala v sebe toľko pary, že nás oboch vyviezla do kopcov bez jachtania, a keď Catherine zastala pri zaburinenej odbočke k môjmu domu, smiala sa.

Podľakoval som jej za zvezenie. Ešte vždy so smiechom odpálila. Uvedomil som si, že túžim mať po boku Worthingtona, a ak nie jeho, tak Toma Holluba s dobermanmi, ale tentoraz na mňa nečíhali nijaké Šípkové Rosenky. Keď som odomkol bočné dvere a vošiel dnu, zdalo sa mi, že z domu na mňa opäť dýchli roky, keď tu pokojne nažívala loganovská rodina, otec, matka a dvaja synovia, každý po svojom. Teraz som zostal už len ja, a keďže všetkých desať miestností bolo ešte vždy presýtených živými spomienkami, nepokúsil som sa nájsť menší a vhodnejší pelech. Možno raz. Zatiaľ som ten dom pociťoval po všetkých stránkach ako domov: domov pre mňa i domov všetkých, čo v ňom kedysi žili.

Zámerné som prešiel všetkými miestnosťami a myslel pritom na Catherine, uvažujúc zároveň o tom, či by sa jej tu páčilo a či by dom na oplátku prijal ju. Raz v minulosti už dom rázne ukázal palcom nadol a raz som ako podmienku sobáša dostal ultimátum, že musím vybielené steny pokryť kriľavo vzorkovanými tapetami, ale na zhrozenie jej rodiny som z celého kšeftu vycúval a výsledok bol ten, že som dom teraz používal ako arbitra a pred časom som sa vymanol z osídien mladšej ženy, ktorá začala o sebe a o mne hovoriť ako o "položke" a na otázky odpovedala zámenom my. My si myslíme. Nie, my si nemyslíme.

Vedel som, že viacero ľudí ma považuje za bezcitného. Aj za nemravného, aj za prelietavého. Catherine by sa dostalo rady, aby sa nezapletala s tým chlapíkom, ktorého reputácia je krehká ako jeho sklo. Vedel som veľmi dobre, čo sa o mne klebetí, ale keď si my s domom jedného dňa vyberieme druhu na celý život, určite to nebude preto, aby sme umlčali nejakú klebetu.

Vlmači, ktorí mi zobrali všetky kazety, nenarobili veľký neporiadok. Televízory s videorekordérmí boli v troch miestnostiach: v kuchyni a v dvoch obývačkách, v ktorých sme mama a ja takmer desať rokov viedli každý svoj napoly samostatný život.

Keďže som od maminej smrti ničím v izbách nepohol, zdalo sa, že každú chvíľu vyjde zo svojej spálne a bude ma hrešiť, že som nechal špinavé šatstvo ležať na dlážke.

Nikde, kde som hľadal, nezostala ani jediná kazeta. Pokiaľ išlo o filmy a nahrané televízne programy, moja rodička mala diametrálne odlišný vkus odo mňa, ale na tom už nezáležalo. Z mojej izby zmizla hŕbka dosť cenných kaziet s návodmi na fúkanie skla, ktoré by sa azda dali nahradiť, keby som objavil kópie. Niektoré z nich som urobil sám ako objednávku pre univerzitné kurzy. Boli to kurzy základov a väčšinou sa zaoberali tým, ako vyrobiť vedecké vybavenie pre laboratóriá. Nevedel som si predstaviť, že by sa nejaký zlodej mohol špeciálne zamerať na tie inštruktážne kazety. V kuchyni predtým boli kazety so športovými hrami, tenisom, americkým futbalom a kuchárskymi receptami. Všetky zmizli. Policajti mi navrhli, aby som spísal ich zoznam. Márna nádej!

Upratovať nebolo veľmi čo, ak nerátam ostrovčeky prachu a tu a tam zopár mŕtvych pavúkov na miestach, kde kedysi stáli televízory.

Modriny, ktoré vznikli na Rosin podnet, postupne prestávali bolieť, atak som sa vyspal v bezpečí za zahasprovanými dverami a ráno som zišiel pešo (ako zvyčajne v terajšom bezautovom stave) do Loganovho sklárstva, kam som dorazil pred Irishom, Hickorym i Pamelou Jane. V pocitoch, ktoré vo mne vzbudzovali vzlietajúce krídla, prevládala úľava; úľava, že sa ich cez noc niekomu nejakým nepodarilo rozmlátiť.

Irishov podstavec a môj osvetľovací systém sa spojenými silami postarali o to, že k náhodnému rozbitiu mohlo dôjsť len veľmi ťažko, ale ochrániť sošku pred hurikánom alebo sekerou nebolo ľahké.

Celé predpoludnie som vyrábal flotilu ozdobných plachetníc a cez obedňajšiu prestávku som kúpil pohodlné kreslo, ktoré minimalizovalo všetky ďalšie bolestné myknutia. S hneď omontérovateľným prepravcom kresla v päťach (aj s kreslom) som sa vrátil do Loganovho sklárstva a poprestavoval som nábytok. Moji pomocníci sa chápavo uškŕňali.

Čoraz väčšmi sa nadúvajúcu Hickoryho pýchu som trochu skresal tým, že som mu na precvičenie dal spraviť plachetnicu, a výsledkom bola hŕbka smutných črepín zo zmraženého sťažňa a hlavnej plachty, ktorú nikdy nenapne vietor.

Hickoryho fešácky výzor a celkový mužný dojem mu vždy zabezpečia prácu, na ktoré nestačí. Za necelý prvý týždeň v jeho príťažlivej spoločnosti som spoznal skôr jeho obmedzenia ako jeho zručnosti, ale všetci zákazníci ho mali radi a bol skvelým predavačom.

"Tebe je hej," sťažoval sa teraz, preletujúc pohľadom z lodičky, ktorú som vytvoril na ukážku, na hŕbku farebných črepov, ktoré boli plodom jeho námahy, "ty vieš, ako plachetnica vyzerá. Keď ich urobím ja, vypália nemastno-neslano."

Polovica výhry vo všetkom, čo robím, pokúsil som sa mu vysvetliť bez najmenšieho náznaku "mancérstva", spočívaj vo vnútornom kresliarskom zraku, ktorý vidí predmet trojrozmerné. Vedel som obstojne kresliť i maľovať, ale práve vďaka trojrozmernej fantázii, ktorou som bol obdarený od narodenia, sú pre mňa plachetničky hračkou.

Keď uprostred sústrastného mmlania nás ostatných striasol krpcami aj tretí Hickoryho pokus, pochybné vysvetlenia domnejšej sklárskej hviezdy, že v rozhodujúcej chvíli nespravodlivo dopadli na jeho dielo kvapky vody a roztrieštili ho, čo rozhodne nebola jeho vina, prerušil telefón.

Ďalej som ho už nepočúval. Hlas, ktorý sa ozval zo slúchadla, patrila Catherine.

"Celé predpoludnie som bola policajnou dôstojníčkou," povedala. "Naozaj si zohnal ďalšie kreslo?"

"Čaká tu na teba."

"Skvelé. A ja mám zasa pre teba nejaké novinky. Zastavím sa, keď sa mi skončí služba, o šiestej."

Aby som si skrátil čas, zaemailoval som Victorovi, predpokladajúc, že na odpoveď si budem musieť počkať, keďže by bol mal byť v škole, ale tak ako predtým bol v pohotovosti. Napísal mi: "Situácia sa zmenila."

"Povedz mi o tom."

Nastala dlhá, niekoľkominútová odmlka.

"Ste tam ešte?" opýtal sa.

"Áno."

"Môj otec je vo väzení."

E-mailové odkazy prechádzajú éterom bez intonácie. Slová, ktoré Victor vytľukal, neprezrádzali nič o jeho citoch.

Poslal som odpoveď: "Kde? Prečo? Ako dlho? Je mi to veľmi ľúto."

Victorova odpoveď nijako nesúvisela s otázkami.

"Nenávidím ju."

Opýtal som sa sucho: "Koho?"

Odmlka, a potom: "Tetu Rose, pravdaže."

Bažil som po rýchlejších odpovediach, ale dostavil sa iba pocit, že keby som priveľmi naliehal, stratil by som ho úplne.

Bez prudkých citov, s ktorými sa podľa mojich predstáv pokúšal vyrovnáť, napísal: "Je tam už desať týždňov. Keď prebiehal súd, poslali ma bývať k strýkovi Macovi do Škótska, aby som sa to nedozvedel. Povedali mi, že otec odišiel na expedíciu do Antarktídy ako kuchár. On je kuchár, viete. Poslali ho do basy na rok, ale pustia ho skôr. Budete sa so mnou aj naďalej zhovárať?"

"Áno," odkázal som mu. "Pravdaže."

Opäť nasledovala dlhá odmlka, a potom: "Rose otca udala." Čakal som, a dostavilo sa pokračovanie. "Udrel mamu.

Zlomil jej nos a zopár rebier." Po ešte dlhšej prestávke vytľukal: "Zaemailujte mi zajtra," a ja som rýchlo odpovedal, kým bol azda ešte na linke: "Porozprávaj mi o doktorovi Forceovi."

Buď už odpojil telefón, alebo nechcel odpovedať, lebo na doktora Forcea nezabral. Victorovo mlčanie trvalo celý deň.

Vrátil som sa k vyučovaciemu procesu. Hickory napokon zmajstroval loď, ktorá by možno aj plávala, keby bola v skutočnej veľkosti a zo sklolaminátu a mala plátennú plachtu. Dožičil si spokojný úškrn, ktorý mu nikto z nás nezazlieval. Fúkanie skla bola ťažká disciplína aj pre takých ľudí ako Hickory, ktorým zdanlivo všetko hralo do karát - mladosť, vrtkosť i fantázia. Hickory starostlivo vložil lodičku do chladiacej pece, viediac, že ráno mu dovolím, aby si dokončenú ozdôbku nechal.

O šiestej sa mi podarilo poslať ich všetkých domov a dvadsaťtri minút po šiestej už detektívna strážmajsterka

Doddová odobrovala nové kreslo a čítala, s akými problémami zápasi Victor Waltman Verity.

"Chúďa chalan," vzdychla si.

Prehodil som ľútostivo: "Keďže nenávidí svoju tetku Rose zato, že bonzovala na jeho otca, možno mi ani sám už nebude chcieť nič povedať. Udávanie je zrejme preňho smrteľným hriechom."

"Uhm." Znova si prečítala vytlačené stránky a potom veselo vyhlásila: "No, či už ti Victor pomôže, alebo nie, tvoj doktor Force sa rozhodne vynoril na svetlo Božie." Tešilo ju, že ho objavila. "Zháňala som ho vo viacerých príručkách. Kto je kto z univerzitného sveta, ale bez výsledku. Neprednáša na univerzite, aspoň nie ako hlavné povolanie. Je to, či veríš, alebo nie, doktor medicíny. S aprobáciami a tak ďalej." S úškrnom mi podala obálku. "Jeden z mojich kolegov sa baviť tým, že pátra po vyškrtnutých lekároch, ktorí ďalej vykonávajú prax. Hľadal ho, a nakoniec ho aj našiel."

"Je vyškrtnutý?" Malo by to logiku, pomyslel som si, ale Catherine pokrútila hlavou.

"Nie, nielenže nie je vyškrtnutý, ale až donedávna pracoval v nejakom výskumnom laboratóriu. Preto ho bolo tak ťažko nájsť. Všetko máš v tej obálke."

"A je to päťdesiatnik s bielou bradou?"

Zasmiala sa. "Dátum narodenia bude v obálke. Pokiaľ ide o bielu bradu, chceš priveľa."

V tom štádiu sme obaja zistili, že život má aj zaujímavejšie stránky, ako je naháňanie záhadných lekárov.

Navrhol som doniesť hotové jedlo z reštaurácie; ona ponúkla ďalšiu jazdu do kopca na zadnom sedadle: vybavili sme oboje. Pre väčšie pohodlie som nechal pustené ústredné kúrenie a Catherine s úsmevom blúdila po celom dome.

"Vystríhali ma, že ma pošleš k vode," povedala len tak mimochodom.

"Nemám naponáhlo."

V ruke som ešte vždy držal obálku s podrobnosťami o doktorovi Forceovi a v tej chvíli som ju s nádejou otvoril, ale prezradila mi veľmi málo užitočných faktov. Volal sa Adam Force, mal päťdesiatšesť rokov a na tucty odborných hodností.

"To je všetko?" spýtal som sa začudovane.

Prikývla. "Pokiaľ ide o fakty, tak je to celá pesnička. Čo sa týka nepotvrdených správ - nuž - podľa najrozličnejších chýrov je to vynikajúci bádateľ, ktorý už od mladých rokov uverejňuje prvotriedne práce. O bielej brade nevedel môjmu kolegovi nik nič povedať. Nezhováral sa s nikým, kto by bol predmet nášho záujmu naozaj stretol."

"Má doktor Force aj nejakú adresu?" spýtal som sa.

"V týchto záznamoch nie," odvetila. "V Kto je kto, ktoré sme použili, sa uvádzajú len informácie, ktoré poskytli ľudia sami. Ak niekto v týchto príručkách nechce byť, tak ho vynechajú."

"To je veľmi kultivovaný prístup."

"Nie, veľmi otravný."

No jej hlas neznal veľmi otrávene, keďže na internete bola doma. Zajtra ráno, rozhodli sme sa, si ho lapíme na webe.

Zhltli sme donesené jedlo, lepšie povedané, trochu z neho, lebo sa nám zmenila chuť, a ani som nemusel vysvetľovať, prečo som kúrenie v spálni nastavil na vyššiu teplotu.

Ak azda trpela ochromujúcou hanblivosťou, niekedy v priebehu života sa jej zbavila. Tá Catherine, ktorá mi vklzla do postele, vklzla do nej seabavedome a zároveň cudne, čo je, aspoň pokiaľ ide o mňa, opojná kombinácia. Tak či onak, obaja sme vedeli dosť na to, aby sme poskytovali toľko rozkoše, koľko sme jej dostávali, alebo prinajmenšom toľko, že sa nás potom zmocnila ospalosť a pocit naplnenia.

Rýchlosť, s akou v nás vzrastala vzájomná silná náklonnosť, sa mi nezdała zarážajúca, ale prirodzená, a keď som uvažoval o budúcnosti, jednoznačne sa v nej vyskytovala Catherine Doddová. "Ak by si chcela tie bledé vybielené steny pokryť tapetami s kriľavým vzorom, tak len do toho," povedal som.

Zasmála sa. "Mne sa ten pokoj bledých stien páči. Prečo by som ich mala chcieť zmeniť?"

Povedal som iba: "Som rád, že nechceš," a ponúkol som jej niečo na zahnanie smädu. Zdalo sa, že podobne ako Martin dáva prednosť bublinkovej vode pred alkoholom, hoci v jej prípade nebola na príčine hmotnosť, ale kombinácia policajného odznaku a motocykla. Domov sa pobrala triezvo pred svitaním, pevne a rovno na dvoch kolesách. Sledoval som, ako sa červené zadné svetlo stráca vo zvyškoch noci, a priam kruto som túžil, aby bola radšej zostala so mnou.

Nervózne som sa uberal z kopca pomalým januárovým úsvitom a dorazil som do dielne dávno pred ostatnými. No ako sa ukázalo, internet, keď som sa naň napojil, mi pri Adamovi Forceovi nešiel tak poruke ako pri adrese Waltmana Verityho v Tauntone. Verityovcov bol celý krdeľ. Po Adamovi Forceovi nebolo ani vidu, ani slychu.

V tej chvíli sa zjavil Hickory, zväčasu, lebo sa nevedel dočkať, kedy vyberie svoju vzácnu loď z Lehrovej chladiacej pece. Odhasproval dvierka na peci a vybral dosiaľ teplý poklad. Hoci dlhším cvikom dosiahne ešte väčšiu čistotu priesvitných fariieb, nebol to zlý výkon, a aj som mu to povedal. Nepotešil sa však. Chcel bezvýhradnú chválu. Zazrel som sa mu na tvári mihnúť záblesk opovrhnutia, že som dostatočne neocenil jeho schopnosti. Keď sa pustí do naozaj ťažkých kúskov, čakajú ho problémy, pomyslel som si: ale ako som to už raz v minulosti spravil pri rovnako talentovanom človeku, dám mu dobré odporúčania, keď sa poobzerá po novom učiteľovi, k čomu dôjde čo nevidieť. Najväčšmi mi bude chýbať svojimi dobrými výsledkami v oblasti predaja a v oblasti humoru ako dobrý spoločník.

Irish, menej namyslený na svoje schopnosti, a Pamela Jane, štebotavá a vyslovene sebazhadzovačná, vtrhli do predajne spolu za chladného rána a zahrnuli loď prepiatym obdivom, ktorý si podľa Hickoryho zasluhovala. V trojici ako zvyčajne zavládla harmónia, ale nerobil som si veľké nádeje, že bude mať dlhé trvanie.

Za sledovania a pomoci všetkých troch som strávil deň dopĺňaním voňavkových fľaštičiek v tvare minaretu, ktoré sme predávali na Vianoce, pracoval som svižne rýchlosťou osem kusov za hodinu, používal striedavo modrú, tyrkysovú, ružovú, zelenú a purpurovú farbu a hotové predmety som kládol v radoch do pecí na chladnutie. Rýchlosť bola rovnako dôležitou komerčnou prednosťou ako trojrozmerný zrak, a zima bola v Cotswoldských kopcoch najvhodnejším časom na vytvorenie zásob pre letných turistov. Pracoval som teda bez prerušenia od rána až do šiestej večer, postupujúc od plachetníc cez voňavkové fľaštičky k rybám, koňom, miskám a vázam.

Keď mi o šiestej moja napoly vyčerpaná posádka oznámila, že všetkých šesť pecí je plných, poslal som ich domov, upratal dielňu a prichystal všetko na ďalší deň. Večer sa rovno zo služby prihnala do Broadwaya na motorke Catherine Doddová, pribrala jazdca na zadné sedadlo a odviezla ho domov. V ten týždeň každú noc, keď sa len dalo, spala detektívna strážmajsterka Doddová v mojej posteli a mojom náručí, ale odišla, skôr než sa bežný svet prebudil, a za celý ten čas sa nikomu nepodarilo priradiť Adamovi Forceovi nejakú adresu.

Ak nerátame fúkanie skla, neponúkal mi v piatok popoludní, tri dni po Worthingtonovom a Marigoldinom radostnom odchode do Paríža, víkend nijaké lákadlá, lebo Catherine v piatok ráno odišla na prisľúbenú stretávku bývalých spolužiakov.

V ten istý piatok zasýtila Bon-Bona, ktorej podľa môjho skromného názoru bolestne chýbali každodenné hádky, svoju túžbu po Martinovi tým, že sa na sklonku dňa prihnala na jeho BMW, bitkom nabitým hlučnými deckami, po mňa do Broadwaya.

"Ak mám povedať pravdu," vyznala sa Bon-Bona, keď sme odbočili k môjmu domu po prízemné čisté košele a ponožky, "Worthingtonovi sa nepáči, že máš byť tu vonku sám."

"Worthingtonovi sa to nepáči?"

"Nie. Zavolať odkiaľsi južne od Paríža a špeciálne ma upozorniť, že minulú nedeľu večer ťa prepadla celá banda, ale na okolí sa prechádzali ľudia so psami, a že tento tvoj osamelý dom si vraj priam koleduje o problémy. A ešte povedal, že Martin by ťa bol vzal k sebe domov."

"Worthington preháňal," namietol som, ale keď sme sa všetci vyhnuli u Bon-Bony z auta, využil som večer u nej na to, že som pre deti vymyslel hru, v ktorej mohli súťažiť, hru, ktorá sa volala "Poľovačka na oranžovú bombu a šnúrkový topánok".

"Ale ony už všetko, čo vedeli, povedali policíi!" protestovala Bon-Bona. "Na nič užitočné už neprídu."

"A po tejto hre," povedal som, taktne si ju nevšímajúc, "sa zahráme poľovačku na listy, ktoré ockovi zaslal istý človek menom Force, a za každý poklad, ktorý objavíte, bude, samozrejme, odmena."

Až kým nešli spať, vďaka pravidelnému vyplácaniu náležitého za zlatý poklad sa s nadšením oddávali hre, a keď sa s lomozom pobrali hore na poschodie, rozložil som si ich konečné objavy po stole v Martinovom brlohu.

Sledoval som, ako deti bez zábran preňurávali miesta, ktoré by som ja bol azda obišiel, takže plody ich úsilia boli po určitých stránkach ohromujúce. Azda najzarážajúcejší bol originál listu, ktorého kópiu poslal Martinovi Victor.

Milý Martin, stálo v ňom a potom pokračoval slovo za slovom až po podpis, ktorý nebol počítačom vytlačený Victor Waltman Verity, ale ozajstným živým rukopisom načarbaný Adam Force.

"Decká našli ten list v tajnej zásuvke Martinovho stola," vysvetlila Bon-Bona. "Ja som ani nevedela, že nejaká tajná zásuvka jestvuje, ale deti áno."

"Hm," zauvažoval som. "Pochádza zo zásuvky aj niektorá z tých ďalších vecí?"

Povedala, že sa ich pôjde opýtať, a vzápätí sa vrátila s najstarším, jedenásťročným Danielom, ktorý nám hravým grifom otvoril napoly skrytú zásuvku a opýtal sa, či si to nezaslúži ďalšiu výplatu. Vysvetlil nám, že zásuvku nevyprázdniš lebo hneď objavil list, a o ten list v celej hre vlastne šlo - o list, ktorý ocovi poslal nejaký človek menom Force.

Nik, pravdaže, nenašiel najmenšiu stopu po oranžovej bombe ani po povedomých šnúrkach do tenisiek.

Ochotne som vyplatil ďalšiu dávku nálezného, keďže sa ukázalo, že skrytá zásuvka sa ťahá pod vrchnou doskou po celej šírke stola a je hlboká asi desať centimetrov. Daniel mi trpezlivo predviedol, ako sa otvára a zatvára. Všímvavý a bystrý chalan mi s potešením ukázal ďalšie objavy, najmä keď som mu dal mincu aj za každú dobrú skrýšu, v ktorej nič nebolo. Našiel štyri. Zaštrngal mincami.

Keď Bon-Bona prehľadávala zásuvku v stole, so zarumeneným údivom objavila kôpku svojich ľubostných listov, ktoré si Martin odložil. Odniesla si ich na čiernu koženú pohovku a ronila veľké pomalé slzy, zatiaľ čo ja som jej prezradil, že jej syn vedel, že takzvaná tajná zásuvka vôbec nie je tajomstvom, ale patrí k zabudovaným súčasťam moderného písacieho stola.

"Je určená pre laptopový počítač," povedal som Bon-Bone. "Martin v nej jednoducho neuschovával laptop, lebo používal tamten stolový počítač, ten so samostatnou klávesnicou a monitorom."

"Odkiaľ to vieš?"

"Daniel to vraví."

Bon-Bona precedila pomedzi slzy: "Je to všetko veľké sklamanie," a zobrala si papierovú vreckovku.

Ja som však zistil, že laptopová zásuvka prekypuje ak už nie tajomstvami, tak zaujímavosťami, lebo okrem listu Adama Forcea Martinovi v nej bola aj fotokópia Martinovho listu Forceovi, ktorý v podstate neobsahoval oveľa viac ako stručnú odpoveď.

Znel takto:

Milý Adam Force,

mal som teraz čas popremýšľať o tej záležitosti s Vašimi formulkami a metódami. Pustite sa, prosím, do veci a nahrajte ich na videokazetu, ako ste navrhovali, a vezmite ju na Silvestra na Cheltenhamské dostihy. Tam mi ju dajte hocikedy, keď ma zazriete, len nie, samozrejme, práve vo chvíli, keď sa budem uberať na preteky.

Váš Martin Stukely

Vyvaloval som oči nielen na list, ale aj na to, čo z neho vyplývalo.

Daniel mi nazrel ponad plece a spýtal sa, čo sú to formulky. "Sú to tajomstvá?"

"Niekedý áno."

Keď Bon-Bona dočítala posledný zamilovaný list a osušila si slzy, spýtal som sa jej, ako dobre sa Martin poznal s doktorom Adamom Forceom.

S očami potemnenými od plaču odvetila, že nevie. Zúfalo ľutovala všetky tie hodiny, ktoré s Martinom strávili nezmyselnými hádkami. "Nikdy sme sa o ničom neporozprávali bez zvady. Veď vieš, akí sme boli. Ale ja som ho milovala... a on zasa miloval mňa, to viem."

Hádali sa a milovali, a oboje tuho, po všetky tie roky, čo som ich poznal. Teraz už bolo neskoro želať si, aby jej bol Martin väčšmi dôveroval aj napriek jej klebetnému jazyku, ale výnimočne dospeli k spoločnému rozhodnutiu, že Martinovo tajomstvo nemá prebrať do úschovy Bon-Bona, lež ja.

Čo za tajomstvo? Čo za tajomstvo, panebože!

Keď sa Bon-Bona s Danielom pobrali nahor k ostatným deťom a ja som v brlohu osamel, prebral som všetko, čo bolo v zásuvke, a roztriedil množstvo voľne sa povaľujúcich listov do kôpok podľa obsahu. Bolo tam niekoľko použitých starých šekových knižiek so sumami vypísanými na útržkoch, ale dátumy alebo adresáti často chýbali. Martinovi účtovníci sa z neho akiste išli zblázniť. Zdalo sa, že daňové formuláre, potvrdenky, platby i príjmy hádzal jednoducho bez lahu a skladu do tajnej zásuvky.

No občas sa stávajú polozázraky, a na jednej potvrdenke s dátumom november 1999 (bez konkrétneho dňa) som narazil na holé meno Force (bez Dr. i bez Adama). Na riadku pod ním bolo jediné slovo MECHY a v kolónke na sumu peňazí, ktoré sa z účtu posielajú, boli tri nuly, 000, bez reálneho čísla i desatinných čiarok.

Keď som prezrel tri ďalšie série potvrdeniek, objavil som viacero podobných neúplných záznamov: Martin, nech ho para tlačí, si iné ako tajomstvá ani nezaslúžil, keď ich sám toľko vyrábal.

Meno Force sa opäť vynorilo na podložke s poznámkami, kde Martinovým škrabopisom stálo: "Force, Bristol, streda, ak P neprihlási Legupa na Newton Abbote."

Legup na Newton Abbote. Povedzme, že Legup bol kôň a Newton Abbot závodisko, kde mal pretekať. Vstal som spoza Martinovho stola a začal som sa prehŕňať v dostihových ročenkách na jeho knižnej polici, no hoci Legup pretekal za posledné štyri či päť rokov asi v ôsmich dostihoch na jeseň a na jar, a zhodou okolností v stredu iba zriedka, nikde sa nespomínali dni, keď ho prihlásili na dostihy, ale zostal doma.

Vrátil som sa k zásuvke.

Zápisník s voľnými listami, spomedzi jeho nebdajských záznamov najmetodickejší, sa v porovnaní s ostatnými javil ako zlatá baňa poriadku. Uvádzal, aj s dátumami, sumy, ktoré od lanského júna Martin vyplatil svojmu dostihovému garderobierovi. Bol tam aj deň jeho úmrtia, keď si Martin zaznačil aspoň svoj úmysel.

Pokiaľ som vedel, rozpätie súm, ktoré džokejovia vyplácali garderobierom, bolo v podstate pevne stanovené, a tak sa zápisník na prvý pohľad zdal menej dôležitý ako polovička toho zanedbaného zvyšku, ale na prvej stránke Martin akoby z dlhej chvíle načarbal mená Ed Payne, Rose Paynová, Gina Verityová a Victor. V kúte do rámika, za rovné hrubé mreže, napísal Waltman. Boli tam aj kresbičky Eda v jeho zástere, Giny s jej natáčkami, Victora s počítačom a Rose.

Rose mala svätožiariu z pichliačov.

Martin tú rodinu poznal, uvažoval som, skoro tak dlho, ako bol Ed jeho garderobierom. Keď Martin dostal list od Victora Waltmana Verityho, iste vedel, že sú to zábavky pätnásťročného chalana. Pri spätnom pohľade som pochopil, že som nekládol správne otázky, lebo som vychádzal z mylných predpokladov.

S povzdychom som odložil zápisník a prečítal som si listy. Väčšina pochádzala od majiteľov koní, ktoré vďaka Martinovej zručnosti precvákali popri cieľovom stĺpiku ako prvé. Všetky vyjadrovali uznanie statočnému džokejovi a ani jeden nijako nesúvisel s tajomstvami na videokazetách.

Nasledoval denník z roku 1999, hoci ten som nenašiel v zásuvke, ale hore na stole, kam ho položilo jedno z detí. Bol to podrobný denník džokeja, ktorý zaznamenával všetky dostihové podujatia. Martin zakrúžkoval každé, na ktorom jazdil, a pripojil aj mená koní. V posledný deň storočia - a posledný deň svojho života - doň vpísal Tallahasseeho.

Rozvažoval som sa v Martinovom kresle, smútil za ním a zároveň som si hovädský želal, aby sa aspoň na päť minút mohol vrátiť do života.

Môj mobil, ktorý ležal na stole, vydal rázny signál a ja som ho zapol v nádeji, že to je Catherine.

Nebola to Catherine.

Zo slúchadla náhlivo prehovoril Victorov mutujúci hlas.

"Môžete prísť v nedeľu do Tauntonu? Sľúbte, prosím vás, že prídete tým istým vlakom ako naposledy. Už sa mi mňajú peniaze na tento telefonát. Povedzte, že áno, prosím."

Načúval som tej naliehavosti, ba priam panike.

Povedal som: "Áno, dobre," a linka sa odmlčala.

Bol by som sa v tú nedeľu bezstarostne, bez výstrahy pobral do Tauntonu, keby nebolo Worthingtona, ktorý odkiaľsi z horského vrcholu zhrozene prekrikoval praskanie v telefóne:

"Ty si sa vôbec nepoučil, že nemáš liezť do klepca?"

"Victor predsa nie," namietol som. "Ten by ma nelákal do pasce."

"Hej? A chápe obetný baránok, že z neho narobia kotlety?"

Jahňacie kotlety sem, jahňacie kotlety tam, na ten vlak som šiel.

6. KAPITOLA Tom Hollub, ktorý so svojimi tromi energickými dobermanmi býval neďaleko, dopochodoval v nedeľu krátko pred obedom ku galerijným dverám Loganovho sklárstva a pozval ma na pivo do nejakého miestneho hostinca. Hocikam, len nie oproti k Drakovi, vyhlásil.

Keď už boli psy pokojne priviazané vonku k lavičke, Tom si v preplnenej tmavej krčme poriadne uhol z krígľa a povedal mi, že pokiaľ ide o Verityovcov-Paynovcov, Worthington si myslí, že mám viac odvahy ako rozumu.

"Uhm. Také rečičky o osom hniedzde," prikývol som. "A kedy presne s vami hovoril?"

Tom Hollub na mňa pozrel ponad okraj pohára a prehltol zvyšok piva. "Vravel mi, že nemáte slepačí mozog. Povedal mi to dnes ráno." Usmial sa. "Telefonoval z Gstaadu. Jasné, jeho zamestnávateľka sa uspokojí len s tým najlepším."

Objednal si ďalšie pivo, kým ja som ešte vždy uchlipkával z prvého. Jeho mierne pirátska končistá briadka a očividná telesná sila spôsobili, že sa hlavy obracali našim smerom. Bol som azda rovnakého veku i vzrastu, ale pri mojom príchode sa nik neodkrádal preč, ani vo mne nevidel inštinktívnu hrozbu.

"Zajtra to bude iba týždeň," poznamenal, "čo vás zmlátili, že ste sotva vládali stát' na nohách."

Podakoval som sa mu za záchranu.

Povedal: "Worthington chce, aby ste sa ďalším podobným problémom zďaleka vyhli. Najmä, ako vyhlásil, kým je vo Švajčiarsku."

Vypočul som si však, čo si o tomto utlmení aktivít myslí Tom Hollub. Zdalo sa, že bezpečná cestička do staroby ho nudí rovnako, ako nudila aj Worthingtona v onen pamätný deň, keď ma doslova vyduril na dostihy v Leicesteri.

"Worthington sa správa ako otec," povedal Tom.

"Telesný strážca," poznamenal som sucho, "a chýba mi."

Tom Hollub povedal akoby mimochodom, ale s nefalšovanou úprimnosťou: "Vezmite ma na palubu namiesto neho."

Prebleslo mi hlavou, že Tomova ponuka nebola presne to, čo mienil Worthington vyvolať, a v duchu som si kládol otázku, čo by si asi moja drahá strážmajsterka Doddová myslela o tom, že sa dávam dokopy s bývalým basistom, ktorého prezývajú Šarkan. No aj tak som povedal: "Áno, ak urobíte, o čo vás požiadam..."

"Možno."

Zasmial som sa a naznačil som mu, ako by mohol stráviť nedeľu. Oči sa mu rozšírili a zaiskri v nich živý súhlas. "Pokiaľ je to v medziach zákona," vyjednával. "Za mreže sa vrátiť nemienim."

"Je to v medziach zákona," ubezpečil som ho, a keď som v nasledujúce ráno nasadol do vlaku, mal som v poštovom vozni nového tylového obrancu, sprevádzaného tromi najnebezpečnejšie vyzerajúcimi čiernymi psiskami, aké mi v živote obľizovali prsty.

Jestvovala iba jedna možná kombinácia vlakov, ktorou by som pricestoval do Lorna Terrace v rovnakom čase, ako sa mi podarilo minulú nedeľu. Bude to ten čas, ktorý mal na mysli Victor. Tom chcel, aby sme plán zmenili a šli autom.

Povedal, že šoférovať bude on. Pokrútil som hlavou a vyhovoril mu to.

Čo ak nejde o pascu, ktorej sa obával Worthington, ale iba o zúfalú potrebu znepokojeného chalana. Dajme mu šancu, navrhol som.

Ale pri háklivej spiatočnej ceste by sme urobili kompromis. Najali by sme si auto so šoférom, ktoré by nás sprevádzalo z tauntonskej stanice, šlo by za nami verne ako tieň, vyzdvihlo by nás, kedy by sme chceli, a napokon by nás odviezlo

do Broadwaya a domov.

"To je drahé," namietol Tom Hollub.

"Platím ja," povedal som.

Keď kolesá vlaku hladko vbehli na tauntonskú stanicu, na peróne nás čakal Victor osobne. Cestoval som v prednej časti vlaku, aby som zbadal prípadný nevtaný úvítací výbor a previezol sa popri ňom, kde bude dosť miesta sa naň pripraviť, ale zdalo sa, že chlapec je sám. A aj vyľakaný, pomyslel som si. A v januárovom vetre skrehnutý. Všetko ostatné bola záhada.

Tomove psy, cestujúce na konci vlaku, vykľzli na perón a nezmieriteľne rozdelili prítomných na psích milovníkov a odporcov bielych tesákov. Rátal som, alebo aspoň dúfal, že Victor Toma s jeho psami z videnia nespozná, hoci Rose a zvyšok rodiny by ho po zahnaní čiernych kukláčov v Broadwayi pravdepodobne spoznali.

Ja som na stretnutie s Victorom čiernu kuklu nepotreboval, ale poučil som sa od tajných policajtov a mal som na sebe bejzbalovú čiapku v momentálne fčiacom uhle, pod ňou tmavomodrý džogingový úbor s bledšou modrou vypchatou vestou. Pre mnohých celkom bežný odev, ale od mojich zvyčajných sivých nohavíc a bielej košele sa dosť líšil.

Keďže sa predtým Bon-Bonine decká chichúňali do hrsti a Tom po mne preletel nevšimavým pohľadom, akoby som bol cudzí človek, prikráčať som seba vedome a v teniskách aj nečujne za Victorov chrbát a povedal som mu ticho do ucha:

"Ahoj."

Zvrtol sa a s prevkapaním zaznamenal môj zmenený výzor, ale zdalo sa, že medzi jeho pocitmi prevláda úprimná úľava, že som vôbec tam.

"Bál som sa, že neprídete," povedal. "Najmä keď som ich počul rozprávať, ako vás poriadne zmastili. Nevieť, čo mám urobiť. Chcem od vás, aby ste mi poradili. Oni mi vykladajú klamstvá." Trochu sa chvel, videlo sa mi, že skôr od nervozity ako od chladu.

"Predovšetkým zmizneme z perónu, lebo tu fučí," povedal som, "a potom mi povieš, čo si myslí tvoja mama, kde si podľa nej."

Pred stanicou šofér, ktorého som objednal, leštil tmavomodrú limuzínu, dostatočne veľkú pre plánované podujatie.

Tom Hollub vyšiel zo staničnej budovy aj so psami, oslovil šoféra a naložil dobermanov do veľkého zadného priestoru, ktorý bol pre ne určený.

Victor, ktorý si ešte neuvedomil, že auto a psy s ním majú niečo spoločné, odpovedal na moju otázku a tucet ďalších.

"Mama si myslí, že som doma. Išla navštíviť oca do väzenia. Je návštevňý deň. Počúval som, ako s tetuškou Rose plánujú, čo mi povedia, a vymysleli historku, že mama ide navštíviť nejakú ženskú s odpornou chorobou, ktorá by sa mi protivila. Zakaždým keď ide navštíviť oca, vymyslia si iný dôvod, prečo zostanem doma. A keď som ešte počúval ďalej, začul som, ako vravia, že keď sa mama vráti od oca, pokúsia sa vás znova donútiť, aby ste im prezradili, kde je tá kazeta, ktorú ste dostali od dedka Payna. Vrávia, že je hodna milióny. Tetuška Rose vraví, že to je hlúposť, keď tvrdíte, že neviete. Prosím vás pekne, povedzte jej, kde je, alebo čo je na nej, lebo ja neznášam, keď núti ľudí, aby jej niečo prezradili. Počul som ich už dvakrát kričať a stonať u nás v podkroví, a ona sa len smeje a vraví, že ich bolia zuby."

Odvrátil som sa od Victora, aby nezbadal bezodnú hrôzu, ktorá mi zaplavila myseľ a určite sa odrazila aj na tvári. Už len predstava, že Rose využíva zuby na mučenie, ihneď zmietla akýkoľvek teoretický odpor, ktorého som azda bol schopný.

Zuby.

Zuby a zápastia a sám Boh vie, čo ešte...

Potreba zistiť, aké tajomstvá by som to mal vedieť, a potom sa rozhodnúť, čo s tým poznaním podniknúť, dosiahla kritickú hranicu. Victor, pomyslel som si, by možno vedel vyhrabať z polovedomých hlbín svojej pamäti útržky, ktoré mi ešte chýbali, aby sa mi podarilo zlepiť presvedčivý celok. Mal som zopár čriepkov, ale nie dosť.

S vnútorným zachvením som sa opýtal: "Kde je dnes tvoja tetuška Rose? Tiež šla navštíviť oca?"

Pokrútil hlavou. "Nevieť, kde je. Do väzenia nešla, lebo odkedy oca ušla, ten sa s ňou nezhovára." Chvilu mlčal a potom dodal: "Strašne by som chcel patriť do normálnej rodiny. Raz som napísal Martinovi a požiadal som ho, či by som nemohol chvíľu uňho bývať, ale povedal, že nemajú miesto. Prosil som ho..." Hlas mu preskočil. "Čo môžem urobiť?"

Bolo očividné, že Victorova potreba mať niekoho, kto by mu poradil, siaha veľmi ďaleko dozadu. Nečudo, že mu teraz nechýbalo veľa k zrúteniu.

"Nechceš sa odviezť?" navrhol som priateľsky a otvoril som mu dvierka za šoférom limuzíny. "Dopravím ťa domov, ešte než ťa začnú hľadať, a predtým sa môžeme pohovárať o tom, čo potrebuješ."

Váhal iba krátko. Koniec koncov, veď ma ta privolať, aby som mu pomohol, a zdalo sa, že sa obracia na niekoho, komu dôveruje, aj keď jeho rodina považuje toho človeka za nepriateľa. V takomto zúfalstve by si Victor nevedel vymýšľať ani hrať divadlo.

Ak išlo o pascu, Victor bol baránok, ktorý o nej nevedel.

Spýtal som sa ho, či vie, kde by som našiel Adama Forcea. Otázka vyvolala oveľa dlhšie váhanie a potom pokrútenie hlavou. Vie to, pomyslel som si, ale možno sa nazdáva, že keby mi to prezradil, dopustil by sa bonzovania.

Tom Hollub si sadol vedľa šoféra a znervózňoval ho už tým, že bol taký, aký bol. My s Victorom sme sa usadili vzadu a psy boli za nami, oddelené sieťovou priehradkou. Šofér, od začiatku až do konca mlkvy, vyrazil, len čo sme boli všetci dnu, uberal sa najprv kľukatými somersetskými vidieckymi cestami a napokon vyšiel do širých priestranstiev Exmooru. Videlo sa mi, že ešte aj v lete by to bol pustý a zlovestný kraj, pochmúrny, s nesplnenými slnečnými snami a dlhými horizontmi tratiacimi sa v mrholivej hmle. V tú januárovú nedeľu bol bezoblačný vzduch jasný, studený, ostrý a v pohybe. Šofér odbočil z cesty na pozemok upravený pre turistické parkovanie, s niekoľkými úspornými slovami ukázal na sotva viditeľný chodník pred nami a povedal mi, že ak zájdeme dosť ďaleko, vyjdem na močariská, kadiaľ už nijaké

cestičky nevedú. Dodal, že on na nás počká a že sa nemusíme ponáhľať. Priniesol nám všetkým zabalený suchý obed, ako som mu kázal.

Tomove psy sa vylodili a nadšene sa rozbehli, s nepredstaviteľným potešením ňuchajúc okolo koreňov šedivníka v žirnej tmavočervenej zemi. Aj Tom vystúpil z auta, povystieral si ramená i hrud' a naplnil pľúca hlbokými dúškami čistého vzduchu.

Victorova tvár, pretvorená výmenou terasového tauntonského domu za šire otvorené nebo, vyzerala takmer bezstarostná, takmer šťastná.

Tom a jeho čierni rodinní príslušníci náhlivo vyrazili po cestičke a čoskoro ich pohltila zvlnená krajina. My s Victorom sme šli za ním, ale o chvíľu už pomalšie a Victor pritom zo seba chrlil svoj zdrvivý domáci život a problémy ako hádam ešte nikdy doposiaľ.

"Mama je v poriadku," povedal. "Vlastne aj oco, pokiaľ nepríde domov z krčmy. Ak sa mu vtedy s mamou dostaneme do cesty, jednu nám zavalí." Prehltol. "Nie, to som nechcel povedať. Ale naposledy jej polámal rebrá i nos a tvár mala na jednej strane celú čiernu, a keď to videla tetuška Rose, šla za policajťmi, a to bola naozaj psina, lebo viackrát som videl, ako ona udrela oca. Keď sa raz do toho dá, má päsť ako boxer. Vie sa nimi oháňať, až ju tí úbožiaci prosia, aby prestala, no a práve vtedy sa im ona najviac smeje, a neraz keď im ešte jednu-dve tresne, tak kúsok poodstúpi a usmieva sa... A potom ich niekedy aj pobožká." Vrhol na mňa zboku úzkostlivý pohľad, čo súdim o tetinom správaní. Pomyslel som si, že som asi z rúk čiernych kukiel vyviazol pomerne nasucho, vďaka tomu, že Rose narazila na rovnako drsného protivníka, môjho priateľa so psami, ktorý sa teraz uberal pred nami po močarisku.

"Napadla niekedy Rose aj teba osobne?" opýtal som sa Victora.

Otázka ho prekvapila. "Nie, jasné, že nie. Veď je moja teta."

Dávam mu hádam ešte zo dva roky, pomyslel som si, a potom sa už jeho teta bude naňho dívať ako na dospelého chlapa, a nie ako na dieťa.

Prešli sme ďalší kus po cestičke a ja som pritom uvažoval, ako málo rozumiem psychológii žien, ako je Rose. Muži, ktorí majú pôžitok z toho, keď ich ženy bijú, nepatrili k typu, ktorý Rose priťahoval. Ak mala dosiahnuť uspokojenie, museli k tomu pociťovať odpor.

Cestička sa zúžila, až som napokon kráčal pred Victorom, takže sa nám bolo ťažko zhovárať, potom však odrazu vyústila do širšej plošiny, odkiaľ bol takmer na všetky strany dobrý výhľad. Pod nami bolo vidieť Toma Holluba a okolo neho s nespútanou radosťou pobiehali sem a ta jeho dobermany.

Chvíľu som na nich pozeral a potom som vydal ohlušujúci hvizd - naučil som sa ho od otca a od brata, ktorí jeden ako druhý dokázali takmer nemožné, a to privolať v Londýne v daždi taxíky.

Tom prudko zastal, obrátil sa zdola zo zvlnených kopcov ku mne, zakýval, že počuje, a pustil sa nazad. Jeho psy mierili ku mne bez najmenej odchýlky.

"Fiha," povedal Victor s obdivom. "Ako to robíte?"

"Skrúť si jazyk." Ukázal som mu, ako na to, a opäť som ho požiadal, aby mi prezradil viac o doktorovi Forceovi.

Povedal som, že s ním potrebujem hovoriť.

"S kým?"

"Ty veľmi dobre vieš s kým. S doktorom Adamom Forceom. S tým človekom, čo napísal list, ktorý si odkopiroval a poslal Martinovi."

To ho umlčalo a chvíľu trvalo, kým znovu našiel reč.

Napokon povedal: "Martin vedel, že je to len hra."

"Áno, som presvedčený, že hej," súhlasil som. "Dobre ťa poznal, poznal aj Adama Forcea, a Adam Force pozná teba." Sledoval som, ako sa Tom Hollub štvorá na kopec. "Možno poznáš ich tajomstvo, to, čo bolo na kazete, o ktorej všetci hovoria."

"Nie," odvetil Victor, "nepoznám."

"Neklam," povedal som mu. "Klamárov nemám rád."

"Neklamem," bránil sa rozhorčene. "Martin vedel, čo je na kazete, a pravdaže to vedel aj doktor Force. Keď som poslal Martinovi ten list, iba som predstieral, že som doktor Force. Často sa tvárim, že som nejaký iný človek, alebo niekedy aj zviera. Je to len hra. Niekedy sa zhováram s ľuďmi, ktorí v skutočnosti nejestvujú."

Ako zajko Harvey, pomyslel som si: ja som sa zasa svojho času hral na rušňovodičov a džokejov. Victor z toho čo nevidieť vyrastie, ale pre terajší január roku dvetisíc to už bude neskoro.

Opýtal som sa ho, ako sa dostal ku kópii listu doktora Forcea, ktorý poslal Martinovi podpísaný svojím menom namiesto Forceovým.

Neodvetil, iba pokrčil plecami.

Ešte raz som sa ho opýtal, či vie, kde by som našiel jeho doktora Forcea, ale on nepresvedčivo povedal, že Martin si určite adresu niekam zapísal.

Asi áno. Victor vedel kam, ale ani to mi zatiaľ nechcel prezradiť. Iste jestvoval nejaký spôsob, ako ho presvedčiť.

Nejaký spôsob, ako ho priviesť do stavu, že to bude chcieť povedať.

Tom Hollub so svojimi tromi poskakujúcimi spoločníkmi došli k nám hore na výhľadovú plošinku, navidomoči natešení z pekného dňa.

"To bol riadny hvizd," poznamenal Tom obdivne, predviedol som ho teda ešte raz v maximálnej hlasitosti, ktorá tak ohromila psy, že obrátili ku mne papule s chvejúcimi sa nosmi a zbystrenými pohľadmi. Tom ich potľapkával a okyptené chvosty sa búrlivo rozkývali.

Cestou nazad k autu sa Victor zadychčane usiloval o hvizd, ktorý by mal na psy rovnaký účinok, ale zostali chladné.

Voda v miskách a priechrstia psích keksov, ktoré im z domu priniesol ich majiteľ, boli vhodnejším úvodom na uloženie sa

k spánku.

Sám Tom, šofér, Victor i ja sme zjedli obložené chlebíčky v aute, skrytí pred vetrom, a potom na zvyšných troch už ľahko padli driemoty. Ja som vyšiel z auta, kráčal som pomaly späť po chodníku a pokúšal som sa pritom rozlúštiť a zjednodušiť victorovu domotanú hru na pretváрку, ako aj vylúčiť z verityovsko-paynovského kazetového kolotoča všetky nepravdepodobnosti. Tak či onak, uzavrel som, úplne prvá vec, ktorú treba urobiť, je nájsť Adama Forcea, a cestička k nemu ešte vždy vedie cez Victora.

Potrebné bolo jedno, a to vzbudiť vo Victorovi takú inštinktívnu dôveru, že mi bez uvažovania vysype svoje najtajnejšie myšlienky. A bolo ho do toho stavu treba dostať rýchlo, lenže ja som nevedel, či je také dokonalé vymývanie mozgu možné, o tom, či je etické, už ani nehovoriac.

Keď som spozoroval okolo auta pohyb, vrátil som sa a povedal som zívajúcim pasažierom, že podľa mojich nových lacných hodínok je načase pobrat' sa, ak sa chceme do Lorna Terrace dostať skôr, ako sa má vrátiť Victorova mama. Tom si išiel ulaviť za kriky a myknutím hlavy ma vyzval, aby som šiel s ním.

Jeho zámerom bolo pripraviť sa na nepredvídané okolnosti. Deň prebehol až príliš hladko. Pouvažoval som o niekoľkých "čo keby"?

Pouvažovali sme o nich spolu a vrátili sme sa k autu, kde mlčanlivý šofér našiel zaľúbenie vo Victorovi a ponoril sa do ezoterickej debaty o počítačoch.

Pohoda dňa stráveného na močariskách pomaly slabla a vytratila sa, keď sa limuzína nezadržateľne blížila k Lorna Terrace. Victora sa opäť zmocnilo nervózne chvenie a úzkostlivo u mňa pátral po príznakoch, že ho strčím nazad do jeho neuspokojivého života. Veľmi dobre vedel, že ako pätnásťročný by bol vydaný na milosť súdom, a milosť súdu by nepochybne znamenala, že ho zverí do opatery matke. V Gíne, jeho matke, ešte aj v tuho fajčiacej Gíne s veľkými ružovými nátáčkami by s najväčšou pravdepodobnosťou videli rodiča, ktorému mrzko ublížilo nevďačné dieťa. Na rozdiel od jej sestry Rose, z ktorej aj nechtiac vyžarovala tlmená hrozba, každý súd by v Gíne Verityovci videl to, čo som v nej sprvoti videl ja, nenútenú, tolerantnú a láskavú matku, ktorá v ťažkých podmienkach robí, čo vládze.

Šofér zastal s autom na mieste, kde ho o to Tom Hollub požiadal, čo bolo za zákrutou, kam naň z čísla 19 nebolo vidieť. Vtedy sme vysadli aj my s Victorom, a sklúčenosť a beznádej, ktorá sa opäť prejavila v jeho ovisnutých pleciach, vzbudila vo mne hlboký súcit. Šiel som s ním k bráne čísla 19, ktorá sa ako u mnohých terasových domov týčila na konci betónového chodníka, vedúceho cez malú štvorcovitú predzáhradku so zaprášenou trávou. Victor vybral z vrecka kľúč, vpustil nás dnu a kráčal ako predtým popredu chodbou do svetlej kuchynky, kde sa žilo a kde som mu sľúbil, že zostanem s ním, až kým sa nevráti jeho matka, aj keď sa jej to možno nebude páčiť.

Pri zadných dverách kuchyne Victor zarazene a rozpačito zmeravel.

"Som si istý, že som tie dvere pred odchodom zahasproval," povedal. Mykol plecom. "Ale určite viem, že som zahasproval bránku zo zadného dvora do uličky. Mama zúri, keď na to zabudnem."

Otvoril nezahasprované kuchynské dvere a vyšiel na malý, vysokým múrom obohnaný dvorček. Za burinou a mŕtvo pôsobiacou trávou boli vo vysokom tehlovom múre zasadené veľké, nahnedo natreté dvere, a práve tieto dvere nanovo znepokojili Victora, lebo ani na nich neboli hasprie, vrchná a spodná, pevne zasunuté na svoje miesto.

"Ihneď ich zahaspruj," pobádal som ho naliehavo, ale Victor stál predomnou od začudovania a pomykova neschopný pohybu, a hoci mi myslou ako blesk preletelo pochopenie, nestihol som ho obehnúť. Dvere od uličky sa otvorili práve v okamihu, keď som k nim po tráve vykročil z kuchyne.

Z uličky vošla do dvora Rose. Z domu za naším chrbtom víťazoslávne vypochoďovali Gina a gorilovitý Norman Osprey. Aj Rose, aj Osprey boli vyzbrojení odrezaným kusom polievacej hadice. Na Rosinom bol navyše kohútik. Victor stál po mojom boku ako stĺp a nechcel veriť vlastným očiam. Keď sa ozval, slovami, ktorými sa obrátil na matku, boli skomoleninou vety: "Vrátila si sa zavčasu."

Medzi mnou a dverami do uličky sa zakrádavo ako poľujúca levica prechádzala Rose, švihala ťažkým mosadzným kohútikom na hrubej zelenej hadici a divže si neoblizovala pery.

Gina, výnimočne bez nátáčok a v dôsledku toho pekná, sa pokúsila ospravedlniť nadchádzajúce udalosti tým, že sa Victorovi vyžalovala, že jeho zabasnutý otec jej povedal, aby odpálila, lebo nemá na jej hlúpe dristy náladu. V hneve Victorovi po prvý raz prezradila, že otec je "v lochu", a to zaslúžene.

"Vie byť, ten tvoj otec, riadny surovec," povedala Gina. "A my sme kvôli nemu merali takú cestu! Tak ma Rose zasa zaviezla domov, a tá bosorka odvedľa mi povedala, že si sa šikovne vykradol na stanicu. Šla za tebou, lebo aj tak mala namierené rovnakým smerom, a ty si sa tam stretol s tým chlapom, hentým tam, ktorý nám podľa Rose chce ukradnúť milión. Ako si len mohol, Vic? Rose teda vraví, že tentoraz ho už donúti, aby nám vyklopil, čo chceme vedieť, ale tebe za to ďakovať nebudeme, vraví Rose."

Nepočul som to celé. Pozoroval som Victorovu tvár a s úľavou som zbadal, že Ginin samofúby hlas v ňom vzbudzuje hlboký odpor. Čím viac toho povedala, tým menej sa mu to páčilo. Pubertálny vzdor navidomoči narastal.

Ani tento, ani nasledujúci výjav nepatrili práve medzi tie "čo keby", ktoré sme si s Tomom predstavovali za kríkmi, no ale čo keby. Keby som si to stihol premyslieť. Keby som mohol využiť Victorovu zhrozenú reakciu na matkine výlevy. Keby som vládol zniesť trochu Rosiných presvedčovacích metód. Potom by azda - na dôvažok k bezstarostnému dňu v močariskách - Victor naozaj dostal chuť zdôveriť sa mi s tým, čo podľa mňa určite vedel. Možno by ho pohľad na rukolapné prejavy krutosti jeho tety Rose pohol k tomu, aby mi ponúkol dar na uzmiernenie, aby mi ponúkol tú jednu vec, o ktorej vie, že ju chcem. Možno, že tá odmena stojí za trochu nepríjemností. Tak sa do toho daj, povedal som si. Ak to máš urobiť, urob to rýchlo.

Minulú nedeľu, pomyslel som si, ma čierne kukly prepadli nečakane. Túto nedeľu to bolo iné. Mohol som sa útoku postaviť čelom, a to som aj spravil, keď som sa rozbehol k dverám do uličky, rovno k Rose a jej poletujúcemu kohútiku. Bola rýchla a bezohľadná a podarilo sa jej dvakrát ma zasiahnuť, kým som jej chytil pravú ruku a vykrútil jej ju za

chrbát. Tvár mala tesne pri mojej, videl som v ostrom detaile jej suchú pokožku a pehy, i to, ako od nenávisti a náhlej bolesti obnažila zuby. Gína vyvreskovala nadávky a ťahala ma za ucho, aby sestru vyslobodila. Kútikom oka som zazrel Victorovo zdesenie a vzápätí na mňa svojím kusom hadice zozadu zaútočil Norman Osprey. Rose sa vymanila z môjho zovretia, odsotila Ginu nabok a znova sa na mňa zahnila kohútikom. Podaril sa mi kickboxový kop z otočky, ktorý dočasne zložil gorilovitého Normana dolu tvárou na trávnu, a na oplátku som dostal od Rose do čeluste ďalšiu strašnú šupu, ktorá mi rozdrapila kožu. To stačí, pomyslel som si. Vrchovato. Všade tiekla krv cicerkom. Použil som svoju jedinú skutočnú zbraň, prenikavý hvizd o pomoc, ktorý, ako sa s Tomom dohodli v kríkoch, znamenal "ihneď príd".

Čo keby som zahvízdal a on by neprišiel?

Zahvízdal som znova, hlasnejšie a dlhšie, lebo tu nešlo o to, privolať za dažďa v Londýne taxík, ale veľmi pravdepodobne o život nepoznačený znetvorením a celkom určite o sebaúctu. Nebol by som mohol Rose na základe vlastného poznania povedať, kde nájde tú kazetu, ale keby som bol veľmi v úzkych, niečo by som si už vymyslel. Či by mi uverila, to už bola iná vec, o ktorej by som sa veľmi nerád presvedčil.

Nemusel som sa, našťastie, presvedčiť ani o tom, ako mienila Rose zavŕšiť svoje nedeľné športové popoludnie. Ozvalo sa ohlušujúce rinčanie a cvendžanie, Tomov dunivý hlas volajúci na psy, a vzápätí sa z dokorán otvorených kuchynských dverí do tesného priestoru dvora ako záplava vrútili tri dobermany s vycerenými zubami. Tom držal železnú tyč, ktorú si vypožičal z miestneho mestského zábradlia. Norman Osprey pred ním cúval, mäkká hadica mu bola pri kladení odporu nanič a nedeľné radovánky mu už nevyvolávali na tvári šťastný úsmev. Plánovaná korisť psov Rose stiahla chvost a hanebne opustila scénu bránou do uličky, prekĺzla úzkou škárou a hneď ju za sebou zavrela.

Spoľahol som sa na to, že psy ma už trochu poznajú a nechajú si svoje biele tesáky pre seba, prešiel som pomedzi ne a zasunul haspy na dverách v múre do uličky, čím som Rose zahradil bezprostrednú cestu späť.

Gína zvrieskla na Toma iba raz a bez veľkého presvedčenia, jeho hrozivá telesná blízkosť stlmila jej protesty na nulu. Mlčala, ešte aj keď zistila, že Tom si pri vstupe pomohol rozbitím vchodových dverí. Nepokúšala sa ani zadržať syna, keď prebehol popri nej chodbou zo zadného dvora na predok a skôr než som prešiel tých pár krokov na cestu, stihol na mňa ešte zavolať.

Tom s dobermanmi sa už vracali po chodníku k autu.

Keď na mňa Victor zakričal, hneď som zastal a počkal naňho. Buď mi to povie, alebo nie. Buď tá hadica a kohútik stáli za to, alebo nie. čas vyplácania odmien.

"Gerard..." Bol zadychčaný, nie od behu, ale od toho, čo videl na dvore. "Ja to všetko už neznesiem. Ak chcete vedieť... doktor Force býva v Lyntone," povedal. "V Skalnatom údolí."

"Vďaka," povedal som.

Viktor nešťastne sledoval, ako si papierovými obrúskami potiahnutými z kuchyne jeho matky utieram krv, ktorá sa mi rinie z tváre. Povedal som: "Vždy je tu ešte e-mail, na to nezabudni."

"Ako sa vôbec môžete so mnou rozprávať?"

Zaškeril som sa naňho. "Veď mám ešte všetky zuby."

"Dajte si pozor na Rose," varoval ma úzkostlivo. "Tá sa nikdy nevzdáva."

"Pokús sa zariadiť, aby si býval u starého otca," navrhol som. "Bolo by to bezpečnejšie ako tu."

Z jeho skormútenosti trochu ubudlo. Na rozlúčku som mu položil ruku na plece a kráčal som po Lorna Terrace k čakajúcemu Tomovi.

Tom pozrel na moju dotlčenú tvár a poznamenal: "Trvalo ti pekne dlho, kým si zahvízdal."

"Uhm," usmial som sa. "To bolo odo mňa hlúpe."

"Ty si otáľal úmyselne!" zvolal, keď mu svietlo. "Dovolil si tej harpyi, aby ťa udrela."

"Človek zvyčajne dostane iba to, za čo zaplatí," povedal som.

Väčšina modrín do týždňa vybledne, tvrdil Martin; navyše som tentoraz lekára prinútil, aby mi najhoršie rany zlepil malými náplastami.

Predpokladám, že si vošiel do ďalších dverí s čiernymi kukláčmi,"

hádala zhrozená strážmajsterka Doddová. "Tebe možno Rose nenaháňa strach, ale podľa toho, čo počúvam, ja by som sa jej bála."

"Rose sa neunúvala s kuklou," povedal som, keď som v pondelok večer chystal v kuchyni môjho domu na kopci pikantnú večeru z ryže. "Máš rada cesnak?"

"Veľmi nie. Čo zamýšľaš podniknúť s Rose Paynovou? Mal by si ísť na tauntonskú políciu a podať na ňu sťažnosť za napadnutie. Tá rana by mohla dokonca predstavovať VUT."

Vážne ublíženie na tele, pomyslel som si. Zďaleka nie také vážne, ako hcela.

"Čo by som im povedal - že ma zmlátila útlá žena, a tak jej môj kamoš s trestným registrom rozbil vchodové dvere a pošťval na ňu psy?"

Nepobavila sa na tom, ale jednoducho zopakovala: "Tak čo s ňou podnikneš?"

Nedal som jej priamu odpoveď. Namiesto toho som povedal: "Zajtra pôjdem do Lyntonu v Devone a bol by som radšej, keby o tom nevedela." Zamračil som sa nad zeleným korením. "Múdry človek pozná svojich nepriateľov," vyhlásil som, "a ja veru našu Rose poznám."

"V biblickom zmysle?"

"Božechráň!"

"Ale Rose Paynová je len jeden človek," povedala Catherine a rutinovane sa napila sódy. "Vravel si, že čierni kukláči

boli štyria."

Prikývol som. "Norman Osprey, bookmaker, ten bol číslo dva, a Ed

Payne, ktorý bol dostihovým garderobierom Martina Stukelyho a je Rosin otec, ten bol číslo tri a mrzí ho to, a všetci títo traja vedia, že som ich spoznal. Jeden ďalší sa mi vtedy videl povedomý, ale iste som sa mýlil. Ten ma držal a servíroval ostatným a v duchu ho označujem ako číslo štyri. Väčšinu času mi bol za chrbtom."

Catherine mlčky načúvala a zdalo sa, že čaká.

Napoly sformovanou spomienkou sa tu a tam mihla zatiaľ neidentifikovaná postava, ktorú som nazýval jednoducho "kukláč číslo štyri", a najväčšmi mi utkvela v pamäti neľudskosťou, s akou pristupovala k svojej úlohe. Hodinky mi rozbil Norman Osprey, ale prsty mi stískal, aby sa mu lepšie triafalo, práve kukláč číslo štyri. Napriek úžasnej sile Normana Ospreya vo mne pri spätnom pohľade najväčší strach vzbudzoval práve kukláč číslo štyri, ktorý sa i teraz, po deviatich dňoch, hrôzostrašne vkrádal do mojich snov, nočných môr, v ktorých sa ma chystal hodiť do nádrže v taviacej peci, plnej tekutého skla s teplotou osemstopäťdesiat stupňov Celzia.

V tú noc, zatiaľ čo strážmajsterka Doddová pokojne spala v mojom objatí, vrhol kukláč číslo štyri do náručia žeravej smrti pre zmenu ju.

Zobudil som sa zaliaty potom a preklímal som Rose Paynovú slovami, aké som dovtedy používal iba zriedkavo, a tým väčšmi som sa zdráhal nechať Catherine napospas nebezpečenstvám jej tajnej operácie.

"Len sa ty vráť tentoraz zdravý," povedala ustarostená a stratila sa v úsvite. Ja som, pevne odhodlaný do bodky splniť jej príkazy, zbehol k svojej nevinnej taviacej peci, a kým sa dostavili moji traja pomocníci, mal som už denný prídel práce za sebou.

V predošlý deň si utáhovali z mojich každý pondelok sa obnovujúcich modrín, o ktorých bol Irish ochotný prisahať, že pochádzajú z krémových bitiek. Nepripravil som ich o ilúzie a v utorok som ich veselo nechal cvičiť sa celý deň vo výrobe misiek, zatiaľ čo ja som sa vybral kilometer za dedinu, aby som chytil autobus.

Nezazrel som ani Rose, ani Ginu, ani nikoho iného, koho poznám, a keď som v najbližšom meste vystúpil pred rušnou predajňou novín z autobusu a nasadol do ďalšieho vopred objednaného auta so šoférom, mal som pocit, že nemôžem mať nikoho v päťách. Tom Hollub, ktorý ten "jednoduchý odchod pre fúkačov skla" naplánoval, ma prosil, aby som si, keď už nechcem vziať jeho, vzal so sebou aspoň jedného zo psov. Nezmlátili ma už dosť? spýtal sa. Nemusel ma už dvakrát zachraňovať? Nie som teraz blázon, keď chcem silou-mocou cestovať sám?

Áno, je to veľmi pravdepodobné, súhlasil som. Tak ma vyzbroj radami.

Vďaka jemu som sa teda dostal do Lyntonu na severnom pobreží Devonu bez úhony a v zozname voličov som našiel úplnú adresu Dr. Adama Forcea v Skalnatom údolí. Hlavným sklamaním tohto úspešného prieskumu bola skutočnosť, že v dome nebolo nikoho.

Klopal som, zvonil, počkal a skúsil znova, ale vysoká sivá stará budova pôsobila celkom mŕtvym dojmom, a keď som skúsil zadné dvere, zadunela prázdnotou. Susedia mi veľmi nepomohli. Jeden bol preč a druhý hluchý ako peň.

Okoloidúca ženička povedala, že podľa nej doktor Force cez týždeň pracuje v Bristole a do Lyntonu chodí iba na víkendy. Tak to nie je, protirečil jej suchtavý starec, ktorý zlostne mával vychádzkovou palicou, každý utorok možno doktora Forcea nájsť hore na Hollerdayskom kopci v liečebnom ústave.

Starcov hnev, vysvetlila mi ženička, je istou formou šialenstva. Doktor Force chodí každý utorok do hollerdayského Phoenix Housu, trval na svojom vychádzkovom paličiaku.

Môj šofér - "volajte ma Jim" - s trpitel'ským výrazom hodil spiatocku a vrátil sa do stredu mesta, pričom sme sa obaja schuti zasmiali tomu dvojitému zásahu do čierneho. Doktor Force polovicu času pracoval v Bristole a cez sobotu a nedeľu sa zdržiaval vo svojom ošarpanom dome v Skalnatom údolí, no práve každý utorok chodieval do hollerdayského Phoenix Housu. Dievčatko so svetlými vrkočmi nám ukázalo cestu do hollerdayského Phoenix Housu a potom nám povedalo, aby sme ta nešli, lebo sú tam duchovia.

Duchovia?

Vo Phoenix House straší, vari to nevieme?

Na radnici sa predstave o duchoch vysmiali, lebo sa báli, aby neodplašili jarých a letných dovolenkových návštevníkov.

Tá užitočná osoba, "hovorca", nám vysvetlil, že kaštieľ, ktorý postavil sir George Newness na Hollerdayskom kopci, v roku 1913 úplne vyhorel po požiari, ktorý založili dodnes neznámi páchatelia, a neskôr ho v rámci vojenského cvičenia vyhodili do vzduchu. Phoenix House, postavený nedávno v blízkosti trávou zarastenej zrúcaniny, je súkromný liečebný ústav. Duchovia tam rozhodne nijakí nie sú. Doktor Force má v liečebnom ústave pacientov, ktorých navštevuje každý utorok.

Môj šofér, ktorý veril v nadprirodzené sily, ma zbabelo odmietol odviezť do hollerdayského Phoenix Housu, ale zaprisahal sa, že počká, kým zájdem peši ta a späť, čo som mu veril, keďže som mu ešte nezaplatil.

Podakoval som "hovorcovi" za pomoc. A mohol by mi doktora Forcea opísať, aby som ho spoznal, keď ho uvidím?

"Ale áno," povedal "hovorca", "spoznáte ho ľahko. Má sýtomodré oči, krátku bielu briadku a bude mať oranžové ponožky."

Zažmurkal som.

"Nerozoznám červenú ani zelenú farbu," povedal "hovorca". "Je farbosllepý."

7. KAPITOLA Pustil som sa tichou starou odľahlou cestou cez les a kráčal som po trávou zarastenej, mierne stúpajúcej vozovke, ktorú dal ohľaduplný sir George Newness vylámať v skale, aby ušetril svojim koňom námahu s ťahaním koča po úmornej strmine vedúcej k jeho domu.

V onen januárový utorok som šiel pomedzi stromy sám. Po modernej hradскеj na druhej strane kopca prebehlo len tu a tam auto a cestou k novému komplexu budov, ktoré vyrástli na pripomienke tej staršej, nevydávalo ani len vzdialený bzukot.

Na miestach, ktorými som sa uberal, nebolo vtákov; nijaký spev. I za dňa boli temné, nad hlavou sa mi prepletali husto rastúce ihličnany. Nehlučne som stúpал po opadanom ihličí a z času na čas som ešte vždy narazil na holé vzpriamené balvany drsnej sivej odstrelenej skaly. Svojou atmosférou naháňal ten storočný chodník zimomriavky. Boli tam pozostatky tenisového dvorca, kde sa kedysi dávno v inom svete smiali a hrali ľudia. Strašidelné, pomyslel som si, to je to správne slovo, ale nijakých duchov som nezazrel.

K hollerdayskému Phoenix Housu som zišiel zhora, ako mi predpovedal "hovorca", a videl som, že značná časť strechy je pokrytá veľkými sklenenými tabuľami v kovovom ráme, ktoré sa otvárali a zatvárali ako strechy na skleníkoch. Sklo ma, pravdaže, zaujímalo - bolo to hrubé leštené sklo, tónované, aby neprepúšťalo ultrafialové slnečné A a B lúče - a ja som si spomenul na niekdajšie časy sanatórií, kde ľudia s tuberkulózou veľmi neromantický vykašľávali život v márnej nádeji, že ich vzdušné slnečné lúče vyliečia.

Phoenix House sa rozkladal doširoka v jednej centrálnej budove s dvoma dlhými krídlami. Obišiel som dookola k imponantnému prednému vchodu a zistil som, že budova, do ktorej som vstúpil po absolvovaní hrôzostrašného chodníka, jednoznačne patrí do dvadsiateho prvého storočia a nie je to nijaké sídlo prízrakov.

Vstupná hala pripomínala hotel, ale do hlbín liečebného ústavu som nenazrel vďaka dvom ľuďom v bielych plášťoch, ktorí sa opierali o recepcný pult. Jedným z nich bola žena a druhý si pestoval plášťovo sfarbenú bradu a na nohách mal naozaj oranžové ponožky.

Keď som sa zjavil, vrhli na mňa letný pohľad, potom sa s rezignovaným profesionálnym záujmom vzpriamili, keď som sa prezentoval škrabancami a modrinami, na ktoré som, kým na mňa nepozreli, celkom zabudol.

"Doktor Force?" skúsil som šťastie a Bieloľúž potešujúco odvetil:

"Áno?"

Päťdesiatšesť rokov sa mu usadilo na pleciach s eleganciou a učesané vlasy spolu s bradou dodávali jeho hlave tvar, za ktorý sa výdatne platí hercom. Pacienti mu iste dôverujú, pomyslel som si. Aj ja by som bol asi rád, keby sa ujal môjho prípadu. Z jeho správania vyžarovalo práve toľko authority, aby som pochopil, že bude problém vyviesť ho z rovnováhy, ako som zamýšľal.

Takmer ihneď som postrehol aj to, že problémom nebude vyviesť ho z rovnováhy, ale sledovať zákruty jeho myšlienkových pochodov. Po celý čas, čo som bol s ním, som cítil, ako podchvíľou preskakuje od naoko úprimných a priateľských reakcií k vyhýbavosti a pridúšanej nevraživosti. Bol pohotový a bol bystrý, a hoci väčšinou vo mne vzbudzoval vľúdnú náklonnosť, tu a tam sa mihol rýchly záblesk antipatie. Šarm Adama Forcea, celkovo veľmi príťažlivý, stúpал a klesal ako príliv a odliv.

"Vážení pane," oslovil som ho, uctiac si šediny, "som tu kvôli Martinovi Stukelymu."

Nasadil výraz "s ľútosťou vám oznamujeme" a povedal mi, že Martin Stukely zomrel. Zároveň mu svaly na tvári stuhli od šoku: nečakal, že na Hollerdayskom kopci v Lyntone začuje toto meno. Odvetil som, že viem, že Martin Stukely zomrel.

"Ste novinár?" opýtal sa podozrievavo.

"Nie," odvetil som. "Fúkať skla." A dodal som svoje meno: "Gerard Logan."

Celé telo mu zmeravelo. Prehltol a strávil prekvapenie a napokon sa milo opýtal: "Čo si želáte?"

Rovnako nevýhražne som povedal: "Celkom rád by som dostal nazad tú kazetu, ktorú ste na Silvestra vzali z predajne Loganovho sklárstva v Broadwayi."

"To by ste teda rád, čo?" Usmial sa. Bol na tú otázku prichystaný.

Nemal najmenší úmysel vyhovieť mi a získavať opäť vládu nad sebou. "Nemám tušenie, o čom hovoríte."

Doktor Force si pomaly od hlavy po päty premeral môj konzervatívny oblek a kravatu, a ja som cítil tak jasne, akoby to bol povedal nahlas, že uvažuje, či som dosť silný v kramľekoch, aby som mu mohol spôsobiť ťažkosti. Zrejme si realisticky dal úprimnú, no nevítanú odpoveď, lebo nenavrhol, aby som hneď a zaraz odpálil, ale aby sme si o veci pohovorili na čerstvom vzduchu.

Ako vysvitlo, pod čerstvým vzduchom myslel chodník, ktorým som práve zbehol. Viedol nás ta a vrhol kradný pohľad bokom, aby premeral úroveň mojej štrapácie, ktorá bola nulová. Usmial som sa a poznamenal, že cestou nahor som nestretol nijakých duchov poľujúcich na obete.

Pokiaľ si všimol drobné poškodenia na mojej tvári a tak ďalej, povedal som, je to výsledok presvedčenia Rose Paynovej, že buď vlastným jeho kazetu, alebo viem, čo je na nej. "Myslí si, že ak sa bude správať dosť nepríjemne, tak jej tú kazetu alebo informáciu vydám, ja však ani jedno, ani druhé nevlastním." Chvíľu som mlčal a potom som sa spýtal: "Čo mi navrhujete?"

Odvetil pohotovo: "Dajte tej osobe hocičo. Všetky kazety sú na jedno kopyto."

"Ona si myslí, že vaša kazeta je hodná milión."

Adam Force zamíkol.

"A je?" opýtal som sa.

Force polohlasne povedal čosi, čo sa podobalo pravde: "Neviem."

"Martin Stukely," zamumlal som bez nepriateľstva, "vám vypísal šek, na ktorom bola kopa núl."

Forcea to veľmi rozčúľilo a ostro vyhlásil: "Sľúbil, že nikdy nepovie "

"Ani nepovedal."

"Ale "

"Zomrel," zdôraznil som. "Zostali po ňom šekové ústrižky."

Takmer som cítil, ako uvažuje: Čo iné po ňom ešte zostalo? a nechal som ho špekulovať. Napokon sa spýtal s nefalšovaným vyzerajúcim znepokojením: "Ako ste ma našli?"

"Nemysleli ste si, že vás nájdeme?"

Kratučko pokrútil hlavou a takmer nebadateľne sa pousmial. "Nenapadlo mi, že si dáte tú námahu. Väčšina ľudí by to nechala na políciu."

Človek by ľahko mohol k nemu pociťovať náklonnosť aj ustavične, pomyslel som si, keby dokázal zabudnúť na epileptický záchvat Lloyda Baxtera a chýbajúce bankové vrecko plné peňazí.

"Rose Paynová," povedal som opäť celkom jasne - a jej meno sa tentoraz dotklo nejakého citlivého miesta v hĺbinách Adama Forcea - "Rose," zopakoval som, "je presvedčená, že viem, kde je vaša kazeta, a ako som už vravel, je si istá, že viem, čo je na nej. Ak neprídete na nejaký spôsob, ako mi ju viac-menej doslova striasť z krku, môže sa stať, že sa mi jej pozornosť bude vidieť neznesiteľná a poviem jej, čo sa tak veľmi túži dozvedieť."

Opýtal sa, akoby mu to, čo som povedal, nijako nešlo do hlavy: "Chcete naznačiť, že poznám tú osobu, tú Rose? A chcete naznačiť, že som nejako zodpovedný za vaše... é... zranenia?"

Odvetil som bodro: "V oboch prípadoch áno."

"To je hlúposť." Vtvára sa mu odrážalo horúčkovoité kalkulovalie, akoby si nebol nacistom, ako zvládnuť trápnu situáciu, ale nechcel vylúčiť ani použitie sily.

Už-úž som mu chcel prezradiť, prečo sa domnievam, že si viem dať na vlastné otázky odpoveď, keď sa mi zazdalo, že počujem, ako na mňa Worthington i Tom Hollub kričia, aby som si dal pozor na palice a osie hniezda. Mlčanie temného ihličnatého lesa sa otriaslo ich naliehavými výstrahami. Vrhol som pohľad na zamyslenú tvár dobráckeho doktora a zmenil som svoj výraz na ľútosť.

Pokrútil som hlavou a súhlasil s ním, že čo som povedal, je samozrejme hlúposť. "Ale aj tak," dodal som po zmätenej porade s mojimi dvoma neprítomnými telesnými strážcami, "tú kazetu ste z môjho obchodu predsa vzali, nemohli by ste mi teda, prosím vás, povedať, kde je teraz?"

Keď som zmenil tón, vnútorné mu veľmi odľahlo. Worthington s Tomom Hollubom sa opäť uložili k spánku. Doktor Force sa poradil s vlastnými vnútornými zábranami a dal mi na otázku neuspokojivú odpoveď.

"Predpokladajme na chvíľu, že máte pravdu a ja tú kazetu mám. Keďže Martin už nemohol informáciu uschovať, nebola viac potrebná. Možno som ju teda celú zmazal, aby som si nahral nejaký športový program. Na tej kazete sú teraz možno iba konské dostihy a nič iné."

Napísal Martinovi, že vedomosti na páske sú hotový dynamit. Ak ten dynamit vymazal konskými dostihmi a chvastá sa, že pustil milióny dolu vodou (alebo dolu nahrávacou hlavou), určite ešte má všetko potrebné, aby si spravil kópiu. Nik by len tak nevymazal celý majetok, keby si nebol istý, že ho môže zasa získať. Totiž, nik by to neurobil úmyselne.

Opýtal som sa ho teda: "Zničili ste ju úmyselne, alebo omylom?"

Zasmial sa do brady. "Ja sa nedopúšťam omylov," povedal.

Chvenie, ktoré som pociťoval, nevyvolal chlad tiesnivého ihličnatého lesa, ale oveľa prozaickejšie postrehnutie známej a dokonale ľudskej slabosti: doktor si napriek svojmu príjemnému správaniu namýšľal, že je Boh.

Zastal pri zvalenom kmeni jedle, nakrátko si naň vyložil jednu nohu a povedal, že odtiaľto sa už vráti, lebo musí prezrieť pacientov. "Zistil som, že keď dôjdeme na toto miesto, vec je zvyčajne vybavená," pokračoval a tónom hlasu ma už odháňal, "k bráne iste trafíte aj sám."

"Je tu ešte niekoľko vecí," povedal som. Hlas mi znel monotónne, medzi stromami bola zlá akustika.

Zložil si nohu z kmeňa a začal stúpať nazad do kopca. Šiel som s ním, čím som ho očividne podráždil.

"Povedal som," pokúsil sa vec definitívne uzavrieť, "že náš rozhovor sa už skončil, pán Logan."

"No," váhal som, ale Worthington i Tom Hollub mlčali, ba neozvalo sa ani jediné psie zakňučanie, "ako ste sa zoznámili s Martinom Stukelym?"

Pokojne odvetil: "Do toho vás nič."

"Poznali ste sa, ale neboli ste blízki priatelia."

"Nepočuli ste?" odbil ma. "To nie je vaša starosť."

Zrýchľil trochu krok, akoby mi chcel uniknúť.

"Martin vám dal za tie informácie, ktoré ste označili ako dynamit, veľkú hrču peňazí," poznamenal som.

"Nie, mýlite sa." Kráčaľ náhlivejšie, ale ja som s ním bez ťažkostí udržiaval krok. "Vôbec tomu nerozumiete," povedal, "a žiadam vás, aby ste odišli."

Odvetil som, že, žiaľ, nemám ani najmenší úmysel v dohľadnom čase odísť, keď tu pri sebe vidím pravdepodobnú odpoveď na viacnásobné hádanky.

"Vedeli ste," spýtal som sa ho, "že Lloyd Baxter, ten chlap, ktorého ste nechali napospas epileptickému záchvatu v mojej predajni, je majiteľom Tallahasseeho, koňa, ktorý zabil Martina Stukelyho?"

Kráčaľ rýchlejšie hore svahom. Držal som sa v tesnej blízkosti, len som pridral do kroku.

"Vedeli ste," opýtal som sa konverzačné, "že aj keď Lloyd Baxter práve dostával epileptický záchvat, vedel vás opísať až po ponožky?"

"Prestaňte."

"A viete, pravdaže, že Norman Osprey, Rose i Gína sú prvotriedni násilníci..."

"Nie." Hovoril nahlas a rozkašľal sa.

"A pokiaľ ide o tie peniaze, čo ste mi šlohi spolu s kazetou..."

Adam Force odrazu celkom prestal kráčať, a v tom znehybnení som jasne počul, ako mu pri dýchaní piska v pľúcach.

Zľakol som sa. Namiesto toho, aby som sa doňho poriadne obul, úzkostlivo som sa opýtal, či mu nič nie je.

"Je, vďaka vám." Pískanie pokračovalo, až napokon vylovil z vrečka bieleho plášt'a inhalátor, aký som často videl

používať pri astme. Nabral si z neho do pľúc dva dlhé dúšky, zhlboka dýchal a hľadel pritom na mňa s neskrývaným odporom.

Bol som v pokušení povedať, prepáčte, no napriek svojmu šarmantnému správaniu a príjemnému výzoru bol na príčine, že som sa stal obeťou jednak čiernych kukláčov v Broadwayi, jednak odrezaného kusu hadice v tauntonskom zadnom dvore, a môžem hovoriť o šťastí, ak sa to tým skončilo. Tak som ho nechal, aby si odpískal a oddúškoval celý výstup až na vrch svahu. Šiel som s ním, aby cestou neodpadol, a na recepcii som ho usadil do pohodlného kresla a šiel som pohľadať niekoho, komu by som ho odovzdal do úschovy.

Začul som, ako sa pískavým hlasom dožaduje môjho návratu, ale vtedy som už stihol zájsť do polovice jedného krídla budovy a nebadal som ani jediného človečika, či už sestričku, pacienta, doktora, upratovačku, kvetinárku, alebo ženu tlačiacu vozík s knihami. Niežeby v miestnostiach lemujúcich chodbu neboli nijaké posteľe. Vo všetkých izbách boli posteľe, nočné stolíky, kreslá a príľahlé kúpeľne, ale ľudí nikde. Každá izba mala sklené odsúvacie dvere, vedúce na vyzametanú dláždenú plošinu. Časti sklenej strechy nad hlavou boli otvorené, ako najväčšmi sa dalo.

Nakrátko som sa pristavil pri miestnosti s nápisom "Lekáreň", ktorá mala otvorený svetlík a z chodby zamknuté mrežované dvere. Dnu bola hŕba viditeľne pomenovaných lekárenských výrobkov, ale po ľuďoch ešte vždy ani stopy. Niekde tu niekto musí byť, pomyslel som si a za jedinými zatvorenými dverami na konci krídla som objavil pomerne živý ruch ako vo včelom úli.

Dvadsať či viac postarších mužov a žien v hrubých bielych kúpacích županoch sa zrejme spokojne zúčastňovalo na všestranných zdravotných prehliadkach, pričom sa každý test radostne ohlasoval škôlkárskymi písmenami, napríklad "Tu vám odmeriame krvný tlak" a "Ako je to s vašim cholesterolom dnes?" Veľmi stará pani rýchlo kráčala na "bežiacom páse" a oddelene stojaca kabínka s pevnými stenami mala naboku oznam: "Röntgen. Prosíme nevstupovať bez zavolania."

Výsledky sa starostlivo zaznamenávali do lajstier a potom pri centrálnom pulte vložili do počítača. Vládla tam optimistická atmosféra.

Svojím príchodom som privábil sestričku, ktorá predtým zatáhovala závesy pred kójou s jednoduchým nápisom Urológia. Pribehla, vŕzgajúc gumenými podrážkami po vyleštenej dlážke, a s úsmevom mi oznámila, že meškám, a keď som spomenul, že milý doktor Force sa možno chystá vydýchnuť naposledy, povedala iba: "Bože dobrý."

"Máva veru často záchvaty, keď má návštevy," zdôverila sa materinská sestrička. "Predpokladám, že po vašom odchode si ľahne a pospi si."

Milý doktor Force však nič podobné nemal v pláne. Hnev z neho sálal ako z vriaceho kotla, keď sa dychčiac zjavil po mojom boku a ukázal na dvere, hanblivo označené iba "Tadiaľto" a pod tým "Aj k východu". S predstieranou nevinnosťou som mu vysvetlil, že som tu prišiel iba zohnať pomoc na jeho astmu, a on mi zlostne odvrkol, že ju nepotrebuje. Kráčal ku mne s injekčnou striekačkou v miske, a keď bol celkom blízko, videl som, že je takmer plná tekutiny. Zobral veľmi hrozivo vyzerajúcu striekačku a zahnal sa ňou smerom ku mne a k východu; tentoraz som sa mu už poďakoval za pozornosť a odišiel som.

Dvere z vyšetrovacej sály viedli popri luxusných prezliekaňach do veľkorysej haly a stade na nádvorie.

Neočakávane som tam objavil Rover a popri ňom sa nervózne prechádzal hore-dolu môj šofér Jim. Otvoril mi dvierka a vysvetlil mi, že obavy o moje blaho uňho prevládli nad prirodzenými inštinktmí. Z úprimného srdca som sa mu poďakoval.

Doktor Force vyšiel za mnou von, počkal, kým nasadnem do auta, a vrátil sa dnu, iba keď som sa s ním rozlúčil bodro nevinným zakývaním, ktoré neopätovao.

"To je ten chlapík, za ktorým ste prišli?" spýtal sa Jim.

"Áno."

"Nespráva sa veľmi priateľsky, čo?"

Nevedel som presne zistiť, čo mi na tom ústave nesedí, ale o kúsok ďalej sa mi dostalo vysvetlenia, keď vstupnou bránou hladko vŕzlol dnu veľký zájazdový autobus a tíško zastal. Na bokoch autobusu stálo čierno-bielo na fialovom Avonské rajské zájazdy a drobnejšími písmenami sa pod tým uvádzala adresa Clifton, Bristol.

Jim uhaňal dolu kopcom, až kým sme sa nevrátili do, podľa jeho názoru, nadprirodzeného bezpečia mestského centra. No za podmienky, že sa už ani slovom nespomenú bytosti, ktoré do človeka vrážajú po nociach, pristal na to, že nás povozí po Lyntone, aby sme sa s ním pokochali jednoducho ako návštevníci.

Pravdu povediac, bol som so sebou po mnohých stránkach nespokojný a chcel som získať čas na rozmýšľanie, kým odídeme. Veľmi mi chýbalo vlastné auto a sloboda, ktorú poskytovalo, ale čo sa dalo robiť. Kým ma nechtyli cestou k umierajúcemu záhradníkovi, neraz som veru prekročil povolenú rýchlosť a prepieklo sa mi to, no chápal som, že ak má mať láskavá ruka policajtky Catherine Doddovej trvalejšie miesto v mojej budúcnosti, budem musieť svojou ráznou nohou našľapovať na plynový pedál opatrnejšie.

Medzičasom som presvedčil Jima, aby zastal na bočnej ceste. S mapou, ktorú mi dali na radnici, v ruke som sa stade dostal na North Walk, chodník vedúci po trávnotej, k moru obrátenej strane útesu, ktorý bol v januárovom vetre studený a viac-menej pustý.

V istom odstupe sa pri chodníku vyskytovali lavičky. Na jednej som si chvíľu posedel, mrzol a uvažoval o Adamovi Forceovi, farboslepom astmatikovi výbušnej a náladovej povahy, ktorý navštevoval zastrčený liečebný ústav, len aby konal dobro. Podľa všetkého nevýznamný praktický lekár, hoci s radom titulov a povestou vynikajúceho výskumníka. Človek, ktorý mrhal svojimi vedomosťami. Človek, ktorý sa vyšiel s návštevníkom pohovárať na vzduch a privodil si astmatický záchvat.

Pomaly som sa vliekol vpred, opájal sa krásnymi výhľadmi z North Walku a túžil po lete. Uvažoval som o nepodstatných veciach, ako sú náhoda, vytrvalosť a kazety, ktoré majú miliónovú cenu a mohli by spasiť svet.

Rozmýšľal som aj o klenote, ktorý som stvoril zo skla a zlata a ktorý nielen vyzeral nefalšované staro, ale nedal sa rozlíšiť od tritisícpäťstoročného originálu. Náhrdelník, ktorý je hoden milión, ale iba jeden má takú cenu, tá pravá starožitnosť v múzeu. Kópia, ktorú som vytvoril kedysi a mohol by som vytvoriť znova, by mala doslova a jedine cenu svojej váhy v osemnásťkarátovom zlate plus cenu svojich komponentov z farebného skla, a hádam ešte raz toľko za znalosti a schopnosti potrebné na jej vyrobenie.

Ako ne jeden umelec v ktorejkoľvek oblasti mohol som si iba sám pred sebou priznať, akú úroveň som dosiahol vo svojom odbore. Aj vďaka embargu, ktoré môj strýko Ron uvalil na namyslenosť, nechával som veci, ktoré som vytvoril, prichádzať na svet bez fanfár.

Netrápilo ma, že sa o existencii videokazety vysvetľujúcej, ako vyrobiť náhrdelník, medzi džokejmi v šatniach bežne vedelo. Nahral som ju ja sám. Bol na nej môj hlas krok za krokom opisujúci a moje ruky ukazujúce, čo urobiť. Nahral som ju tak, ako ma to zamľadi naučil môj strýko Ron. Sám zlatý náhrdelník, ktorý som zhotovil, bol v mojej banke, kde som za normálnych okolností uschovával aj kazetu. Povedal som si, že si to radšej ešte overím. Inštruktážnu kazetu som, samozrejme, požičal Martinovi, a nezáležalo mi na tom, či ju ukázal niekomu inému, hoci by som si vrúčne želal, aby mi ju bol vrátil prv, než spolu s ostatnými zmizla z jeho pracovne.

Pomerne svižne som sa vrátil na začiatok chodníka a zastihol tam Jima, ako sa opäť prechádza hore-dolu a pokúša sa zohriať si prsty. Myslel som, že si asi nebude chcieť celý zážitok na druhý deň zopakovať, ale na moje prekvapenie súhlasil. "Tom Hollub by na mňa pošťoval svoje psy, keby som to neurobil," vyhlásil. "Práve teraz mi zavolať do auta, aby si vás skontroloval."

Prehltol som smiech. Tí telesní strážcovia boli za všetky drobné, nemohol som sa na nich hnevať.

Jim sa ospravedlnil, že v kickboxe nepatrí do rovnakej triedy ako Worthington a Tom.

"Ale viem otlkať hlavy o múr," povedal.

Usmial som sa a odvetil, že to dokonale postačí.

"Keď som vás bral, nič som o vás nevedel," priznal sa Jim. "Myslel som, že ste nejaký nafúkaný pajác. Potom mi o vás čo-to prezradil v telefóne Tom, a kde raz Tom neváha nasadiť svoje päste, tam môžete rátať aj s mojimi."

"No, vďaka," povedal som placho.

"Tak kam to ideme zajtra?"

"Ako by sa vám páčil Bristol?" povedal som. "Najradšej niekde v okolí nemocníc?"

Naširoko sa usmial a výraz tváre sa mu v sekunde zmenil z kyslého na potešený. V Bristole sa vyznal. Jedna nemocnica je na konci Horfield Road, alebo ďalšia na Commercial Road dolu pri rieke. To vôbec nie je problém. Jeden rok tam jazdil so sanitkou.

Jim vyhlásil, že pokiaľ ide o päste alebo kopance, nedá sa s ním rátať, ale v aute ho nikto nedolapí. Podali sme si na to ruku, a už som mal telesného strážcu číslo tri, takého, čo reže zákruty rýchlejšie ako jazdci Formule 1.

Jim ma odviezol domov a zrejme na naliehanie Toma Holluba vošiel so mnou dnu a skontroloval všetkých desať miestností, či v nich nie sú nezvaní hostia.

"Potrebujete menší kvartier," usúdil, keď ukončil previerku zámok na oknách. "Alebo..." pozrel na mňa úkosom, "krdeľ dečiek."

V tej chvíli dofrčala Catherine na svojej motorke. Šofér vrhol na ňu dvojzmyselný pohľad, a tak som musel vysvetľovať... krdeľ dečiek. Zdalo sa, že strážmajsterka Doddová to nepovažuje za zlý nápad.

Šofér sa na tom dobre pobavil a odišiel. Catherine sa chvíľku rozčuľovala nad najnovšou úrodou mojich problémov a potom vyhlásila, že na stretnutí spolužiakov sa nudila od zvitania až po rozchod.

Povedal som: "Nabudúce sa na tú nudu vykašli a príď domov."

Tie slová zo mňa vyklzli akoby samy od seba. Nemal som v úmysle povedať "domov". Chcel som jej iba ponúknuť môj dom ako útočisko. Vysvetlil som jej to. Prikývla. Iba neskôr, keď som ju v posteli držal v náručí, spomenul som si na Freuda a jeho zradné prerieknutia.

Bristol mokol v hustom mrholení.

Môj šofér - "Volajte ma Jim" - bol nízky, zavalitý a vyhlásil sa aj za šokovaného, že pred večným hučaním rádia v aute dávam prednosť tichu.

Celkom rozumne sa opýtal, kam presne máme v meste namierené. Nájst' telefónny zoznam, odvetil som a v Žltých stránkach som bez ťažkostí objavil Avonské rajske zájazdy. Inzerovali, že usporadúvajú vzrušujúce výlety po celom Cornwalle, Devone, Somersete a po londýnskych pamätihodnostiach.

Jim, so svojou sanitkárskou pamäťou užitočnejší ako tá najlepšia mapa, nás neomylné zaviezol k ich fialovej centrále a parádny gestom, akoby vyťahoval zajaca z kúzlíkovho klobúka, upriamil moju pozornosť na rušné autobusové depo.

Keď ženy z Avonských rajskech zájazdov pochopili, čo od nich žiadam, prejavili miernu ochotu, ale zdráhali sa povedať priveľa, aby neporušili podnikové zásady.

Chápem to, však?

Chápal som.

A potom otvorili neškodné stavidlá a vypustili na mňa všetko.

Každý utorok chodili členovia Asociácie zdravotných klubov z bristolskej oblasti na vyhliadkové autobusové zájazdy do liečebného ústavu Phoenix House v Lyntone na lekárske vyšetrenia a po rady, ako zdravo žiť. Doktora Forcea, ktorý kliniku viedol, lebo býval v Lyntone, platili za jeden deň práce v týždni spoločnými silami zdravotné kluby a Avonské rajske zájazdy. Po osobitnej spoločnej porade pracovníčky kancelárie priznali, vraj im povedali, že výskumné

laboratórium, v ktorom predtým doktor Force pracoval, ho uvoľnilo (vykoplo, chápem?).

Ktoré výskumné laboratórium? To nevedeli. Nastalo všeobecné krútenie hlavami, ale jedna z nich vraj počula, že sa zaoberal chorobami pľúc.

V ďalšom telefónnom zozname - uvádzajúcom všetko, čo malo do činenia so zdravotníctvom a požičanom dámami z Avonských rajov - som vyskúšal všetky zariadenia, ktoré aspoň vzdialene prichádzali do úvahy, a cez telefón Rajských zázazdov som im položil otázku, či poznajú istého doktora Forcea. Doktor Force? Neznámy, neznámy, neznámy. Večne neznámy doktor Force ma zahnal k oknu, odkiaľ som pozoroval v diaľke sa trblietajúcu rieku Avon za prílivu a uvažoval, čo podniknúť ďalej.

Choroby pľúc.

Šekové ústrižky. Kopa núl. Prijemca... Mechy. To slovo, načarbané Martinovým rukopisom, Bon-Bone a ani mne nič nehovorilo.

V telefónnom zozname pre oblasť Bristolu sa meno Mechy nevyskytovalo, a ani v informáciách o telefónnych číslach o ňom nikdy nepočuli.

No Martin rázne napísal MECHY nezameniteľnými veľkými písmenami.

Mechy sú pľúca, pravdaže.

Mysel' mi blúdila. Na okno bubnoval dážď. Dámy sa začali mrvit', čím naznačovali, že som prekročil vymedzený čas. MECHY.

No... možno, prečo nie?

Z ničoho nič som sa opýtal, či by som si ešte mohol požičať úradný telefón, a s ich teraz už hundravým dovolením som nahradil písmená MECHY zodpovedajúcimi telefonickými volacími číslami, takže som dostal 63 249. Starostlivo som ich vyťukal. Nemal som čo stratiť.

Po dlhom čakaní a hádam dvanástich zazvoneniach som sa už chcel zdať, keď náhlivo prehovoril energický ženský hlas: "Áno? Kto je tam?"

"Mohol by som, prosím, hovoriť s doktorom Forceom?" povedal som.

Nasledovalo dlhé ticho. Chystal som sa zložiť a odpísať pokus ako stratu času, keď sa iný hlas, hlboký a mužský, opýtal, či som ten, čo si žiadal doktora Forcea.

"Áno," odvetil som. "Je tam?"

"Je mi veľmi ľúto. Nie. Pred niekoľkými týždňami odišiel. Mohli by ste mi povedať vaše meno?"

Nebol som si istý, čo odvetiť. Začínal som sa učiť opatrnosti. Povedal som, že čo nevidieť zavolám znova, a zložil som. Zvedavosť dám z Raja som uspokojil iba hlbokou vďakou a rýchlo som sa vytratil, stiahnuť za sebou aj Jima.

"Kam?" spýtal sa.

"Do krčmy na obed."

Jimova tvár sa rozžiarila ako úsvit na bezoblačnom nebi. "Takého zákazníka by som vedel voziť celý deň."

V danom prípade vypil trojdecovú limonádu, čo zodpovedalo mojej predstave o dobrom najatom šoférovi.

V krčme mali verejný telefón. Keď sme sa už zberali odísť, vykrútil som znova MECHY a ihneď sa mi ozval ten mužský hlas.

Povedal: "Hovoril som s Avonskými rajskými zázazdmi."

S úsmevom som odvetil: "Myslel som si to. Momentálne máte asi pred očami číslo tohto verejného telefónu v krčme. Čo keby sme ušetrili čas a stretli sa? Navrhnete kde, a ja ta pridem."

Zopakoval som Jimovi navrhnuté miesto a on prikývol, že ho pozná. "Tridsať minút," povedal a o dvadsaťdva minút zastal s autom v zóne so zákazom čakania neďaleko brány uzineného verejného parku. V rozpore so spoločne hlásaným učením Worthingtona, Toma Holluba a Jima, že sa nemám vydať na nijaké neznáme miesto, ak jeden z nich nie je nablízku, som vystúpil z auta, kývol Jimovi, aby pokračoval v ceste, a celkom sám som vošiel do parku.

Mrholenie pomaly ustalo.

Inštrukcie na stretnutie zneli: "Zabočte doľava a smerujte k soche," a na tej cestičke vedľa vzpínajúceho sa meďeného koňa som sa stretol s vysokým, uhladeným, rozumne vyzerajúcim mužom, ktorý sa na vlastné uspokojenie presvedčil, že som človek, ktorého očakáva.

8. KAPITOLA Hovoril akoby sám pre seba. "Má meter osemdesiat, možno o tri či o päť centimetrov viac. Hnedé vlasy. Tmavé oči. Odhadujem tak dvadsaťosem až tridsaťštyri rokov. Vyzerá slušne, ak nerátame nedávne zranenie na pravej strane sánky, ktoré bolo ošetrované a hojí sa."

Hovoril do malého mikrofónu, ktorý držal v dlani. Dal som mu najavo, že viem, že ma opisuje pre prípad, že by som naňho nejako zaútočil. Predstava, že by som mohol spraviť niečo podobné, by ma v hociktorý iný deň bola rozosmiala.

"Prišiel v sivom Roveri." Zopakoval Jimovu štátnu poznávaciu značku a potom opísal moje oblečenie.

Keď skončil, povedal som: "Je to fúkač skla menom Gerard Logan a možno ho nájsť v Loganovom sklárstve v obci Broadway vo Worcestershire. A kto ste vy?"

Bol tým hlasom z telefónu. Zasmial sa na mojom vecnom tóne a odpratal mikrofón do vrečka. Obdaril sa menom George Lawson-Young a titulom profesor medicíny v oblasti dýchacieho ústrojenstva.

"A 63 249?" spýtal som sa. "Má to nejakú adresu?"

Napriek modernej technológii nevedel, ako som ho našiel.

"Staromódnou vytrvalosťou a hádaním," vysvetlil som. "Poviem vám to neskôr výmenou za infošky o Adamovi Forceovi."

Profesor sa mi ihneď zapáčil, nepociťoval som podobné výhrady, aké ma znepokojovali pri Forceovi. Pokiaľ som videl,

profesor Lawson-Young neprejavoval nijakú nevraživosť, ale naopak, zbavil sa aj počiatočnej ostrážitosti. Môj prvý dojem o jeho vľúdnosti a rozvážnosti časom iba zosilnel, takže keď sa opýtal, prečo sa zaujímam o Adama Forcea, povedal som mu rovno o Martinovom sľube, že uschová kazetu doktora Forcea.

"Martin chcel, aby som mu ju uschoval ja," pokračoval som, "a keď zomrel, kazeta sa dostala do mojich rúk. Force šiel za mnou do Broadwaya, vzal si zase svoju kazetu späť a ja neviem, kde je."

Vonku na ceste sa popri nás pomaly viezol v sivom Roveri Jim, bledú tvár za oknom mal kvôli mne v strehu.

"Prišiel som s ochrankou," povedal som a upokojujúco som kývol tým smerom.

Profesor Lawson-Young sa pobavene priznal, že by stačilo, aby zakríčal do mikrofónu, a hneď by pribehla pomoc.

Zjavne bol rovnako rád ako ja, že ju nebude musieť použiť. Napäté svaly sa mu uvoľnili. Aj moja vlastná,

Worthingtonom a Hollubom vybudená bdelosť zadriemala.

"Odkiaľ máte tie hlboké rany na tvári?" spýtal sa profesor.

Váhal som. To, čo som spravil na zadnom dvorčeku čísla 19 na Lorna Terrace, vyzeralo priveľmi strelene. Keďže som neodvetil, Lawson-Young sa spýtal znova s vybičovanejším záujmom, dožadujúc sa faktov ako nejaký zapálený novinár. Nedramaticky som mu oznámil, že som sa pobil a dostal som na bendžo.

Vzápätí sa opýtal, prečo som sa bil a s kým, a hlas mu prekypoval autoritou, ktorú iste potreboval v práci.

Celej pravde som sa vyhol, ale poskytol som mu z nej aspoň časť. "Chcel som nájsť doktora Forcea a v priebehu tej akcie som narazil na vodovodný kohútik. Moja vlastná grambľavosť, obávam sa."

Pozrel sa na mňa prenikavo, s hlavou nachýlenou nabok. "Nerád to vravím, ale klamete mi."

"Prečo myslíte?"

"Biť sa s vodovodným kohútikom je nezvyčajné."

Obdaril som ho polovičatým úškrnom. "Dobre teda, udreli ma kohútikom, ktorý bol ešte na polievacej hadici. Na tom nezáleží. Dozvedel som sa, ako nájdem doktora Forcea, a včera v Lyntone som sa s ním pohováral."

"Kde v Lyntone? V tom novom liečebnom ústave?"

"Vo Phoenix House," prikývol som. "Klinika doktora Forcea vyzerá ako projektovaná pre deti."

"Nie pre deti. Pre duševne postihnutých pacientov. A ako počúvam, odvádza tam dobrú prácu so staršími ľuďmi."

"Je pravda, že vyzerali dosť spokojne."

"Aký je teda váš výsledný názor?"

Vyslovil som ho bez veľkého váhania. "Force je, keď sa mu zachce, ohromne šarmantný, a zároveň je tak trochu podrazník."

"Iba tak trochu?" Profesor si vzdychol. "Adam Force tu mal na starosti projekt zameraný na odstránenie chrápania za pomoci optických vlákien a mikrolaserov..." Na okamih sa zarazil. "Nechcem vás nudiť..."

Vo mne sa však prebudil prudký záujem, keďže som v minulosti navrhol a vyrobil sklené prístroje pre podobné výskumy. Len čo som profesorovi objasnil svoju účasť na veci, bol prekvapený zasa on. Podrobne mi priblížil prácu, ktorou sa Force zaoberal a ktorú ukradol.

"Robili sme experimenty, pri ktorých sme mikrolaserom vysielali lúče po jemnom optickom vlákne, umiestenom v mäkkých tkanivách hrdla. Mikrolaser jemne zohrieva tkanivá, čím stuhnú, a to človeku zabráni v chrápaní. Adam Force ukradol práve výsledky našich pokusov nájsť optimálnu vlnovú dĺžku laserového lúča, ktorá je potrebná na to, aby prenikla do tkanív a zohriali ich presne na vyžadovanú teplotu... Rozumiete tomu?"

"Viac-menej."

Prikývol. "Spôľahlivý spôsob, ako odstrániť chrápanie, by bol pre ťažko postihnutých neoceniteľný. Adam Force tieto údaje ukradol a predal marketingovej firme, ktorá sa zaoberá propagáciou a informovaním perspektívnych kupcov o ponúkanom tovare. Force predal naše najnovšie, ale neúplné dáta ľuďom, s ktorými sme už predtým obchodovali a ktorí nemali najmenší dôvod na podozrenie, že niečo nie je v poriadku. Adam vyfabrikoval príslušné úradné listiny. Trvalo celé týždne, kým sa na krádež prišlo, a nik tomu nevedel uveriť, keď sme zašli do marketingovej firmy a tam nám povedali, že ten materiál už kúpili a zaplatili Adamovi Forceovi za to, čo sa im teraz pokúšame predat'."

"A tak ste ho vyhodili," poznamenal som.

"No, boli by sme mali. Isté si aj myslel, že to urobíme, ale hral v našom výskumnom programe veľmi dôležitú úlohu."

Profesor sa však netváril nazúrene, ale ľútostivo.

Povedal som: "Nechajte ma hádať. Vy ste ho v podstate nechali odísť. Nepodali ste naňho žalobu, lebo ste ho všetci mali veľmi radi."

Lawson-Young zarmútené prikývol. "Adam sa viac-menej na kolenách ospravedlnil a súhlasil s tým, že ak ho nedáme na súd, peniaze v splátkach vráti."

"A vrátil?"

Profesor sklúčené odvetil: "Dva mesiace platil na minútu presne a potom sme zistili, že sa pokúša predat' isté ešte tajnejšie informácie, a myslím tým nezaplatiteľné informácie v svetovom meradle." Náhle stíchol, zrejme umlčaný obľudnosťou Forceovej nelojálnosti.

Napokon pokračoval: "Za našu veľkorysosť sa nám odmenil tým, že ukradol najnovšie, najvýbušnejšie údaje v celom laboratóriu, a sme si istí, že túto prácu predá za najvyššiu sumu, akú mu kdekoľvek na svete ponúknu. To sú tie informácie nahrané na kazetu, ktorú si od vás Force vzal späť, a my sme sa modlili, aby ste tú kazetu našli."

Neveriacky som povedal: "Ale veď ste ani nevedeli, že existujem."

"Dobre sme vedeli, že existujete, naši pátrači boli veľmi usilovní. Ale neboli sme si istí, či vás Adam nespracoval tak ako vášho priateľa Stukelyho."

"Martina?"

"Veru hej. Ako je vám známe, Force vie byť ohromne šarmantný a presvedčivý. Považujeme za pravdepodobné, že

Stukelyho pripravil aj o slušnú sumu s tým, že sa má použiť pri našom výskume."

"Ale," namietol som, "Martin nebol hlupák."

"Je celkom možné, že Stukely nemal ani potuchy, že záznam na kazete pochádza z krádeže. Verte mi, na to, aby ste naleteli podvodníkovi, nemusíte byť hlupák. Nepovažujem sa práve za hlupáka, a tiež som mu naletel. Správal som sa k nemu ako k priateľovi."

"Kde sa Martin zoznámil s doktorom Forceom? Predpokladám, že to neviete."

"Pravdu povediac, viem. Zoznámili sa na dobročinnnej večeri v prospech výskumu rakoviny. Adam Force tam zbieral peňažné príspevky v mene dobročinnného spolku a Stukely tam bol ako hosť muža, za ktorého pretekal a ktorý bol tiež podporovateľom spolku. Zhodou okolností som jeho podporovateľom aj ja, a v ten večer som sa tiež nakrátko stretol s Martinom Stukelym."

Nejasne som si spomínal, že Martin sa o tej večeri zmienil, ale nevenoval som tomu veľkú pozornosť. No pre Martina bolo typické, že nadväzoval priateľstvá na nečakaných miestach. Veď napokon aj ja som sa s ním zoznámil v miestnosti pre porotcov.

Po chvíli Lawson-Young dodal: "Pátrali sme úplne všade po dôkaze, že Adam má v rukách materiál, ktorý patrí laboratóriu. Vieme... sme si na deväťdesiat percent istí... že všetky podstatné detaily nahral na kazetu, ktorú zveril do opatery Martinovi Stukelymu."

Ako som s úľavou zaznamenal, nepadlo ani slovo o tom, že by zo mňa chceli vymámiť jej úkryt pomocou čiernokukláčskych metód či vyhrážania sa neľútostnými zubárskymi zákrokmi. Uvedomoval som si však, že v profesorových svaloch sa opäť zjavilo napätie, a v duchu som sa pýtal, či si nemyslí, že ho klamem, ako to spravil Adam Force.

Povedal som iba: "Kazetu má Force. Spýtajte sa jeho. Ale včera mi tvrdil, že na vaše formulky a vzorce nahral športový program a že na kazete teraz nezostalo nič okrem konských dostihov."

"Bože dobrý."

"Nehovorím, že mu verím."

Po niekoľkých sekundách sa profesor spýtal: "Ako často uhádnete, či vám niekto klame?"

"Záleží na tom, kto to je a o čom klame."

"Uhm," prikývol.

V duchu som preletel dlhý rad poloprávd vrátane mojich vlastných.

"Odhoďte klamstvá," povedal George Lawson-Young s úsmevom, "a čo vám zostane, bude asi pravda." Po chvíli zopakoval: "Pátrali sme úplne všade po dôkaze, že Adam má v rukách materiál, ktorý patrí laboratóriu. Sme presvedčení, že zaznamenal na kazetu všetky podstatné detaily, lebo jeden z našich výskumníkov ho pri tom videl, ale keďže pracuje v celkom inej oblasti, uveril Adamovi, keď mu povedal, že si robí len bežné poznámky. Sám Adam zveril na Cheltenhamských dostihoch kazetu do opatery Martinovi Stukelymu. Keď Stukely zomrel, vypytovali sme sa ľudí, a tak sme sa dozvedeli, že jeho dostihový garderobier odovzdal podľa predchádzajúceho plánu kazetu Stukelyho priateľovi." Nakrátko sa odmlčal. "No a keďže ten priateľ ste vy, nepovedali by ste nám, kde by sme stratenu kazetu mali najskôr hľadať? Alebo ešte lepšie, sám nám ju prineste. Sme totiž presvedčení, že to môžete spraviť." Bez okolkov som mu povedal: "Nemôžem. Myslím si, že ju má Force."

Lawson-Young sa zrazu zachvel v studenom vlhkom vetre, a aj mne sa už začali pliesť myšlienky. Navrhol som, aby sme si, ak si ešte máme čo povedať, našli nejaké teplejšie miesto, a keď profesor považoval a poradil sa s mikrofónom, ponúkol mi návštevu v svojom laboratóriu, ak sa mi ta neťaží zísť.

Nielenže som ta chcel ísť, cítil som tým pozvaním poctený, a zrejme mi to bolo jasne vidieť na tvári, súdiac podľa výrazu, ktorým sa mi profesor odvdáčil. Jeho dôvera však nesiahala tak ďaleko, aby nastúpil do môjho auta, takže sa odviezol autom, ktoré hladko priplávalo bohvieodkiaľ, a ja som s Jimom šiel za ním.

Profesorovo výskumné laboratórium zaberalo prízemie dosť veľkolepého mestského domu z devätnásteho storočia s vchodovým portálom zdobeným stĺpmi. No tam na prahu sa starobylosť hneď aj končila: všetko za bránou už patrilo do budúcnosti.

George Lawson-Young, na vlastnom ihrisku naozaj veľmi profesorský, ma predstavil svojmu tímu mladých lekárov — výskumníkov, ktorých hlavný, ak nie jediný záujem o moju existenciu sa zakladal na tom, že som kedysi dávno vynášiel spôsob, ako vyrábať dokonalé sklené spoje medzi drobnými rúrkami s rozličným priemerom, aby sa tekutiny alebo plyny pohybovali z jednej rúrky do druhej požadovanou rýchlosťou.

Z iných mojich výtvorov tam toho veľa nemali, ale slová "Loganovo sklárstvo" vyryté na minipipetách a viacerých špecializovaných skúmavkách spôsobili, že ma výskumníci prijali skôr ako kolegu — praktika než ako obyčajného zvedavca. Tak či onak, moja schopnosť rozpoznať veci ako vývevy, separátory buniek, komory s tkanivovými kultúrami a destilačné nádoby mala za následok, že keď som sa opýtal, čo presne Adam Force ukradol ten druhý raz, prezradili mi to.

"Pravdu povediac, teraz si myslíme, že to bola už tretia vec," zammlala zarmútene mladá žena v bielom plášti. "Vyzerá to tak, že nám odtiaľto vzal aj vzorec nového lieku na astmu, zameraného proti trvalému zjazveniu tkaniva, ku ktorému dochádza v dýchacích cestách chronických astmatikov. Čo sa stalo, to sme si naozaj uvedomili iba nedávno, lebo vtedy sme, samozrejme, uverili jeho ubezpečovaniu, že si požičiava nejakú ukončenú prácu z vlaňajška."

Všeobecné prikyvovanie hláv okolo mňa bolo zhovievavé. Priateľské city voči Adamovi Forceovi napriek všetkému pretrvávali. Bol to sám profesor osobne, ktorému sa medzičasom otvorili oči a napokon mi povedal, čo som potreboval vedieť už od začiatku.

"Na kazete, ktorú nahral a ukradol Adam Force, bolo zachytené vytváranie špeciálnej tkanivovej kultúry a jej zložiek. Bola to tkanivová kultúra rakovinových buniek bežnejších druhov rakoviny, napríklad rakoviny pľúc a prsníka."

Výskum sa zaoberal vývinom genetických mutácií, vďaka ktorým sa okraje rakovinových buniek stávajú citlivejšími na bežné lieky. Keď sa zmutovaný gén implantuje ľuďom, ktorí už majú rakovinu, môžu byť všetky bežné rakoviny vyliečiteľné. Na kazete asi sú aj fotografie chromatografie rozličných komponentov genetických prvkov rakovinovej bunky. Je to veľmi zložitá. Nevzdelanému oku sa to na prvý pohľad javí ako volovina. Preto sa, žiaľ, môže veľmi ľahko stať, že nad cedulkou, na túto kazetu nič nenahrávajú, hoci to iba mávne rukou."

Technickým detailom som prestal už v polovici rozumiť, ale pochopil som aspoň toľko, že kazeta, ktorá by mohla spasiť svet, obsahuje liek na množstvo druhov rakoviny.

Opýtal som sa profesora: "A to je akože naozaj?"

"Je to dôležitý krok vpred," odvetil.

Zauvažoval som: "Ale keď Force chodí po svete a pýta za to milióny, je to hodné milióny?"

Lawson-Young pochmúrne odvetil: "Nevieme."

Adam Force povedal to isté: "Neviem." Zdalo sa, že nejde o klamstvo, ale o konštatovanie, že proces ešte neprešiel dostatočným množstvom skúšok. Kazeta zaznamenávala možnosť, alebo takmer istotu, ktorej cena bola ešte vždy vo hviezdach.

"Ale vy predsa máte zo všetkého, čo je na tej kazete, rezervné kópie, nie?" spýtal som sa. "Aj keby na kazete samej boli teraz iba konské dostihy?"

Profesor, akoby sa podroboval neodvratnej poprave, pokojne ohlásil gilotínovú zvesť. "Skôr ako Adam odišiel aj s kazetou, zničil všetky naše momentálne nenahraditeľné záznamy. Potrebujeme tú kazetu, a ja z celého srdca dúfam, že máte pravdu a on klame. Je to výsledok dvojročnej práce. Na podobnom výskume pracujú aj iní a s objavom by nás predbehli. O tie milióny, ktoré by sme prípadne mohli zarobiť, by sme asi skôr prišli."

Do krátkeho ticha zazvonil telefón. George Lawson-Young zdvihol slúchadlo, počúval a mlčky mi ho podal. Na druhom konci bol vrcholne rozčúlený Jim.

Naplašene vyhlkol: "Ten lekár, ktorého ste včera navštívili, ten s tou bielou bradou..."

"No?"

"Je tu na ulici."

"Doboha... čo robí?"

"Čaká. Je v aute zaparkovanom päťdesiat metrov ďalej pri ceste, obrátenom smerom k vám, a vedľa neho sedí veličinný rabiát. Čaká tam s ním ešte ďalšie auto, tiež obrátené smerom k vám, ale z opačnej strany. Je to klasický kliešťový obchvat s vami v strede. Tak čo mám podľa vás urobiť?"

"Kde ste presne?" spýtal som sa. "Keď sa chcem k vám dostať, mám zabočiť doľava, alebo doprava?"

"Doľava. Som o štyri autá pred Bieloľúdom, predkom mierim ku dverám, do ktorých ste vošli. Parkujem tam, ale okolo sa potíka dopravný strážnik. Stojím tu na dvojitej žltej čiare, zatiaľ čo Bieloľúz nie, a ďalšie pokuty za parkovanie si už nemôžem dovoliť, nie je to dobré pre kšeft."

"Zostaňte na žltej čiare," povedal som. "Odíďte, iba keď budete musieť, kvôli strážnikovi. Doktor Force včera videl vás i vaše auto. S tým nič nenarobíme."

Jim zvýšil hlas: "Bieloľúz vyšiel z auta. Čo mám spraviť? Ide týmto smerom..."

"Jim," povedal som vecne, "nepanikárte. A nepozerajte na doktora Forcea, ak sa k vám priblíži, a nespúšťajte okno. Len sa ďalej so mnou zhovárajte, a ak máte poruke niečo, čo sa dá čítať, tak mi to teraz nahlas čítajte."

"Krisťe."

Lawsonovi-Youngovi vyskočili obrvy až k vlasom.

Oznámil som mu: "Vonku na ulici je Adam Force, plaší mi šoféra." Nepovedal som však, že ma doktor pri poslednom stretnutí vyprevadil s jedovato vyzerajúcou injekčnou striekačkou.

Jimov hlas mi odjachtával do ucha úvodné odstavce z inštruktážnej príručky na Rover a potom o oktávu stúpol pri slovách: "Stojí mi pri okne, klope naň. Pán Logan, čo mám urobiť?"

"Čítajte ďalej."

Podal som slúchadlo profesorovi, požiadal som ho, aby počúval za mňa, a nestrácajúci čas, náhlil som sa z časti laboratória, kde sme stáli, na chodbu a von na ulicu. Kúsok ďalej naľavo stál na ceste Adam Force, mocne klopal na okno sivého Rovera na šoférovej strane a zjavne ho začínalo rozčulovať, že Jim nereaguje.

Rýchlo som kráčal po chodníku a potom na poslednom úseku som prešiel cez cestu, potichu som sa prikradol doktorovi Bieloľúzovi za chrbát a tak ako Victorovi na tauntonskej stanici povedal som mu za plecom: "Zdravím." Worthingtonovi a Tomovi Hollubovi by sa to nebolo páčilo. Adam Force sa prekvapene zvrhol.

"Hľadáte mňa?" spýtal som sa.

Dnu v aute Jim veľmi vzrušene d'obal prstom smerom k vchodu do laboratória a ceste za ním. Premávka v tejto bočnej ulici bola riedka, ale jedno z blížiacich sa áut, naznačoval mi Jim, bolo mimoriadne zlou správou.

"Adama Forcea," povedal som nahlas, "na tejto ulici veľmi dobre poznajú," a bez akéhokoľvek vopred pripraveného zložitého plánovania, čisto inštinktívne som schmatol šarmantného doktora za zápästie a zvrhol ho, takže napokon stál tvárou k prichádzajúcemu autu s rukou vykrútenou za chrbtom vo veľmi silnom zovretí, ktoré bolo výsledkom dlhoročného narábania s ťažkým roztaveným sklom.

Adam Force vrieskal, najprv od bolesti a potom tiež v rámci dojednávania kapitulácie. "To ma bolí. Nerobte to. Všetko vám poviem. Nerobte to. Bože... Pustite ma, prosím."

Medzi tými dvoma fázami, od vzletu k prosbe, vypadol z ruky, ktorú som schmatol, malý predmet. Ležal v žliabku celkom blízko pri mrežiach kanála a nebol by som mu venoval pozornosť, keby sa ho Force úporné neusiloval skopnúť cez mreže do kanála, aby sa navždy stratil.

Keď povedal "všetko", nevedel som, čo má na mysli, ale ani najmenej som sa nebránil dozvedieť sa to. Force pod

mojím vykrúčovým tlakom opäť zaškrečal a ja som uvažoval, čo si asi o tom myslí profesor Lawson-Young, či ešte vždy počúva telefón. Keď blížiac sa auto zbadalo, v akej situácii sa Adam Force ocitol, zastalo a štyri autá za ním rozozvučali klaksóny, lebo netrpezliví šoféri nevedeli, čo sa deje.

"Všetko," napovedal som Forceovi spoza ucha.

"Rose," začal a potom si to rozmyslel. Rose by nahnala strach každému.

Mocne som mu skrútil ruku, aby som mu dodal chuť, a pritom som si s miernym zhrozením všimol, že veličinný rabiát, ktorý sa mu práve trepe z auta na pomoc, je Norman Osprey so svojimi gorilími plecami. Poza chrbát som videl, že sa ku mne blíži druhé auto klasického obchvatu. V dôsledku týchto nemilých prekvapení som opäť mykol rukou svojho zajatca, no potom som sa zľakol, že mu zlomím alebo vyklbím plece. V doktorových očiach sa zjavili slzy skutočnej bolesti.

Keď prosil o vyslobodenie, pomedzi vzlyky zúfalo vyjachtal: "Zohnal som Rose ten cyklopropánový plyn... vzal som ho z lekárne na klinike. Červenú od zelenej nerozoznám, ale pri oranžovej som si istý. A teraz ma už pustite."

Pre pouličný hluk a vytrubujúce klaksóny ho nebolo zreteľne počuť a jeho "všetko" iba potvrdilo, čo sa už aj predtým zdalo pravdepodobné, ale tlačil som ho ďalej aspoň dovtedy, kým nevykrikol vytúženú odpoveď na otázku: "Odkiaľ sa poznáte s Rose?"

Jemu to pripadalo bezvýznamné. Odvetil netrpezlivo: "Jej sestra Gina prišla so svojou svokrou na moju kliniku. S Rose som sa zoznámil u Giny doma."

Uspokojený odpoveďou stál som pred problémom, ako sa rýchlo a bez úhony odpútať. Autá napredovali, až kým sa neocitli chladičom proti chladiču, nehýbali sa z miesta a blokovali ulicu. Šofér druhého auta náhlivo vystupoval a ja som s hrôzou zistil, že je to Rose. Nezainteresované autá sústavne vytrubovali jedno cez druhé. Preťažený dopravný strážnik s nachystaným zápisníkom zbadal z diaľky ten rozruch a presúval sa k Jimovi a jeho nedovolenému parkovaniu na žltej čiare.

Norman Osprey, hora v pohybe, vyrazil smerom k Forceovi a ku mne, aby vyslobodil doktora a možno aj pokračoval v zábave, z ktorej ho v Broadwayi vyrušil Tom Hollub a jeho psy.

Keďže nepozerali ani napravo, ani naľavo, dopravný strážnik a bookmaker Norman do seba prudko vrazili a preklínali jeden druhého za nepozornosť, čo zdržalo ich kroky i zámer.

Z Jima nebol žiaden ošoh, lebo poslušne upieral oči na inštruktážnu príručku, ako som mu kázal, a vytrvalo pokračoval v čítaní.

Skúsil som upútať jeho pozornosť krikom, ale márne, a tak som nakoniec vydal svoj najhlasnejší londýnsko-taxikový hvizd, ktorý prenikol aj Jimovým sústredením.

"Okno!" zvolal som.

Napokon pochopil, ale trvalo mu stáročia, kým zapol motor a stislo gombík, ktorým sa spúšťa okno. Rose sa rozbehla. Dopravný strážnik sa odpútal od Normana Ospreya. V dôsledku zablokovanej cesty sme išli všetci ohluchnúť od klaksónov.

Zakričal som na svojho šoféra: "Jim, vypadnite s autom preč! Zatelefonujem vám."

Jim z ničoho nič dokázal, že jeho kaskadérske vodičské schopnosti neboli iba fámou. Hoci nemal viac voľného miesta ako na dve roztriahnuté dlane, zvrtol kolesá Rovera a zakrúžil s ňou cirkusový kôň, vyhupol sa na chodník, zadkom mocne odsotil mňa i môjho zajatca z cesty, takže sme zostali stáť tam, kde bolo predtým auto, a hoci sa doktor už nezvíjal od bolesti, ešte vždy sa nikam nepoberal, lebo som ho držal v zovretí. Na prvom rohu sa Jimovo zadné svetlo ešte krátko zablysko, potom zahol a opustil scénu.

Všetci ostatní akoby len bezcieľne pobehovali a vykrikovali. Pustil som Forceovo zápästie a zároveň som ho mocne sotil do spojených náručí dopravného strážnika a Ospreya, až všetci od nárazu stratili rovnováhu.

V tých niekoľkých zmätených sekundách som sa zohol, zhrabol drobný predmet, ktorý Forceovi vypadol, a bežal som, bežal, akoby som vyšprintoval zo štartovacích blokov na atletickej dráhe. Rozhoduje iba nečakanosť mojej rýchlosti, pomyslel som si. Bežal som, uskakoval pred autami a rozzúrenými šoférmi, uhol pred načiahnutými Rosinými rukami ako hráč ragby, ktorý sa vyhýba striehnucemu protivníkovi, a veril som - nahováral som si -, že som natoľko fit, že im všetkým utečiem, pokiaľ mi nejaký všetečný okoloidúci nepodloží nohu.

Nemusel som priveľmi pokúšať osud. Predo mnou sa roztvorila brána laboratórnej budovy a pod stĺpové priečelie vyšiel ešte vždy s telefónom v ruke George Lawson-Young, hľadel mojím smerom a kývnutím ma privolával do bezpečia. Viac-menej som preletel ťažkými, ligotavými, načierno natretými dverami a napokon som v hale vybuchol v zadychčaný smiech.

Lawson-Young zatvoril dvere. "Neviem, čo je tu na smiech," povedal.

"Život je náhoda."

"A dnes nám žičila?"

Profesor sa mi vyslovene páčil. Zaškeril som sa, podal som mu drobný predmet, ktorý som vytiahol zo žliabku, a mierne naliehavo som sa opýtal: "Môžete zistiť, čo táto vec obsahuje?"

Zhrozene sa pozrel, čo som mu to doniesol, a ja som kývol hlavou akoby na potvrdenie, že som nič nepoplietol.

Trošičku prísne sa opýtal, či viem, čo tak opatrne drží v ruke.

"Áno. Je to akási injekčná striekačka. Môžete ponoriť ihlu do ľubovoľného tekutého lieku a nasat' ho do balónika," povedal som. "Potom vpichnete ihlu do pacienta a stlačíte balónik, aby liek vošiel dnu. Veterinári ich niekedy používajú pri koňoch, ktoré sa plašia pri pohľade na bežnú podkožnú injekčnú striekačku."

"Máte pravdu," prikývol. "Zdá sa, že o tom hodne viete."

"Bol som raz s Martinom..." Odmlčal som sa. Môj život akoby mal ohromne veľa styčných plôch s Martinovým.

Lawson-Young ponechal Martina bez komentára, ale povedal: "Tieto malé striekačky možno použiť aj pri manických

pacientoch, aby sa upokojili a dali zvládnuť."

Vo Phoenix House liečili pacientov trpiacich duševnými chorobami. Adam Force mal prístup k dobre zásobenej lekární. George Lawson-Young sa zvrhol a veľmi opatrne držiak drobný balónik, šiel predtým do tej časti laboratória, kde stál plynový chromatograf.

Balónik vo veľkosti palca bol ešte vždy plný tekutiny, a bol mokrý aj zvonka, lebo ležal v žliabku. George Lawson-Young ho opatrne vložil do misky a požiadal jedného z mladých doktorov, aby čo najskôr zistil obsah balónového nedochôdčat'a.

"Keby to bola jedna z viacerých foriem jedu," varoval ma, "možno sa nebude dať prísť na to, čo to je."

"Určite to muselo byť niečo, čo už mali v lekární Phoenix Housu," vyhlásil som. "Zoznámil som sa s Forceom iba včera popoludní. Nemal veľa času zohnať niečo veľmi rafinované."

Obsah balónika vyvolal v podstate iba úsmevy.

Netrvalo ani desať minút a mladý výskumník sa už vrátil s výsledkom.

"Je to inzulín," povedal s presvedčením. "Obyčajný, bežný inzulín, aký používajú diabetici."

"Inzulín!" zvolal som sklamané. "To je všetko?"

Aj mladý doktor, aj profesor sa zhovievavo usmiali. Profesor povedal: "Keby ste mali cukrovku, množstvo inzulínu v tej striekačke by vás mohlo uvrhnúť do trvalej kómy. Keby ste cukrovku nemali, stačilo by na to, aby vás zabilo."

"Zabílo?"

"Áno, určite," prikývol Lawson-Young. "To množstvo bola smrteľná dávka. Dá sa oprávnene predpokladať, že bola určená vám, a nie vášmu šóférovi; ale nechce sa mi to o Adamovi veriť." Vyzeral otrasene. "Že by ukradol, to sme vedeli, ale zabíť?" Pokrútil hlavou. "Ste si istý, že tá striekačka pochádza od neho? Nenašli ste ju len ležať na ceste?" "Zaručene viem, že ju držal v ruke a ja som mu ju vyrazil."

V tom čase sme už s profesorom sedeli na pohojďavajúcich sa stoličkách v profesorovej osobnej časti laboratória, ktorá sa podobala kancelárii.

"Pravdu povediac," zamrmľal som, "základná otázka je: prečo?"

To George Lawson-Young nevedel povedať.

"Urobte mi láskavosť," poprosil napokon. "Začnite od začiatku."

"Najprv zavolám svojmu šóférovi."

Použil som mobil. Keď Jim zdvihol telefón v aute, v hlase mu, po prvé, znela úľava, že som na slobode a zhováram sa s ním, po druhé, obava, že príde domov neskoro na ženino rizoto, a po tretie, znepokojenie nad tým, kde ma nájde v plnom zdraví a osamote. Bol som celkom rád, keď sa ponúkol, že na mňa počká. Profesor mi vzal mobil, dal Jimovi presné inštrukcie, ako má stráviť jednu hodinu, a navrhol mi, aby som z nej nepremárnil ani sekundu.

"Je to príbeh o dvoch kazetách," začal som skusmo.

"O dvoch?" spýtal sa profesor.

"Áno, o dvoch," odvetil som, ale potom som zaváhal.

"Tak len pokračujte." Profesor mal prirodzene naponáhlo.

"Jednu nahral tu a ukradol Adam Force," povedal som. "Nahovoril Martina Stukelyho, aby mu ju uschoval, takže by sa nedala nájsť."

"Vyžiadali sme si súdny príkaz na prehliadku a zabavenie, a už sme ju aj začali všade hľadať," vysvetlil mi Lawson-Young, "vrátane Adamovho domu, ale ani nám na um nezišlo, že ju má v opatere džokej."

"Práve preto to iste urobil," povedal som. "Ale ako to vidím ja, Martin si myslel, že Forceova kazeta bude ešte bezpečnejšia u mňa, u priateľa, ktorý nemá štyri zvedavé deti." A ani mnohovravnú či hádavú ženu, bol by som mohol dodať. Ale, uvažoval som, bol by mi Martin naozaj dal tú kazetu, keby vedel, že obsah je ukradnutý?

Profesor sa usmial.

Pokračoval som: "Martin dostal ukradnutú kazetu od Forcea na Cheltenhamských dostihoch a zveril ju do dočasnej opatery svojmu garderobierovi, zatiaľ čo on šiel jazdiť na koňovi menom Tallahassee v pretekoch, z ktorých sa nevrátil."

Lawson-Young prikývol. "Keď zomrel, jeho garderobier Eddie dal kazetu vám, lebo vedel, že presne to mal Martin v úmysle."

"Garderobier Eddie," dodal profesor, "bol napokon jedným z ľudí, s ktorými naši vyšetrovatelia hovorili, a vyhlásil, že o nijakej ukradnutej laboratórnej kazete nevie. Myslel si vraj, že má do činenia s kazetou, ktorú ste nahrali vy sám, s kazetou, ktorá vysvetľuje, ako okopírovať starodávny a veľmi cenný náhrdelník."

"To je tá druhá kazeta," povedal som. "Aj tá zmizla."

"Eddie videl váš duplikát náhrdelníka v džokejskej šatni. A, mimochodom..." malá pracovňa sa až rozžiarila od profesorovho úsmevu, "povedal, že vaša kópia náhrdelníka bola fantastická. Jedného dňa, keď sa toto všetko skončí, mi ju možno ukážete."

Opýtal som sa ho, čo by považoval za "skončenie", a úsmev mu zmizol z tváre. "Pre mňa sa to skončí, keď nájdeme kazetu s našou prácou."

Predpokladal som, že si uvedomuje, že duplikáty kaziet sa dajú zhotoviť pomerne ľahko. A že informácie, ktoré sú na nich nahrané, sú ako obsah Pandorinej skrinky; keď sú raz vonku, nedajú sa vrátiť späť. Na samotnej ukradnutej kazete môžu byť teraz dostihy. Záznamy z výskumu rakoviny možno už voľne obiehajú po svete a profesor ich už nikdy nebude mať pod kontrolou. Preňho sa to možno už skončilo.

Pre mňa, pomyslel som si, sa to skončí, keď ma Rose a Adam Force nechajú na pokoji - ale odrazu, ako blesk z jasného neba, mi do vedomia vplával príznak štvrtej masky. Neskončí sa to pre mňa prv, kým tá maska nespadne.

Čo najnenápadnejšie som pred profesorom spomenul "číslo štyri", lebo som sa bál, že nad mojím presvedčením mávne

rukou, ale on ho vzal vážne.

"Pridajte vaše číslo štyri do všetkých rovníc," nabádal ma, "a aké výsledky dostanete? Dostanete dôvod, prečo si Force želá vašu smrť? Dostanete dôvod, prečo by vás mal niekto napadnúť? Pouvažujte o tom."

Pomyslel som si, že práve takú metódu asi používa pri takmer všetkých svojich výskumoch: ak pridám do všetkého, čo som videl a počul a celkom nepochopil, faktor x čiže "neznámu", čo dostanem?

Skôr než som si stihol tento postup naozaj osvojiť, prišiel nám jeden mladý doktor povedať, že na chodníku oproti stojí Adam Force s chudou hnedovlasou ženou - mojou kamarátkou Rose. Doktor Force upieral zrak na vchod do svojho bývalého pracoviska, akoby zvažoval, ako najlepšie zaútočiť na Bastillu. Mladý doktor, naopak, zrejme s potešením vymýšľal, ako z pevnosti uniknúť.

Profesor zamyslene poznamenal: "Adam sa v tejto budove a jej okolí vyzná aspoň tak dobre ako ktokoľvek z nás. Iste postavil k zadným dverám do uličky toho druhého chlapa, toho, ktorého teraz nevidíme. Ako teda odtiaľto dostaneme pána Logana tak, aby si to Adam Force neuvedomil?"

Vynikajúci bádatelia vyrukovali s niekoľkými riešeniami, ktoré si vyžadovali tarzanovské prehupnutie ponad priepasť, ale so vzájomným zdvorilým ohľadom na svoje rozumové schopnosti jednomyseľne odhlasovali spôsob odchodu, ktorý som naozaj použil.

Žiarivo pekná doktorka, ktorej nápad som uskutočnil, mi poskytla životu nebezpečné inštrukcie. "Chodte po schodoch hore. Na samom konci schodiska, na šiestom poschodí, sú zahasprované dvere. Odhaspruňte ich a otvorte. Ocitnete sa na streche. Zošuchnite sa po škridliciach, až kým nenarazíte na parapet. Preplazte sa poza parapet, aby vás nevidel chlap v uličke. Ležte doprava. Hlavu držte sklonenú. Je tam sedem prepojených domov. Chodte popri ich parapetoch, až kým neprídete k požiarneému schodisku na konci. Zidte po ňom. Je tam západkový mechanizmus, ktorým sa posledná časť železného rebríka spúšťa dolu ha chodník. Keď budete dolu, posuňte poslednú časť rebríka zasa nazad, až kým nezaklapne. Mám v uličke zaparkované auto. O polhodinu s ním vyjdem von. V tom čase by ste už mali byť na zemi, mimo dohľadu doktora Forcea. Vezmem vás a odveziem k vášmu šoférovi. Keď vás naložím, ľahnite si na dlážku, aby okrem mňa auto vyzeralo prázdne."

Všetci prikývli.

Podal som ruku Georgeovi Lawsonovi Youngovi. Dal mi viacero kontaktných čísiel a s úškrnom spomenul, že číslo laboratória už mám. Predpokladal, že ukradnutú kazetu asi nájdem. Dedukcia a intuícia sa o to postarajú.

Poznamenal som: "Pochybná nádej!"

"Naša jediná nádej," odvetil triezvo.

Autorka môjho úniku a niekoľkí jej kolegovia ma vo výbornej nálade odprevadili na najvyššie poschodie a odhasprovali dvere na strechu.

Výskumníci mi veselo, ale kvôli chlapovi dolu v uličke iba pošepky pomohli zošuchnúť sa po mierne sa zvažujúcich škridliciach k parapetu, ktorý sa ťahal popri okraji. Keď videli, že tam bez úhony kľáčim, radostne mi zakývali na rozlúčku a zahasprovali za mnou dvere na najvyššie poschodie.

Bola pravda, že by som bol mohol liezť po všetkých štyroch, ale tak by ma bol mohol zazrieť Norman Osprey, ktorý čakal dolu. Moja záchrankyňa, ktorá bola drobná, si neuvedomila, že ja som takmer dvakrát taký veľký. Ak ma nemali vidieť, musel som sa plaziť po bruchu, keďže výška parapetu nepresahovala dĺžku predlaktia.

Zlialy potom a roztrasený posúval som sa po bruchu poza chabo ma kryjúci parapet, a keď som chcel prejsť cez drobiace sa kúsky starého muriva, musel som si nervy i fantáziu zmraziť na nulu. Od zeme ma delil riadny kusisko cesty. V nechránených kútoch sa usádzal súmrak a všetko ešte zhoršoval.

Tých sedem domov mi pripadalo ako päťdesiat.

Keď som sa napokon dostal k požiarneému schodisku, už som si začínal myslieť, že prepadnúť sa cez parapet by nebolo také strašné, ako sa takto riskantne centimeter po centimetri sunúť popri ňom.

Keď nič iné, pomyslel som si chmúrne, ak bol Adam Force niekedy na streche laboratórnej budovy, iste nečaká, že by som sa ta vybral.

Keď moja milá pekná záchrankyňa brala do auta moju roztrasenú maličkosť, kriticky poznamenala, že mi ten výlet trval riadne dlho. Moje vyschnuté ústa sa nezmohli na odpoveď. Ospravedlnila sa za to, že strechu pooblieval nedávny dážď a ja som si premočil šaty. Z toho si nerobte ťažkú hlavu, zachripel som. Zapla reflektory a kúrenie. Postupne som sa prestal chvieť - aj od zimy, aj od strachu.

Keď sme sa dostavili na rande, našli sme Jima vo zvyčajnom rozrušenom stave. Záchrankyňa ma odovzdala do jeho rúk a oznámila mu, že zábavný únik sa skončil veľmi úspešne. Za benzín nechcela prijať nič. Zato však ako prejav vďaky prijala dokonale precítené objatie a dlhý, dlhočizný bozk.

9. KAPITOLA Cestou domov som odbočil, aby som si pohovoril s Bon-Bonou, a zistil som, že jej ubudlo slz a vracia sa jej pamäť. Keď som jej položil otázky, milo na ne odpovedala. Navrhol som jej ďalší postup a ona ochotne súhlasila.

Keď ma Jim zívajúceho vysypal pred mojim domom na kopci, boli sme už obaja veľmi unavení a on mal pred sebou ešte niekoľko kilometrov. Z mojich troch opatrovníkov bol tým najpravovernejším a navyše býval najbližšie. Ako vyhlásil, žena mu povedala, aby sa opýtal, či by ma nemohol vozit' pravidelne, kým mi nevrátia vodičský preukaz. Ja som uvažoval, čo to bude stáť, a on uvažoval o zákaze púšťať rádio a hudbu. Dohodli sme sa, že si navzájom dáme vedieť. V tú stredu stál Catherinin dopravný prostriedok na svojom stojane pred kuchynskými dverami. Keď som po Jimovom odchode vošiel dnu do kuchyne, prívetivá teplá vôňa varenia mi pripadala taká prirodzená, aká mi v minulosti pri iných dievčatách pripadala vyšpekulovaná.

"Prepáč mi tamto." Ukázala laktom na napoly hotovú praženicu. "Nevedela som, kedy sa vrátiš nazad, a mala som hlad."

V duchu som si položil otázku, či si veľmi dávala pozor, aby povedala "nazad" namiesto "domov".

Dôkladne si ma premerala a zdvihla obrvy.

"Trochu som zmokol," povedal som.

"Porozprávaš mi to neskôr." Kým som sa prezliekol, uvarila ďalšie vajčka a najedli sme sa v družnom pokoji.

Uvaril som nám obom kávu, upíjal zo svojej a hľadel pritom na jej súmernú tvár, plavé zvlnené vlasy a hladkú pleť; a nevelmi sebavedome som uvažoval, ako asi vyzerám v jej očiach ja.

Povedal som: "Dnes som bol zasa s doktorom Forceom..."

Catherine sa usmiala. "A bol ešte stále šarmantný, fešný a vlieval všetkým vieru v ľudskosť?"

"Nie tak celkom," odvetil som: "Skôr by ma bol rád odkráľoval, keby mal na to príležitosť." Zazíval som a kúsok po kúsku som jej bez zveličovania porozprával, čo som v ten deň zažil.

Počúvala ma pozorne a zhrozene.

Vzal som jej kávovú šálku a položil ju do drezu. Boli sme ešte vždy v kuchyni, kde vďaka mojej matke stáli pri výkonnom ohrievači dve veľké pohodlné kreslá.

Sedeli sme spolu, natlačení v jednom kresle jednak kvôli duševnému povzbudeniu, jednak kvôli telesnému pôžitku.

Rozpovedal som jej o profesorovi a o jeho výskumnej metóde faktora x. "Takže teraz," zakončil som, "si preberiem všetko, čo kto povedal a urobil, pridám x, a uvidím, čo mi vyjde."

"Zdá sa to byť ťažké."

"Rozhodne je to iné."

"A keď ho nájdeš? Čierneho kukláča číslo štyri?"

"Prenasleduje ma v snoch," povedal som. Prihľadel som jej vlasy. Mal som z nej dobrý pocit, keď sa mi pohodlne chúlila v náručí.

Ak pridám do obrazu kukláča číslo štyri vo chvíli, keď mi jeho existencia po prvý raz udrela do vedomia, budem si musieť spomenúť na každý jeden úder tej šarvátky na broadwayskom chodníku, ba, uvedomil som si znechutene, budem sa v duchu musieť vrátiť a znova si vypočúť každé Rosino slovo.

Zvolala vtedy: "Zlomte mu zápästia!"

Catherine sa mi zamrivila v náručí a tesnejšie sa ku mne privinula, a tak som pred Rose dal prednosť posteli.

Catherine sa zobudila zavčasu a ešte pred úsvitom sa pobrala na predpoludňajšiu šichtu, a ja som potme kráčal dolu do Loganovho sklárstva, uvažoval o uplynulých dvoch dňoch v Lyntone a Bristole, a tak ako profesor Lawson-Young som si kládol otázku, či doktor Force ešte vždy vlastní a mohol by ponúknuť na predaj nenahraditeľné údaje, ktoré ukradol.

Prísne vzaté, provinčného fúkača skla sa nič z toho v podstate netýkalo, ale rýchlo sa hojaca koža mi ešte vždy pripomínala, že nie všetci sú toho istého názoru.

A prisne vzaté, nič z toho sa v podstate netýkalo ani mŕtveho prekážkového džokeja, ale na jeho ženu a deti ktosi zaútočil plynom a dôsledne ich oraboval o všetky videopristroje.

Zapálený profesor sa, ako s nádejou vyhlásil, spolieha na moje dedukčné schopnosti, ale podľa mňa stavia poslednú košeľu na chromého koňa, ako by sa vyjadril Martin.

Honba za videokazetou sa mi začala javiť ako výpady po rade nikam nevedúcich ciest: ako hviezdny roj slepých uličiek. Profesor bol presvedčený, že jedna z ciest napokon povedie k jeho pokladu, a ja som uvažoval o Lloydovi Baxterovi, Edovi Paynovi, Victorovi, Rose, Normanovi Ospreyovi, Bon-Bone a Adamovi Forceovi, o každom ako o slepej uličke. Uvažoval som o všetkom, čo povedali a urobili, a profesor mal pravdu, keby sa mi podarilo odstrániť klamstvá, napokon by mi zostala pravda.

Oveľa viac môjho času i duševnej energie si vyžadovalo jeho tvrdenie, že keby som do všetkých svojich nevyriešiteľných rovníc dosadil faktor x (kukláča číslo štyri), zistil by som, že vychádzajú.

Hoci som do práce prišiel polhodinu pred zvyčajným začiatkom, Hickory tam už bol predtým a opäť sa úporné pokúšal vyrobiť dokonalú plachetnicu. Loď samotnú spravil oveľa väčšiu a sťažien poprestýkal modrými a červenými pásmi, takže celok pôsobil ľahšie a zábavnejšie.

Zagratuloval som mu a on sa mi odmenil pohŕdavým zahundraním. Rozmýšľal som o tom, ako rýchlo vie v jeho slnečnej povahe prepuknúť búrka, a v záujme nášho šikovného malého mančaftu i v jeho vlastnom som dúfal, že rovnako rýchlo sa aj pomíne. Medzičasom som urobil poriadok na policiach v skladovom kúte pri peciach, kde Hickory položil roztavené sklo v pracovnej teplote deväťsto stupňov Celzia. Treba Hickorymu priznať, že s polotekutou sklovinou zaobchádzal s veľkou dávkou sebavedomia, ktoré bude potrebovať na ceste k všeobecnému uznaniu.

Súkromne som si však myslel, že sa zastaví na "veľmi dobrom" a nikdy nedosiahne "skvelého", a keďže v kútiku srdca chápal, kde sú jeho hranice, a vedel, že som lepší, jeho terajšia mierna zatrpknutosť si vyžadovala trepezlivosť a kamarátsky smiech, ak mal či už zostať s nami, alebo odísť v dobrom.

Ako sa často stávalo, Irish s Pamelou Jane prišli spolu a tentoraz sa hádali o nejakom filme, v ktorom vystupoval zlý fúkač skla. Spýtali sa Hickoryho, čo si myslí, a zatiahli ho do sporu tak hlboko, že Hickoryho vzácna nová plachetnica sa s osudovým hlasným buchnutím rozpadla na päť či šesť kusov. Stála voľne na kovovom stolíku a vonkajší povrch chladol rýchlejšie než superhorúce jadro. Napätia vyvolané nerovnakým tempom zvráťovania boli napokon pre krehké sklo priveľké. Kusy sa rozleteli a ležali na dlážke.

Všetci traja moji pomocníci sa tvárili zhrozene. Sám Hickory pozrel na hodinky a chmúrne povedal: "Tri minúty, viac nebolo treba. Chcel som ju vložiť do pece... Do riti aj s tým sprostým filmom."

Nik sa padnutých úlomkov nedotkol, nepokúsil sa ich zdvihnúť. Nevzdialili sa ešte veľmi od likvidnej teploty a človek by si na nich spálil prsty.

"To nič," povedal som, pokrčiac plecom, a pozeral som sa na smutné črepy, "stáva sa." Nemusel som im ani pripomínať, že cvičné sklo je lacné. Naozaj sa to stávalo každému. Stávalo sa to aj tým najlepším.

Pracovali sme svedomito celé predpoludnie, vyrábali sme znášajúce sa vtáky na zavesenie, tie šli vždy rýchlo na odbyt. Práve Pamela Jane, ktorá ich mala zvlášť rada, im na druhý deň večeráno pripevnila nitky a napoludnie ich starostlivo zabalila do škatúl, aby sa dali ľahko vybrať a mohli hneď letieť.

Hickorymu, ktorý vedel robiť úhladné vtáčiky, sa už vrátila dobrá nálada, keď vonku zastal Worthington s Marigoldiným Rollsom. Samotná Marigold vyšla z parádneho auta v dramatickom čierno-bielom pásikavom kaftane a nahrubo namaľované mihalnice jej mohutne klipkali ako žirafe. Oznámila, že ma prišla vziať na obed do Wychwoodského draka. Vraj ma chce požiadať o jednu láskavosť.

Worthington, ktorý bol pri aktívnom výkone ochranárskej služby vždy o krok za Marigold, vyzeral výdatnejšie opálený z lyžiarskeho výletu ako ona. Spokojne vyhlásil, že väčšinu času strávil na svahoch, zatiaľ čo Marigoldin šatník sa zasa obohatil o tri obrovské kufre. A obaja si očividne dobre užili.

Marigoldina nezdolná vitalita vyvolala ako zvyčajne u všetkých v blízkom okolí chichot a čoskoro si už s Hickorym tak ako po iné dni s veselou neviazanosťou prehadzovali loptičku sexuálnych narážok.

Pobavená Marigold sa zdržala pol hodiny - pre ňu celé storočie - a za ten čas ma Worthington jemným ťahom za rukáv odviezol do výrobnjej časti miestnosti a s vrcholne nešťastným výrazom na tvári mi oznámil, že kriminálne bratstvo bookmakerov mi predpovedá rozdrvenie, ak nie smrť.

"Rose ešte vždy aktívne čiha nablízku a chce sa pomstiť, lebo nevie pochopiť, prečo pred ňou nekľáčiš na kolenách. Vysmieľajú sa jej, pretože si i so mnou a Tomom vyviazol z dvoch jej dokonale naplánovaných výpraskov, a s takou hanbou sa ona nijako nezmieri. Maj sa teda na pozore, lebo ako počúvam, niekto v Broadwayi ťa má pod kukerom a hlási každý zášklb tvojej tváre priamo Rose."

"Pod kukerom?"

"Ďalekohľadom. Kde to žiješ? Dostihový ďalekohľad. Ale vážne, Gerard, Tom Hollub vraví, že to nie je na smiech."

Sľúbil som, že budem opatrný, ale kto by vedel ustavične žiť v stave pohotovosti? Povedal som: "Tak asi bude lepšie, keď ti priznám, že Adam Force a Rose sa ma naozaj včera pokúsili doraziť. Aspoň si myslím."

Zachmúrene si ma vypočul a položil mi nezodpovedateľnú otázku: "Kde je Rose teraz?"

Keď si Marigold s Hickorym napriek, alebo možno vďaka dvadsaťročnému vekovému rozdielu schuti zaflirtovali, pobožkali sa na rozlúčku zľahka na líčka a my s Marigold sme za všeobecného otáčania hláv vplávali do jedálne Wychwoodského draka. Sama Dračica sa s napnutými plachtami prihnala pomedzi stoly a zaujala miesto po Marigoldinom boku, pričom obe oslnivé dámy pohľadmi zvädzali medzi sebou boj o nadvládu.

Pokiaľ išlo o výstrednosť šiat, považoval som to za remízu, a v hrúbke líčidiel Marigold hravo zvíťazila, ale uplynuli takmer dve hodiny, kým sa Marigold to skryté súperenie zunovalo a prezradila mi dôvod, prečo ma pozvala na obed. Na úvod predniesla (zbytočne): "Som Bon-Bonina matka!"

"Aha," povedal som. Vedel som to.

"Na Vianoce," pokračovala Marigold, "dal Martin svojej žene videokameru v mene detí a chystal sa jej dať aj náhrdelník vo svojom mene."

Prikývol som. "Ale ona dala prednosť teplým zimným topánkam."

"To hlúpe dievčisko nemá vkus."

"Ale býva jej zima na nohy."

Marigold pokladala módu za oveľa dôležitejšiu ako pohodlie. "Martin povedal, že si kedysi urobil nádherný náhrdelník a že by si taký istý mohol urobiť znova. Takže... neurobil by si ho teraz pre Bon-Bonu? Ako darček odo mňa, pravdaže. A rada by som ho najprv videla."

Čakala netypicky dlho na moju odpoveď a hľadela mi pritom s nádejou do tváre. Skutočne som nevedel, čo povedať. Nemohol som ju uraziť a oznámiť jej, že by stál viac ako futrované topánky a videokamera dokopy, hoci by to mala vedieť, ale videokazeta ukazujúca, ako sa vyrába, a podrobne v gramoch uvádzajúca prímеси, sa nielenže stratila, ale možno sa dostala do Rosinho zoznamu vecí, za ktoré sa zomiera. Keď som súhlasil, že spravím pre Bon-Bonu náhrdelník, Rose som ešte nepoznal.

Po veľmi dlhej pauze sa Marigold opýtala: "Kde je problém? Nemôžeš ho spraviť?"

Keď bol už naozaj najvyšší čas na nejakú odpoveď, spýtal som sa: "A má ten nápad s náhrdelníkom Bon-Bonino požehnanie?"

"Nevie o ňom. Chcem pre ňu nejaké milé prekvapenie, aby sa jej zdvihla nálada. Uvažovala som, že by som jej niečo kúpila v Paríži, ale potom som si spomenula, čo od teba chcel Martin, takže urobíš ho?"

Tak zriedka sa stretla s odmietnutím, že nevedela moje váhanie pochopiť. Vystrúhal som ten najpresvedčivejší úsmev a poprosil som ju o trošku strpenia. Začala sa odúvať a ja som si spomenul, ako Martin so smiechom povedal, že keď sa Marigold odúva, znamená to, že vytasila zbrane.

Dočerta, pomyslel som si, keďby bol nažive. Bol mŕtvy dvadsaťjeden dní a každý deň bol bez neho utrpením. Povedal som Marigold: "Ten náhrdelník, ktorý som urobil, je v trezore v banke tu na tejto ulici. Súhlasím, že kým pristúpime k ďalšiemu, mala by si si ho pozrieť."

Oduté pery sa roztiahli do širokého chápavého úsmevu, a hoci by sme ten kúsok boli hravo mohli prejsť pešo, Marigold veľkopanský privolala Worthingtona, rovnako veľkopanský zaplatila za obed a celou cestou k Rollsu triumfovala nad chuderou Dračicou.

V banke sa vedúci ukláňal pred Marigold až po zem a hneď hnal poskokov, aby priniesli moju zamknutú schránku do

súkromnej miestnosti, kde sa dá preveriť jej obsah. Odomkol som kovovú schránku, vyložil na dosku stolíka ploché modré zamatové puzdro s kópiou Krétskeho východu slnka a otvoril ho, aby si Marigold mohla utvoriť názor.

Antický originál som videl iba osvetlený za sklom, takže som ich nemohol dokonale porovnať, ale v mrazivom svetle bankovej prehliadacej miestnosti akoby duplikát, ktorý som vyrobil, žiaril vnútorným životom, a vyvolal taký záchvat namyslenosti, nad ktorým by môj strýko Ron od hanby zaboril hlavu do dlani.

Marigold zarazene zvolala: "Ach!" potom sa nadýchla, povedala: "Panebože," a nevedela sa rozhodnúť, či sa jej páči, alebo nie.

Náhrdelník navrhnutý pred tritisícpäťsto rokmi pozostával z dvadsiatich plochých kúskov a každý z nich bol vyrobený z akvamarínovo sfarbeného a tmavomodrého skla, pospájaného pásikmi roztaveného zlata. Každý plochý ligotavý kúsok, asi päť centimetrov dlhý a široký ako necht na palci, zdobil odtlačok kvetu. Keď ste si náhrdelník založili, dlhé kúsky, zavesené voľne okolo krku krátkou stranou, sa lúčovito rozbíjali ako vychádzajúce slnko a odtlačené kvety, ktoré boli najvzdialenejšie, spočívali plocho na pokožke. Celok, svojím spôsobom barbarský, bol anticky veľkolepý a rozhodne ťažký. Nezazlieval som krehkej Bon-Bone, že ho nechcela nosiť.

Marigold chytila dych a spýtala sa, či ho videl Martin.

"Áno," prikývol som. "Myslel si, že by Bon-Bone slušal, ale ona chcela radšej čižmičky." Bez nejakých podmienok som mu náhrdelník požičal a on ho ukazoval v džokejskej šatni. Videli ho desiatky ľudí.

Marigold, ktorá na neuverenie opäť stratila reč, nepovedala nič a ja som zatiaľ uzavrel náhrdelník znova do tmy a vložil som zamatové puzdro nazad do kovovej schránky. Boli tam aj iné písomnosti, ktoré som ešte raz skontroloval - testament, poisťovacia zmluva, darovacia listina k domu na kopci, všetky tie konvenčné papierové stopy, ktoré zanecháva život, ale po inštruktážnej videokazete stále ani vidu, ani slychu.

Ešte raz som starostlivo prezrel hrbku obálok.

Kazety nebolo. Nikde nič. S iróniou som zauvažoval o tom, že aj keby sa človek pridržal inštruktážnej kazety, vyrobiť náhrdelník by nebolo veľmi ľahké. Uschovával som si ho čiastočne aj preto, že ma stál veľa namáhavých hodín.

Bankovní poskoci zasa všetko pozamykali, vrátili mi kľúč a Marigold veľkopanský zavelila Worthingtonovi, aby nás všetkých zaviezol nazad do Loganovho sklárstva. Okrem príkazu šóferovi bola počas veľmi krátkej cesty výnimočne tichá, a ako som si všimol už v jedálni Wychwoodskeho draka, aj jej príjem džinu klesol takmer na nulu.

V Loganovom sklárstve sa prechádzala hore-dolu po jasne osvetlenej galérii, ako keby tam ešte nikdy nebola, napokon zastala pred Catherininými krídlami a oslovila nás všetkých, Worthingtona, Irisha, Hickoryho, Pamelu Jane a mňa, akoby sme boli žiakmi prvej triedy základnej školy. Vyhlásila, že máme šťastie, ak pracujeme v ateliéri, ktorý si celý svet vysoko cení. A ona nám všetkým ešte ohromne zvýši reputáciu, pretože "Gerard," zošpúlenými perami mi poslala bozk, "pravdaže, s pomocou vás všetkých spraví pre mňa nádherný náhrdelník, ktorý nazvem .Marigoldina rytierska trofej" a každoročne ho venujem víťazovi prekážkových dostihov, ktoré sa budú konať každého Silvestra v Cheltenhame na pamiatku môjho zaťa Martina Stukelyho. Takže tak," rozťahla naširoko ruky, "čo si o tom myslíte?"

Nech sme si už mysleli čokoľvek, vypliešťať sme na ňu oči v nemom úžase.

"No, Gerard," domáhala sa, "čo povieš?"

Nepovedal som: "Trafené. Pravdu povediac, skvelé," ale myslel som si to.

"Chápete," pokračovala Marigold víťazoslávne, "všetci z toho budú mať osoh. Ľudia sa vám sem budú len tak hrnúť."

Odhliadnuc od pekelných problémov s poistením, striehla v Marigoldinom pláne tá hrozivá budúca možnosť, že sa niekto niekde pokúsi vymeniť moderný náhrdelník za starodávny a Marigold sa ocitne v právnických kliešťoch.

"Myslím, že je to krásny nápad," povedala Marigold Pamela Jane a ostatní s úsmevom súhlasili. Ani Worthington nespustil bezpečnostný poplach.

Marigold, očarená plánom, ktorý vymyslela za desať minút, náhlivo doplnila podrobnosti. Ihneď sa poradí s Cheltenhamským výborom pre dostihové trofeje... Gerard by sa zaraz mohol pustiť do práce... Bolo by treba upozorniť tlač...

Ja som tie plány takmer ani nepočúval. Nebola hádam na svete vec, ktorá by sa hodila za trofej menej ako kópia miliónového šperku. Nekrológ za Martinom, ktorý som ešte nevytvoril, by vyhovoval lepšie. Sklené trofeje boli v dostihovom svete bežné, a keby si ju u mňa objednali, stúpol by som všeobecne vo vážnosti.

Irish nadšene zovrel Marigoldinu ruku a na jej prekvapenie ňou zúrivo potriasal. Hickory žiaril. Nápad s náhrdelníkovou trofejou vyhral v Loganovom sklárstve na celej čiare, ale Cheltenhamskému výboru sa nemusí pozdávať.

Cheltenhamský výbor musel na poradu ešte chvíľku počkať. Marigold využila môj telefón, aby sa prebojovala k nejakému vplyvnému hodnotárovi, ktorého vyhécovala k okamžitej návšteve Loganovho sklárstva.

O hodinu už Marigold, ktorej nejedno veľké zviera nevedelo odolať, privítala muža z Cheltenhamu, Kennetha Trubshawu, nenúteným bozkom a vysvetlila svoj zámer ešte skôr, ako mu stihla predstaviť Irisha, Hickoryho a Pamelu Jane.

Mne sa od uhladene zdvorilého člena dostihovej smotánky dostalo kývnutia. Z videnia ma poznal, ale dovtedy sme ešte spolu nehovorili. Marigold to so zdvihnutými rukami napravila.

"Zlatko, Gerarda Logana samozrejme poznáte?"

"Ehm... áno, samozrejme."

"A práve Gerard vyrobil ten fantastický náhrdelník, ktorý musíte vidieť a ktorý je tu neďaleko v banke..."

Všetci pozreli na hodinky alebo na hodiny visiace na stene predajne. Banka pred piatimi minútami zatvorila svoje brány a Marigold sa zatvárala sklamané. Čas plynul priveľmi rýchlo.

Hanblivo som navrhol, že by si pán Trubshaw, aby jeho krátky výlet nebol celkom márný, možno nedbal pozrieť zopár iných vecičiek, ktoré som urobil, hoci Marigold namietla: "Zlatko, v náhrdelníku je viac zlata, keďže to budú dostihy o

zlatú trofej..."

Kenneth Trubshaw azda skôr zo zdvorilosti ako zo záujmu urobil niekoľko prvých rázných, no nezáväzných krokov smerom do galérie. Potom na svoju veľkú úľavu spomalil, zastal, o krok sa vrátil a zamyslene skončil pred Catherininými krídlami.

"Koľko stojí tento kus?" spýtal sa. "Neuvádzate na ňom cenu."

"Je predaný," povedal som.

Na všetkých mojich pomocníkoch sa zračilo prekvapenie.

"Škoda," poznamenal Trubshaw.

"Nie je tam dosť zlata," postťažovala sa Marigold.

"Uhm," povedal som, "urobil som už koňa, ako skáče cez prekážku, raz. Prekážka bola z pravého zlata, rovnako aj konské kopytá. Zvyšok koňa bol z krištáľu a zem, podstavec sošky, bola z čierneho skla s drobučkými zlatými fliačikmi."

"Kde je teraz?" opýtal sa Kenneth.

"V Dubaji."

Usmial sa.

"Čo bude s tým náhrdelníkom?" vyzvedala sa podráždene Marigold.

Jej Kenneth ju nežne chlácholil. "Prídem sa naň pozrieť zajtra, ale tento mladý muž nám má čo ukázať aj okrem náhrdelníka. Napríklad tieto krídla..." Stál pred nimi s hlavou nachýlenou nabok. "Nemohli by ste ich urobiť znova?" spýtal sa ma. "Keď sú tieto predané?"

"Časť toho, čo predávam, má záruku sólo kusa," ospravedlnil som sa. Nebol som si istý, či by som krídla vedel zopakovať, aj keby som chcel. Tá prenikavá vznosná krása ich stavby pochádzala z podvedomia. Nezapísal som si dokonca ani poznámky.

Nemohol by som teda, spýtal sa, vytvoriť namiesto toho poctu Martinovi Stukelymu?

Povedal som: "Mohol by som vyrobiť skáčuceho koňa so zlatými žilkami. Vedel by som ho zmajstrovat' tak, aby robil Cheltenhamu česť."

"Prídem zajtra," povedal trofejný predseda a s usmievavým nadšením na rozlúčku objal Marigold.

Keďže sa Marigold vopred dohodla s dcérou, že ma dovezie nazad k Bon-Bone, zamierili sme - ona, Worthington a ja - k stukelyovskému priedomiu, kam sme dorazili v tej istej chvíli ako Priam Jones, ktorý starostlivo šetril drahé pneumatiky, kúpené namiesto tých, ktoré zničil na Silvestra. Priam, ako nám už pred časom oznámila Bon-Bona, sa napokon rozhodol, že nebude žalovať magistrát za to, že zo dňa na deň nainštaloval ostrozubé zátarasy, ale stihol už svoje znechutenie preniesť na Lloyda Baxtera, ktorý prikázal, aby jeho kone vrátane Tallahasseeho poslali na sever do tréningovej stajne bližšie k jeho domovu.

Bon-Bona vyšla z domu vo víťacej nálade a vďaka jej súkromným machináciám v mojom mene som sa bez ťažkostí mohol zhovárať s Priamom Jonesom, akoby k nášmu stretnutiu došlo náhodou. Zdalo sa, že Priam je poslednou zo slepých uličiek.

"Bon-Bona ma pozvala na včasnú večeru," oznámil Priam trošku bombasticky.

"To je ohromné!" povedal som srdečne. "Aj mňa."

Z Priamovej tváre až bučalo, že o moju prítomnosť vôbec nestojí, a situáciu nijako nevylepšilo, keď Bon-Bona uniesla svoju matku do domu na prehliadku šatníka a ponad svoje vzdafujúce sa plece vyhlásila: "Gerard, prosím ťa, nalial by si Priamovi pohárik? Myslím, že všetko nájdeš v skrinke."

Žiaľ za Martinom sa v Bon-Bone usadil ako kotva, ktorá pridržiaa loď. Deti ju väčšmi poslúchali a začala aj ľahšie zvládať vedenie domácnosti. Opýtal som sa jej, či by nebolo nad jej sily pozvať Priama na večeru, ale nečakal som, že ho tak šikovne naservíruje mne v úlohe vedľajšieho host'a.

V tej chvíli sa z domu vyvalili deti, ktoré ma nezvyčajne nazvali "ujo Gerard" a Priama oslovili "pane". Potom sa zhrčili okolo Worthingtona a odviekli ho ku garážam, aby sa tam s nimi zahral na "záloh". Keď sme s Priamom osameli, pobrali sme sa, pričom ja som mu ukazoval cestu domom do Martinovej pracovne. Tam som podľa príkazu robil hostiteľa a najvyberanejšími lichôtkami som nakriatol Priama, aby mi povedal, ako sa dári jeho ostatným koňom, keďže som videl, že v novinách chválili jedného z jeho víťazov.

Priamovi sa vrátila stará chvastavosť a vysvetlil mi, že nik iný, iba on mohol vyrukovať s tými behúňmi v pravú chvíľu. Nik, ako tvrdil, nevie o príprave koňa na konkrétne dostihy viac ako on. Prihľadiť si riedke biele vlasy, ktoré mu zakrývali lebku, ale cez ktoré presvitala ružová pokožka, a uznal, že k jeho trénerským úspechom tu a tam trochu prispel aj Martin.

Na moju výzvu sa Priam rozvalil na pohovke a uchliapkával si zo slabej škótskej s vodou, kým ja som sedel v Martinovom kresle a pohrával sa s malými predmetmi na jeho stole. Spomenul som si na Priamove spontánne slzy v Cheltenhame a nie po prvý raz som si kladol otázku, či v hĺbke srdca nie je menej sebaistý, ako sa tvári. Jestvujú pravdy, ktoré by možno prezradil, keby som prenikol na tú slzavú úroveň, a tentoraz sa mi do cesty nepostaví záhradná hadica.

"Ako dobre," spýtal som sa konverzačné, "poznáš Eddieho Payna, Martinovho starého komorníka?"

Zaskočený Priam odvetil: "Nepoznám ho dôverne, ak ti ide o to, ale v niektoré dni mu oznamujem, aké farby budú mať džokeji na sebe, takže áno, vtedy sa s Eddiem zhováram."

"A Rose?" nadhodil som.

"Koho?"

"Dcéru Eddieho Payna. Poznáš ju?"

"Prečo sa vôbec pýtaš?" Priamov hlas znel nechápavo, ale otázku nezodpovedal. Eddie s dcérou mali na sebe čierne kukly, pomyslel som si, ale mohol byť kukláčom číslo štyri Priam?

Vďačne som odvetil: "V ten nešťastný deň Martinovho úmrtia si bol veľmi láskavý, Priam, že si doviezol späť do Broadwaya tú kazetu, ktorú som tak hlúpo zabudol vo vrecku svojho pršiplášťa v Martinovom aute. Ešte som sa ti odvtedy za to poriadne znovu nepoďakoval." Na okamih som sa odmlčal a potom som dodal, akoby jedna myšlienka s druhou vôbec nesúvisela: "Počul som taký bláznivý chýr, že si zamenil dve kazety. Vraj si tú z môjho vrecka zobral a dal ta druhú."

"Volovina!"

"Súhlasím," usmial som sa a prikývol. "Som presvedčený, že si ku mne do Broadwaya zobral kazetu, ktorú som dostal v Cheltenhame."

"No dobre." V hlase mu znela úľava. "Tak načo to spomínať?"

"Lebo, pravdaže, v Martinovej pracovni, vlastne v tejto istej miestnosti, by si bol našiel kazety v každom kúte. Zo zvedavosti si mohol strčiť tú kazetu, ktorú som zabudol v aute, do Martinovho videa a mrknúť sa na ňu, a možno sa ti videla taká nudná a nezrozumiteľná, že si ju prekrútil na začiatok, zalepil zasa balíček a doniesol mi ho nazad do Broadwaya."

"Teraz iba hádaš," zavýčítal Priam.

"No jasné. A hádam dobre?"

Priam sa nechcel k svojej zvedavosti priznať. Upozornil som ho, že keby sa s istotou vedelo, aká kazeta zmizla z Loganovho sklárstva, bolo by to v jeho prospech.

Veril mi na slovo a tváril sa spokojne, ale znova som ho hlboko znepokojil, keď som sa ho opýtal, koho v ten večer alebo v nasledujúce ráno ubezpečil, že kazeta, ktorú dopravil do Broadwaya, nemala nič spoločné so starožitným náhrdelníkom, či už bol hoden milión, alebo nie.

Priamovi zmeravela tvár. Rozhodne išlo o otázku, na ktorú nechcel odpovedať.

Prehodil som bez naliehania: "Bola to Rose Paynová?"

Hľadel jednoducho pred seba a nemal najmenšiu chuť rozviazať už dlho zauzlený jazyk.

"Ak povieš kto," pokračoval som tým istým nenástoječivým tónom, "môžeme zaraziť tie chýry, že si vymenil kazety."

"Povedať pravdu nie je nikdy na škodu," namietol Priam, ale samozrejme sa mýlil, pravde možno aj neveriť a pravda môže bolieť.

"Kto?" zopakoval som a domnievam sa, že moja nedôraznosť ho trochu pomohla presvedčiť, aby vyrukoval s faktami na svetlo božie.

"Keď Martin zomrel," povedal, "doviezol som sem jeho veci, ako vieš, a keďže moje auto bolo odstavené, lebo... é... vieš, bolo treba vymeniť pneumatiky..."

Prikývol som bez komentára i bez úsmevu.

Priama to povzbudilo a pokračoval: "No a Bon-Bona povedala, že si môžem vziať Martinovo auto, bola by súhlasila so všetkým, bola strašne zarmútená, tak som sa odviezol Martinovým autom domov a potom nazad do Broadwaya s Baxterovým kufrom a tvojím pršiplášťom, a potom som zasa šiel v ňom sám domov. Dopoludnia, keď som sa vrátil z ranného tréningu s prvou várkou, zvonil mi telefón a na linke bol Eddie Payne." Priam sa nadýchol, ale zdalo sa, že je rozhodnutý dotiahnuť vec do konca. "No, Eddie sa ma opýtal, či som si istý, že kazeta, ktorú som odviezol do tvojho obchodu, je zaručene tá, ktorú ti dal v Cheltenhame, a ja som povedal, že som si absolútne istý, a keďže tým všetko haslo, zavesil."

Priamova historka sa skončila. Dal si poriadny hlt whisky a ja som mu dolial silnejšiu dávku, aby ho po spovedi postavila zasa na nohy.

Aj sám Eddie šiel na spoved'. Eddie nebol schopný prísť na Martinov pohreb. Eddie sa bál svojej dcéry a Eddie si nasadil čiernu kuklu, aby ma mohol výdatne pootlikať. Keby nebol šiel okolo Tom s dobermanmi, boli by si Eddieho hriechy vyžadovali oveľa viac kajúcného spytovania duše.

Priam musel prekonať taký silný strach, aby odpovedal na pomerne jednoduchú otázku, že som sa poprehňal v tom, čo som počul, aby som zistil, či vie o nejakých dôsledkoch, o ktorých ja neviem.

Žeby bol kukláčom číslo štyri? Neznámym faktorom x?

Eddie Payne asi povedal Rose, že kazeta, ktorú ukradli z Loganovho sklárstva na prelome storočí, sa určite týka náhrdelníka. Rose mu nemusela veriť. Rose, ktorá vedela, že taký náhrdelník jestvuje, ale neuvedomovala si, že ak sa kazeta aj nájde, nemá sama osebe veľkú, a rozhodne nie miliónovú cenu, mohla po nej bažiť tak veľmi, že v Bon-Boninom dome uspala všetkých naokolo cyklopropánom a pobrala všetky kazety, ktoré videla.

Ja som si vtedy myslel, že spoza dverí vyskočil a omráčil ma chlap, ale keď som o tom uvažoval, mohla to byť aj Rose. Keby išlo o to, napadnúť muža, vrtká, silná a rázna Rose by nepochybne zaútočila. To som veľmi dobre vedel.

Zamyslene som sa opýtal Priama, akoby som zabudol, že som sa ho to už pýtal: "Ako dobre poznáš Rose Paynovú?" "Nepoznám ju," odvetil ihneď a potom pomalšie svoje tvrdenie opravil a zmiemil. "Len z vídenia."

"A čo povieš, ako dobre pozná ona Adama Forcea? Myslíš si, že by bol doktor Force taký hlúpy a zaobstaral jej cyklopropánovú bombu z liečebného ústavu, kam chodievala?"

Priam sa zatváril tak zhrozene, akoby som ho prebodol mečom, ale z môjho hľadiska nanešťastie nesignalizoval nijaké známky viny. Necítil sa vinný; takmer nikto nie.

Ukázalo sa, že Bon-Bonina "včasná večera" je presne to a nič viac, čo Priama mierne sklamalo. Obľuboval veľkoleposť, ale všetci sedeli okolo veľkého kuchynského stola, Marigold, Worthington, deti, Bon-Bona, ja i sám Priam. Ja som účinkoval aj ako čašník, v tom dome som to robieval často, hoci Daniel, starší chalan, občas odnášal prázdne taniere.

"Gerard," povedal a postavil sa medzi dvoma chodmi rázne predo mňa, aby upútal moju pozornosť, "kto je Víctor?"

Veľmi rýchlo som mu venoval pozornosť a odvetil som: "Jeden chlapec. Povedz mi, čo si počul."

"Platí to ešte stále?" spýtal sa Daniel. "Dostaneme zlaté mince?"

"Nie, pravdaže nie," hrešila ho Bon-Bona. "To bola hra."

"Veď aj toto je," sľúbil som, "tak ju, prosím, hrajme rovnakým spôsobom."

Pohrabal som sa vo vrecku a našiel zopár drobných, prekvapený, že mi po dvadsiatich či koľkých minciach, ktoré vyhrali pred pár dňami, ešte nejaké zostali.

"Tak ako je to s tým Victorom?" spýtal som sa. Položil som mincu na stôl a Daniel povedal: "Sú tu dve veci," takže som priložil druhú mincu.

"Ty tie deti učíš iba na zlé," napomenula ma Marigold.

Teoreticky by som bol s ňou mohol súhlasiť, ale nečakane sa ozval Daniel. "Gerard povedal Worthingtonovi a jeho kamarátovi, že za to, čo dostaneme, musíme zaplatiť."

Marigoldina nepriazeň sa preniesla aj na jej šoféra, ale Daniel, ktorý to nechápal, iba čakal, kedy ho začnem počúvať.

"Pokračuj," súril som ho. "Dva kúsky z pokladu. A mali by stáť za to." Zaškeril som sa na neho.

Prikryl mince buclatou rukou a obrátil sa priamo na mňa: "Chce ti prezradiť tajomstvo."

"Kedy to povedal?" Bral som ho vážne, ale ostatní dospeli sa smiali.

Daniel si vzal jednu zo zlatých mincí. Ty malý úplatkár, pomyslel som si.

Daniel pokračoval: "Telefonoval sem. Mama bola vonku v záhrade, tak som zdvihol ja. Predstavil sa ako Victor.

Nechcel hovoriť s mamou, iba s tebou. Ty si tu nebol, ale povedal som mu, že prídeš na večeru, a on povedal, aby som ti odkázal, že ak bude môcť, skúsi ešte zavolať."

Danielova ruka sa vznášala vo vzduchu nad druhou mincou. Uzmierené som prikývol a on ju bleskovo zhrabol.

"To je odporné!" povedala mi prísne Marigold. "Navykáš môjho vnuka na také zlé veci."

"Je to hra," zopakoval som; a hra pre jedenásťročných. Daniel bol bystrý, ale aj tak som si myslel, že odviezol kus dobrej práce.

"Včasná večera" sa skončila o pol ôsmej, hodinu predtým ako chodili menšie deti spať. Marigold sa vrátila boдрá nálada, na dobrú noc Daniela odpúšťavo objala, až sa stratil v kaftane, a po káve, troch veľkých štamperlíkoch Grand Marniera a chichotavom telefonickom rozhovore s Kennethom Trubshawom, týkajúcom sa sponzorstva zlatých trofejí, Marigold v oblakoch dobrej vôle odplávala k Rollsu a dovolila Worthingtonovi, aby ju starostlivo usadil na zadnom sedadle a odviezol domov.

Priam Jones mal pocit, že sa s ním nezaobchádzalo práve najzdvorilejšie. Keď Bon-Bone ďakoval za pohostinnosť, dal jej najavo, že ako vychýrený dostihový tréner a najmä ako bývalý hlavný zamestnávateľ jej manžela by bol ocenil viac pozornosti a ohľadov. Mňa na rozlúčku obdaril ešte chladnejším kývnutím hlavy a v podráždení dal pri odchode po štrkovitej ceste svojim novým pneumatikám poriadne zabráť. Chudák Priam, pomyslel som si. Byť ním asi nie je veľká psina.

Victor ma nechával dlho čakať. Bon-Bona, ktorá išla hore na poschodie čítať deťom rozprávky, ma na dobrú noc pobožkala a vykázala na zvyšok večera do brloha, ale bolo už jedenásť preč, keď piaty volajúci v telefóne prehovoril známym tauntonským preskakujúcim hlasom.

"Gerard? Som vo verejnej telefónnej búdku. Mama si myslí, že som v posteli. Číslo vášho mobilu zahodila a e-mail nemôžem použiť. Teta Rose mi zobrala počítač. Už mám všetkého plné zuby. Chcem sa s vami stretnúť. Povedzte mi kde. Dochádzajú mi peniaze."

Skutočne bolo počuť veľa varovných pípnutí, ohlasujúcich koniec hovoru. Vhádzoval asi do automatu drobné mince, lebo iné nemal. V krátkej chvíľke pokoja som povedal: "Prídem v nedeľu na tauntonskú stanicu, tým istým vlakom."

"Nie. Zajtra. Prosím vás, zajtra."

Súhlasil som a telefón ohluchol.

Úplne ti šibe, tak je to," povedal Tom Hollub o siedmej ráno, keď som mu zavolať a povedal som mu: "Dnes je piatok. Chlapec by mal byť v škole."

"Práve preto asi tak naliehal. Mohol blicovať, tak aby to mama nevedela."

"Nepôjdeš tam," vyhlásil Tom jednoznačne a potom, o niekoľko sekúnd: "Vezmeme si Jima, aby nás odviezol. Má dodávku pre psy. Kde si?"

"U Stukelyovcov. Môžete po mňa prísť sem hore?"

"Minulú nedeľu, pred piatimi dňami," povedal Tom s posmešnou trpezlivosťou, "ti milá Rose v Tauntone rozťala tvár kohútikom z polievacej hadice."

"Uhm," prisvedčil som.

"A predvčerom, ako som počul, si sa takmer dal zabiť."

"No..."

"Čo keby si tak zostal doma?"

Usmial som sa nad tým hlúpyim nápadom.

10. KAPITOLA Do piatka stihla manželka Jimovi povedať, že ma prenasledujú démoni a že by ma už nemal voziť. Z nášho stredajšieho meškania jej prihorelo rizoto.

My s Jimom sme však dospeli k vzájomnému porozumeniu a spečatili sme ho podaním ruky. Bude ma voziť, keď ho budem potrebovať v úlohe telesného ochrancu, rádio bude potichu a ja mu zaplatím dvojnásobok.

Napriek tomuto mierne zadŕhavému začiatku nás Jim s Tomom a so psami veselo odviezol do Tauntonu a zastal na zákaze parkovania pred stanicou. Prineskoro som si spomenul, že vo všedný deň platí iný cestovný poriadok ako v nedeľu, predpokladaný vlak prišiel a odišiel a Victor obišiel naprázdno.

Na peróne ho nebolo.

Keď som to Tomovi oznámil a získal sľub, že bude sedieť a čakať, ponáhľal som sa po ceste, až kým som neuvidel číslo 19 na Lorna Terrace. Victora nikde. Nazad na stanicu - a tam som ho objavil v čakárni, premrznutého a vyľakaného. Vstal, vyzeral chudý a strápený, a ani môj príchod mu nestačil vyvolať na tvári úsmev. Časť cesty som strávil tým, že som dosadzoval Victora do každej udalosti, na ktorej sa kukláč číslo štyri mohol zúčastniť bez maskovania, no mal som pocit, že s tým faktorom x neviem zaobchádzať ani zďaleka tak dobre ako George Lawson-Young a x mi k Victorovi nikde nepasovalo.

"Meškám, lebo som neprišiel vlakom," vysvetlil som stručne. "Čo sa deje?"

"Chcem..." Z hlasu mu znelo rovnaké zúfalstvo, aké vyžarovalo z jeho výzoru. Začal znova. "Tetuška Rose sa k nám nastahovala. Nenávidím ju. Neznášam ju, a mama sa nechce so mnou zhovárať, ak neurobím, čo mi tetuška Rose prikáže, lebo mama sa jej strašne bojí. A keď oca pustia, nevráti sa domov, kým tam je ona. Viem, že sa nevráti, tak kam sa mám podieť? Čo mám robiť? Nepoznám nikoho, koho by som sa to mohol opýtať, iba vás, a keď uvážim, čo vám porobili s tvárou, tak je to na smiech..."

"Skúsil si to so starým otcom?"

Victor bezútešne vzdychol: "Ten je z tetušky Rose posratý. Väčšmi ako mama."

Povedal som: "Minulú nedeľu" a on mi skočil do reči:

"Mrzí ma to. Naozaj ma tá vaša tvár mrzí. Myslel som, že dnes ani neprídete. Myslel som, že ste neprišli."

"Na minulú nedeľu sa vykašli," upokojoval som ho. "Sústreď sa radšej na Adama Forcea."

"Je skvelý," povedal victor bez oduševnenia a vzápätí zamračene dodal: "Všetci to hovoria. Občas používal môj počítač. Tak som sa dostal k jeho listu. Myslel si, že ten súbor vymazal, ale našiel som ho v skrytej pamäti."

Tým sa veľa vecí vysvetlilo.

Opýtal som sa: "Ako dlho sa pozná s tvojou tetuškou Rose?" a tentoraz som sa dočkal odpovede.

"Asi tak dlho, ako sa pozná s mamou. Teda pár mesiacov. Mama šla na autobusový zájazd na jeho kliniku a on sa do nej buchol. Videlo sa mi, že je to naozaj chladnokrvný chlapík. Chodil za ňou, keď bol oco v práci. No a keď na to prišla tetuška Rose, vybrala sa do hotela, kde oco robí, a povedala mu, že ak pofrčí domov, nalapá ich pri tom v ocovej vlastnej posteli. Tak ta oco šiel a doktor Force medzitým už odišiel, ale oco mamu pekne zmlátil, zlomil jej nos a nejakých šesť rebier a tak, a tetuška Rose utekala k polišom a oca udala. No a tak ho na dvanásť mesiacov strčili do lochu. Potom v minulú nedeľu," povedal skormútené, "tetuška Rose Adama Forcea mame odlákala, čo podľa mňa chcela urobiť už od začiatku, a on teraz robí, čo mu ona povie, a je to čudné, ale povedal by som, že mu takmer každý deň poriadne zavalí, a videl som ich, ako sa hneď nato bozkávajú."

Hovoril to nechápavo a ja som si pomyslel, že Worthington by mohol Victorovi isté veci vysvetliť. Otcovský, vyrovnaný a svetaskúsený Worthington, skvelý chlap, jednoducho nemohol byť kukláčom číslo štyri. A Victor? Victor hádam predsa len nie, hoci kukláč číslo štyri nebol telesne robustný ako Worthington, ale šťúply ako Victor. Ale Victor by ma nemohol vtedy mlátiť a teraz žiadať o pomoc.

Victor nie, Worthington nie, ale čo tak Gína?

Bola na to dosť svalnatá? Nevedel som to naisto, a tak som sa neochotne rozhodol, že si to budem musieť zistiť.

Prešiel som takmer celým zoznamom slepých uličiek a nepodarilo sa mi nájsť nikoho, kto by sa hodil za faktor x. No štvrtý útočník v čiernej kukle skutočne jestvoval. Cítil som jeho ruky. Cítil som jeho údery. Videl som oči pod kuklou. Kukláč číslo štyri bol ozajstný.

Podľa profesora bola nejaká otázka, ktorú som si nekládol, a ak si nepoložím správnu otázku, ako môžem čakať, že dostanem správnu odpoveď? Ale ako znie tá správna otázka? A komu ju mám položiť?

S vnútorným povzdychom som odviezol Victora zo stanice a na jeho očividnú radosť som ho dal opäť dokopy s Tomom a jeho tromi čiernymi psími spoločníkmi. Povedal Tomovi, že onen deň, tá nedeľa, ktorú sme strávili na močariskách, patril k najšťastnejším v jeho živote. Teda k najšťastnejším, pokiaľ ho nezbabrala jeho tetuška Rose. Hral sa so psami, ktoré mu zjavne boli naklonené, a namiesto nás sa rozprával s nimi. Čierne uši si vypočuli jeho slová: "Stavím sa, že ešte vždy sa dá ujsť k námorníkom."

Po chvíli som povedal Tomovi: "Zájdem domov k Victorovi, a ak tam bude jeho matka, spýtam sa jej, či by nemohol stráviť víkend s nami."

Tom zaprotestoval: "Zájdem ta ja."

"Pôjdeme obaja," rozhodol som a napriek Victorovým obavám sme ho zanechali s Jimom, vzali sme psy so sebou a zaklopali na dvere nahrubo zreparovaného vchodu čísla 19 na Lorna Terrace.

Na naše klopanie sa dostavila Gína Verityová a nestihla pred nami dosť rýchlo zatvoriť opravované dvere. Tomova ťažká topánka bola rýchlejšia.

Za tých päť dní od minulej nedele stratila Gína svoj pôvab, duševný pokoj i sebavedomie. Hľadela na moju dorezanú a hojacu sa sánku, akoby to bola príslovečná kvapka navyše. "Poďte radšej dnu," povedala bezmocne a s ovisnutými plecami ma viedla teraz už známou cestou do kuchyne. Tak ako predtým sadli sme si k stolu.

Tom so psami zostali na strážii vonku pred domom, lebo Gína nevedela, kedy sa či už jej sestra, alebo Adam Force vrátia.

"Chcel by som pozvať Victora na víkend," povedal som.

Gína si tak ako predtým pripaľovala jednu cigaretu od druhej. "Dobre," súhlasila otupené. "Vyzdvihnite ho v škole." Porozmýšľala o veci. "Rose nech sa o tom radšej nedozvie, nedovolila by mu ísť s vami."

Prsty na Gíninej ľavej ruke boli takmer oranžové od nikotínu. Prsty na pravej ruke mala biele. Načiahol som sa a zdvihol najprv jej pravú a potom ľavú ruku, načo som ich zase jemne položil. Svaly boli ochabnuté, chýbala im pružnosť. Bola príliš apatická, aby niečo namietla, obzrela si iba jednu po druhej svoje ruky a spýtala sa: "Čo?"

Neodvetil som. Ľavá ruka kukláča číslo štyri nebola taká prenikavo žltá ako táto, aj keď som ju videl iba v svetle pouličných lúčov a aj keď aktívne udierala. S tými mocnými svalnatými ramenami musel byť kukláč číslo štyri mužského pohlavia.

Gina nebola kukláčom číslo štyri. O tom nebolo najmenších pochyb.

Bolo načase pobrat' sa.

Vonku pred domom spustila Tomova nápodoba môjho poplašného hvizdu hlasné zavýjanie, vrčanie a brechot, ktoré psy vydávali jedine na povel svojho majiteľa.

Gina ihneď vstala a cúvla od stola s očami naširoko roztvorenými od strachu. "To je Rose," povedala. "Vrátila sa. Psy sa pri nej vždy rozštekajú. Nemajú ju rady. Ježia sa im pri nej chlpy."

Aj mne, pomyslel som si. A hrdelný hlas dobermanov ďalej potvrdzoval pravdivosť Gininých slov.

"Chod'te," povedala mi Gina a slová sa jej lepili na jazyk. "Odíďte. Odíďte dvorom... cez bránu von a potom uličkou.

Chod'te, chod'te. Ponáhľajte sa." Súčila ma nielen v záujme mojej, ale akiste aj svojej bezpečnosti.

Odísť by azda bolo rozumné, ale ja som nikdy nebol múdрым stúpencom mysliteľskej školy, ktorá hlása: "Lepšie sa varovať ako banovať." Utiecť pred Rose... Veď som už trikrát unikol z jej pasce a raz z pasce Adama Forcea. Pri toľkom šťastí, uvažoval som, možno sa ešte chvíľku uchovám pri živote.

Zostal som sedieť za stolom, hoci som odtisol stoličku, a prehodil si koleno cez koleno, keď sa predné dvere s vrznutím otvorili a na chodbe sa ozvali cieľavedomé kroky.

Nielenže prišla Rose, ale s ňou aj Adam Force. Rose spoznala Toma i jeho pomocníkov, ale doktor sústredil všetky svoje záporné city iba na mňa. Pred dvoma dňami chcel zo mňa spraviť inzulínom omámenú obeť autonehody, po ktorej nezodpovedný vodič zutekal - tento plán však nevyšiel. Moja prítomnosť v dome ním otriasla.

Rose napočudovanie rozkvitla rovnako rýchlo, ako Gina zvädla. Jej suchá pokožka a kučeravé vlasy akoby boli naolejované a vyžarovalo z nej čosi, čo som si (vďaka Victorovmu prehľadu udalostí) vedel vysvetliť iba ako sexuálne uspokojenie.

Adam Force, hoci azda ešte vždy fešný a šarmantný, bol v mojich očiach podvodník, ktorý vlastným pričinením sklzával do záhuby. Ak niekde uschovával kópiu toho, čo ukradol z laboratória profesora Lawsons-Younga, Rose sa k nej skôr či neskôr dostane. Rose získa všetko, čo si zaumieni, či je to muž, kazeta, alebo moc.

Rose rozhodne mala na sebe jednu z čiernych kukiel, ale Adam Force nie. Keď som sa zjavil vo Phoenix House, nevedel, kto som.

Postavil som sa a lenivo som povedal: "Nezopakujeme si tu minulú nedeľu. Prišiel som hlavne za Ginou, ale chcel som tiež nechať odkaz pre Rose."

Na môj úžas pozorne počúvali.

Povedal som: "Štvrtý z vašej bandy čiernokukláčov mi zašepkal do uška."

Možnosť, že moja nepravda zodpovedá skutočnosti, zmrazila Rose na tak dlho, že som mohol prejsť chodbou a vstúpiť na územie chránené dobermanmi. Len čo sme sa ocitli vonku na ceste, Tom si so zdvihnutými obrvami zladil so mnou krok a nikým neprenasledovaný sme sa s mlkвыми psami v pätách uberali ďalej a zabočili ku stanici.

"Ako sa ti podarilo vyviaznúť odtiaľ bez úhony?" spýtal sa Tom. "Bol som presvedčený, že zahvízdaš."

"Zaklamal som im."

Zasmial sa. Ale nebola to psina. Keď si ma Adam Force s prenikavým sústredením odbornícky premeriaval od hlavy po päty, priveľmi to pripomínalo vyratúvanie, aké množstvo smrtiacej látky je potrebné na kilo telesnej hmotnosti, aby som sa rozlúčil so svetom. Smrteľná dávka inzulínu, za balónik hrozby "večného zbohom", bomba s cyklopropánovým plynom, predohra k ľubovoľnej injekčnej záhube. Rose, tá človeku hneď na mieste ublíži, ale Adamovi Forceovi vyhovuje skôr premyslené zabitie.

V normálnej kuchyni by síce Rose mohla vždy zaútočiť nožom, ale Adam by nemal poruke jed, svoju obľúbenú zbraň. Potreboval by na to viac času, ako mal.

Cestou von som si udržiaval od Rose slušný odstup, ale práve biela brada a oranžové ponožky, uhladené správanie a lekárňu vo Phoenix House, túžba po miliónoch a presvedčenie o neomylnosti boli tými dlhodobými nebezpečenstvami, pred ktorými som sa musel mať najväčšmi na pozore.

Stratili sa dve konkrétne kazety a obe boli po istý čas v mojej opatere. Má Rose kazetu s podrobnosťami o náhrdelníku? Ponechal si Force predsa len ten výskum rakoviny, ktorý ukradol? Mohol som si myslieť, že odpovede znejú áno a nie, ale ako som sa, dočerta, mal o tom nezvratne presvedčiť?

Cestou späť do Broadwaya sme odbočili do Cheltenhamu a navštívili Kennetha Trubshawa, toho chlapa z výboru pre trofeje, ktorý do Jimovho autotelefónu povedal, že bude doma. Mierne prekvapený našou početnosťou ponúkol napriek tomu mojím cestovným spoločníkom veľkoryso teplo kuchynských kachiel plus veľkú plechovicu keksov a mňa samého zaviedol do svojej oveľa chladnejšej obývačky. Bola to veľká, na sever obrátená izba so sivým denným svetlom a zeleným kobercom, čo je kombinácia, ktorá na mňa pôsobí sklúčujúco.

Dal som mu knihu, ktorú som na ten účel vzal so sebou a ktorá obsahovala rad lesklých farebných fotografií formátu dvadsaťkrát dvadsaťpäť - dlhé svedectvo o mojej vari dvanásťročnej práci.

Vysvetlil som mu, že nemôžem poctivo sľúbiť, že by som vedel niektorý z exponátov presne zduplikovať, ale keby chcel, mohol by som urobiť niečo podobné.

Položil knihu na veľký stôl a pomaly obracal stránky. Zistil som, že mi dosť záleží na tom, aby sa mu aspoň niektoré kusy páčili, i keď polovica z nich sa nehodila na dosťové trofeje. Hoci v poslednom čase sa ako najrozličnejšie trofeje uplatnili vázy veľmi čudných tvarov. V súčasnosti nebola nijaká výstrednosť tabu.

Trubshaw prestal obracať stránky. Potom na moje kruté sklamanie zatvoril knihu a s veľmi vážne zovretými ústami mi

oznámil svoj verdikt.

"Ak mi môžete túto knihu požičať, predložím ju výboru, ktorý bude mať zajtra dopoludnia schôdzu. Viem, že naša milá Marigold chce vidieť pohyb. Keď padne rozhodnutie, zatelefonujem jej."

Panebože, pomyslel som si. Ako asi vyzerá, keď niečo úplne zavrhuje?

Povedal: "Ja osobne by som vybral toho skáčuceho koňa. Vedeli by ste spraviť niečo podobné? A potrebujem vedieť, akú to bude mať celkovú výšku a váhu. Ten na fotografii vyzerá priveľký."

"V akej veľkosti chcete," slúbil som a oznámil som mu, že skáčuci kôň na obrázku patrí jednému z leicesterských funkcionárov a jeho žene.

Kenneth Trubshaw vykrikoval od prekvapenia a ja som si zatiaľ minútu po minúte čo najvernejšie vybavoval rozhovor, ktorý som mal na vyhlídkovom balkóne pre hostí funkcionárov, kde mi Lloyd Baxter po prvý raz povedal o mužovi s bielou bradou, ktorý mi ukradol peniaze spolu so svetobežníckou kazetou.

Lloyd Baxter so svojou epilepsiou nemohol byť faktorom x. Jeho telo nemalo tvar ani vrtkosť kukláča číslo štyri.

Kenneth Trubshaw položil ruku na knihu fotografií a povedal zamyslene: "Mohli by ste pridať aj toľko zlata, aby mala Marigold srdce na mieste?"

„Áno. Koľko chcete."

"É... čože? A bolo by to... no... ohromne drahé?"

"Nie veľmi."

Kenneth Trubshaw mal konkrétne dôvody, aby sa on i členovia výboru zaoberali otázkou nákladov, ale pozoruhodne dlho váhal, kým mi ukázal rukou na stoličku a aj sám si sadol a povedal: "Neviem, či vôbec sledujete zákulisné pozadie dostihovej politiky? Nemám na mysli formu koní ani špekulácie o ich zdatnosti. Mám na mysli otázku, či sa náklady na víťaznú trofej majú odrátať z ceny pre víťaza, ako sa to zvyčajne robilo donedávna. Mnohí majitelia odmietajú prevziať trofej a chcú radšej celú cenu v peniazoch. Padol návrh, aby sme zakaždým dávali celú cenu i trofej. Opýtajte sa Marigold, či dáva trofej priamo ona, alebo či očakáva, že za ňu zaplatí závodisko. Varujte ju, že je tu takáto diskusia."

Pomaly sa odmlčal, vôbec nie hrdý, že svoju dilemu zvalil na mňa.

"No dobre," súhlasil som, "ale nečakajte od Marigold, že ona rozhodne. Je skvelá, ale všetky naozaj vážne životné rozhodnutia necháva na svojho šoféra."

"To nemyslíte vážne!"

"Pravdaže myslím. Jej šofér, Worthington, by si zaslúžil, aby ho desaťkrát vyvážili brúseným krištálom."

Kenneth Trubshaw prijal tú správu mužne a potom sa s úľavou vrátil k priamym výdavkom: "Ten náhrdelník, čo chce Marigold, je veľmi drahý, však?"

Prikývol som. "Veľmi. A keď ten náhrdelník verejne vystavíte, priam pozývate zlodejov. V jeho prípade ide o naozaj čisté, nefalšované zlato."

"Nie je každé ozajstné zlato čisté?" Tváril sa nechápavo.

Vysvetlil som: "No, horúce sklo môžete pomaľovať roztaveným osemnásťkarátovým zlatom, to je sedemdesiatpäťpercentné, zmiešané s inými kovmi. To, čo má vyzerat' zlaté, zamaľujete po dokončení. Potom dielko prepálite druhý raz, ale iba pri teplote dvestodvadsať stupňov Celzia, a keď druhý raz ochladne, prilipne to zlato, ktorým ste ho pomaľovali, úplne ku sklu a bude vyzerat' ako čisté zlato, aj keď to čisté zlato nie je."

Kennetha Trubshawa to hlboko zaujalo, ale nechcel vyzerat' ako trochár. "Zlato musí byť zlato," vyhlásil. "Chcem, pravdaže, aby sa to Marigold páčilo. Totiž, ak sa rozhodneme, že jej trofejou bude čosi podobné."

Vydal som zopár mumľavých súhlasných zvukov.

Opýtal sa zvedavo: "Ktorá zo všetkých tých sôch v knihe sa vám robila najťažšie?"

"Najťažšia bola veštecká krištáľová guľa."

Prekvapilo ho to tak ako väčšinu ľudí. Myslel si, že krištáľová guľa sa nafúkne ako detský balón.

"Nie," povedal som. "Je to číre sklo. A je nesmierne ťažké vyrobiť dokonale okrúhlu veľkú sklenú guľu, tak aby sa v nej nevytvorili vzdušné bubliny, keď sa ochladzuje v chladiacej peci."

Chcel, aby som ho poučil o ochladzovaní, a keď som to urobil, spýtal sa: "Mohli by ste spraviť skáčuceho koňa, ktorý sa odráža od krištáľovej gule?"

Prikývol som. "Veľa by vážil... a ťažko by sa robil... ale mohol by som sa postarať, aby bol neopakovateľný."

Chvilu uvažoval, prešiel k vysokému posunovaciemu oknu a zahľadel sa do spiacej zimnej záhrady.

"Ak sa rozhodneme, že vám tú zákazku dáme, môžete nám urobiť náčrty, z ktorých by sme si vybrali?"

"Áno," prisvedčil som. "Mohol by som. Ale v skutočnosti asi urobím vzorky zo skla. V tom som väčšmi doma. Sklo samo nie je drahé, a ak sa vám tie veci, čo urobím, nebudú páčiť, môžem ich predat' v obchode."

Ironicky sa usmial nad svoju obchodníckou šetrnosťou. Odhadoval som, že nemám oveľa väčšie šance ako fifty fifty.

Kenneth Trubshaw vyzdvihol môj mančaft z kuchyne a zoradil ho v elegantnej pásikavej hale z devätnásteho storočia. Pozorne si ich poprezeral. Sledoval som jeho pohľad i jeho myšlienky: zavalitý šofér v pokrčenom sivom obleku, chudý vyľakaný chlapec, pirátsky vyzerajúci rázny chlap s čiernou špicatou alžbetínskou briadkou a tri veľké čierne dobermany s bdelymi očami a neistou náladou.

Povedal som Kennethovi Trubshawovi s úsmevom: "Sú mojím plotom z ostnatého drôtu. Nechcete od nich, aby boli ešte aj pekní."

Hodil po mne okom a potom povedal: "Vám a Marigold nestačí, že vyrobíte, zaplatíte a víťaznému majiteľovi dostihov odovzdáte skvelú trofej na pamiatku Martina Stukelyho." Zarazil sa a znova o veci pouvažoval. "Teda, tej veľkej dáme Marigold to azda stačí, ale vám nie."

Otvoril mojim mládencom predné dvere. Tom Hollub sa mu obradne uklonil a mihotavým úsmevom sa posmieval vážnosti chvíle. Psy sa mu na poctu zhrčili pri členkoch a Kenneth si získal Tomovu večnú oddanosť tým, že úklon

opätoval.

Potom ma Trubshaw opäť rukou položenou na rameno pozdržal, zatiaľ čo ostatní sa vyhrnuli k autu. Povedal: "Milená vdova po Martinovi Stukelym si možno neuvedomuje, že na jeho dobré meno momentálne padá tiež pochybností. Marigold si to určite neuvedomuje, ani dostihová verejnosť, a chvalabohu, ani dostihová tlač. Ale vy áno, pravda? Vyčítal som to z vašej reakcie na Marigoldino nadšenie pre dostihy na jeho pamiatku. Vy cítite, však je tak, potrebu najprv očistiť jeho dobré meno?"

Na okamih ma zmrazilá neuveriteľná skutočnosť, že ešte niekto iný okrem mňa postrehol možnosť, že Martin vedome konal nečestne.

Vyskytla sa chvíľa, keď som preletúval zrakom obsah úzkej, dobre skrytej zásuvky v jeho písacom stole a musel som sa vyrovnáť s nevítanou fotokópiou listu, ktorý napísal Forceovi. Útržky tej krátkej poznámky mi odvtedy vibrovali vo vedomí.

"... vaše formulky a metódy... nakrúťte ich na videokazetu... a dajte mi ju na Cheltenhamských dostihoch."

Martin presne vedel, čo je na tej kazete. Vedel teda predsa len od samého začiatku, že tie formulky a metódy sú ukradnuté? Láskový George Lawson-Young vyjadril hlboké presvedčenie, že Martin bol pri svojich jednačkách s Forceom stopercentne nevinný. Strašné pochybnosti však aj tak pretrvávali a nepáčilo sa mi, že som na ne naďabí aj u Cheltenhamskej vrchnosti.

S ľahkosťou, ktorú som vôbec nepociťoval, povedal som predsedovi trofejného výboru na závodisku: "Mohli by ste mi povedať, čo máte na mysli?"

Rozčarované to urobil. "Ako ja tomu rozumiem, Martin mal v deň svojej smrti pri sebe videokazetu, na ktorej boli zaznamenané medicínske tajomstvá prakticky neobmedzenej hodnoty. Medicínske tajomstvá ukradnuté doktorom Forceom, ktorého Martin Stukely už istý čas poznal. Vy osobne ste mali tú kazetu ukrývať."

Nadýchol som sa na posilnenie a opýtal som sa, kto mu to všetko prezradil. "Súkromní vyšetrovatelia najatí laboratóriom, z ktorého tie tajomstvá ukradli, sa zhovárali s najrozličnejšími ľuďmi v Cheltenhame." Zvedavo sa na mňa pozrel. "Dopočul som sa tiež od Marigold, že vás vonku pred obchodom napadla banda gaunerov. Všetkým bookmakerom sa donieslo, že to mala na svedomí Rose Paynová, dcéra garderobiera na závodisku, a o tej sa pováha, že je násilníčka. Jeden z bookmakerov, chlap menom Norman Osprey, ktorý sa trochu podobá na Elvise Presleyho, sa chvástal, ako vás zmlátili. Ale podľa všetkého ste im tie kazety aj tak nedali."

Čakal, čo ja na to, ale nemal som veľmi čo povedať.

Usmial sa. "Garderobier si zrejme myslel, že to, čo vám dal, bola kazeta, ktorú ste nafilmovali vy sám a ktorá podávala návod, ako vyrobiť krásny náhrdelník, kópiu starožitnosti. Zdá sa, že všetci džokejovia a aj Eddie Payne ten náhrdelník i kazetu s návodom videli v šatni. Ed Payne povedal svojej dcére Rose, že vám kazetu dal, pokúsila sa ju teda nájsť tak, že ukradla všetky kazety, ktoré jej prišli pod ruku, pričom zaútočila aj na rodinu Martina Stukelyho omamným plynom."

"Rose osobne?"

To Kenneth Trubshaw nevedel. A tým sa zároveň končili jeho momentálne vedomosti, ibaže podľa názoru Cheltenhamských funkcionárov Martin Stukely s najväčšou pravdepodobnosťou vedel, že vedecké výsledky, ktoré sľúbil ukryť, ukradli z výskumného laboratória. "A v tejto chvíli," povedal som ľútostivo, "ešte vždy niet po všetkých tých kazetách ani stopy. Ten, kto ich má, drží jazyk za zubami."

"Počul som, že aj vy sám ich hľadáte."

"Kto vám to všetko hovorí?" Naozaj som to chcel vedieť, ale zdalo sa, že ide iba o všeobecné domnienky a logiku.

"Teraz vám zasa niečo poviem ja," vyhlásil som a oboznámil som ho s poslednými novinkami z Victorovho búrlivého domáceho života.

"Doktor Force a Rose si jeden druhého zaslúžia." Hrdelné sa zasmial. "To nám na zajtrajšiu schôdzu výboru úplne postačí." Odprevadil ma k Jimovmu autu. "Odovzdajte môj srdečný pozdrav Marigold. Ozvem sa vám."

Úprimne mi potriasol rukou.

"Nájdite tie kazety a očistite Stukelyho meno," povedal.

Aké jednoduché, pomyslel som si.

Keď som vystúpil pred Bon-Boniným domom, vyšla nás osobne privítať aj s Danielom po boku.

"Nechala ti odkaz Catherine Doddová," povedala mi Bon-Bona. "Má večer voľno. Chce, aby si šiel domov, pokiaľ môžeš."

Podakoval som jej, ale ona, takisto ako ja i Tom, očarene sledovala iskru porozumenia medzi pätnásťročným Victorom a o štyri roky mladším Danielom. Pre túto vekovú skupinu by sa zdal normálnejší dištanc, ale tí dvaja ihneď zistili, že hovoria počítačovým jazykom tak dokonale, ako to nik z nás ostatných nedokáže. Victor vyliezol z Jimovho auta a pobral sa s Danielom dnu, akoby boli dvojčatá. Možno kybernetické dvojčatá.

Bon-Bona prichýli Victora na noc - namiesto Toma, povedala pobavené, skôr než vošla za chlapcami do domu, a Jim odviezol Toma, psov i mňa najprv k Tomovmu a potom k môjmu domu.

"Ani vo sne som nemyslel, že sa domov vrátíme celí." S touto povzbudzujúcou myšlienkou a vyslovene roztopašným kývnutím ma Tom opustil. Bol by som mu prisúdil úlohu kukláča číslo štyri, nebyť toho, že som mu vďačil za dvojnásobnú záchranu pred mrzačiacim zranením a možno aj za svoj život.

Catherinina motorka zdobila svoje zvyčajné miesto pred kuchynskými dverami, a keď Catherine začula prichádzať Jimovo auto, vyšla von aj ona. Interpretovať si jej reakciu na môj návrat nebolo vôbec ťažké a Jim odfrčal so širokým úsmevom (a dvojitou plácou), keď prisľúbil svoje služby "či vo dne, alebo v noci".

Návrat domov ku Catherine sa stal udalosťou, na ktorú sa dalo tešiť. Dovtedy som ju ešte nepožiadaval, aby ma zaviedla pozrieť si jej bydlisko, a keď som to v ten večer urobil, zasmiala sa a povedala: "Zoberiem ťa za zajtra. Za dňa vyzerá

lepšie."

Opýtala sa ma, aký som mal deň, a ja zasa, aký ho mala ona. Zamračila sa nad Victorovými problémami a vyjadrila sa povzbudivo o sklenej trofeji s koňom. Celé to bolo veľmi manželské, a to sme sa poznali iba tri týždne.

"Porozprávaj mi o policajtoch," povedal som, keď sme sa družne natlačili do jedného z veľkorozmerných kresiel.

"A čo také?" Keď prišla reč na jej prácu, bola vždy trochu vyhýbavá, ale tentoraz mi mimoriadne záležalo na odpovedi.

"Aké máte priority," povedal som. "Napríklad na ten Nový rok si ty v tvojom kvázi civile i tulák, ktorý ležal pod bránou, obaja ste tam boli nato, aby ste odplašili zlodějov, však, a nie aby ste ich zatkli?"

Pomrvila sa mi v náručí. "V skutočnosti nie," odvetila. "Sme radi, keď dostaneme vtáčka do rúk."

Mal som toľko rozumu, že som si ju nedoberal. "Povedz mi o tom svojom partnerovi tulákovi."

"Nie je naozaj tulák," odvetila s úsmevom. "Volá sa Paul Cratchet. Je to veľký chlap, ale klamlivo jemný. Paul je dobrý detektív. Prekvapil už nejedného lotra, keď ho zdrapil za golier. Na policajnej stanici ho prezývajú Puntičkársky Paul, lebo si dáva strašne záležať na hláseniach."

S úsmevom som sa jej priamo opýtal: "Ktorým udalostiam venuje polícia najväčšiu pozornosť?"

"Náhodným úmrtiam a vraždám, pravdaže. Najmä vražde policajného dôstojníka. Povedala by som, že vražda kolegu policajta privedie ľudí najviac do varu."

"A po nej?"

"Akýkoľvek fyzický útok."

"Najmä na policajného dôstojníka?"

Obrátila hlavu a preskúmala moju zámerne nehybnú tvár, či na nej nenájde známky posmechu. Uspokojené prikývla.

"Najmä na policajného dôstojníka."

"A potom?"

"Krádež s priťažujúcimi okolnosťami. To je, keď sa ako prostriedok na dosiahnutie krádeže použije zbraň, alebo vážna telesná hrozba, alebo násilie. Nazýva sa to lúpež."

"A potom?"

"Vo všeobecnosti platí," povedala Catherine, "že ak niekto krváca, policajti prídu hneď. Ak dôjde ku krádeži tovaru, ale nik nie je zranený, policajti asi prídu ráno po volaní na číslo 999. Ak ide o krádež áut, polícia si poznačí registračné číslo a prisľúbi, že ak sa auto nájde, bude majiteľa informovať."

"A tým to hasne? To je všetko, pokiaľ ide o autá?"

"Viac-menej áno. Záleží na tom. Zvyčajne sa nájdu zhorené."

"A za kým," opýtal som sa mierne, "by som išiel, keby som našiel nejaké ukradnuté predmety?"

"Hovoríš teraz zasa o tých starých videokazetách?"

"Hej. O tých starých kazetách."

"No..." Nechala uplynúť pekných pár sekúnd a potom povedala: "Na to som sa nevyzvedala..."

"Vyzerá to na zlú správu," povedal som.

Catherine si vzdychla. "Samotné kazety nemajú prakticky nijakú cenu. Vrável si, že nemali ani obaly. Informácie, ktoré sú na nich zaznamenané, na oboch, aj keď sa od seba úplne líšia, sa nazývajú duševný majetok. V policajnom uvažovaní má veľmi nízku prioritu. Ako vyrobiť starožitný náhrdelník? To nemyslíte vážne! Priemyselné tajomstvá, dokonca aj medicínske tajomstvá? Smola. Polícia nepremárni veľa svojho času na to, aby po nich pátrala. Trochu väčšmi by ich zaujímalo tvoje vrecko s peniazmi, keby si vedel s istotou identifikovať aspoň jednu jedinu bankovku. Oveľa pravdepodobnejšie je, po troch týždňoch, že sa už minuli a rozutekali. Pre teba osobne to bola slušná suma, ale v rámci širšieho sveta nie, chápeš?" Zarazila sa, lebo jej zišla na um úplne protichodná myšlienka, a potom povedala:

"Ešte vždy si tá strašná Rose myslí, že vieš, kde sú kazety?"

"Tým sa netráp."

"Ale myslí si to?" Catherine sa nedala odbiť. "Myslí si to, Gerard?"

S úsmevom som odvetil: "Teraz sa nazdávam, že tú náhrdelníkovú kazetu má takmer od samého začiatku, a ak ju má, vie, že ja ju nemám." A Rose vie, pomyslel som si, že by som ju hocikedy mohol nahráť znova.

"Ale čo tá druhá?" dožadovala sa Catherine. "Tá, ktorú ukradli z laboratória?"

"No hej." Cítil som sa bezstarostne. "Mohol by som hádať. Poďme si ľahnúť."

Ráno som sa zobudil prvý a chvíľu som poležiačky sledoval, ako Catherine pokojne, zľahka dýcha. V tej chvíli ma to naplňalo dokonalým uspokojením. Ale mal by som ten istý pocit aj o desať rokov? A mala by ho ona? Keď sa pohýbala, otvorila oči a usmiala sa, desať rokov nehralo nijakú úlohu. Človek žije teraz a teraz ho sprevádza ako stály druh, ktorý je ustavične tu a každú minútu sa mení. Len teraz je dôležitý, vždy.

"O čom rozmýšľaš?" spýtala sa.

"O tom istom, čo ty, dovoľm si tvrdiť."

Opäť sa usmiala a opýtala sa iba, či mám na jej voľnú sobotu pre nás oboch nejaké plány. V uvoľnenej nálade som jej ponúkol pohodlné nové kreslo v Loganovom sklárstve a na cestu ta som prijal jazdu na zadnom sedadle.

Hickory opäť prišiel predomnou a zasa si predsavzal vyrobiť dokonalú plachetnicu. Privítal ma ako dobrého kamaráta zo starých čias a nesmelo sa opýtal, či by som mu nepomohol, lebo samému mu to ide ťažko.

S nekomplikovaným pôžitkom som sa prezliekol do pracovnej vesty a pomáhal som Hickorymu, keď potreboval, vyberal som várku z nádrže a držal som žeravé sklo prichystané, aby ho mohol použiť. Hickory typicky podával pre Catherine priebežný komentár a trochu s ňou flirtoval; zriedkakedy, pomyslel som si, sa mi roztopašný úvod do dopoludnia tak veľmi páčil.

Hickory tentoraz nezabudol vložiť hotovú loď do chladiacej pece, a aj keď sa pri Catherininej štedrej chvále nafukoval, aspoň urobil pri výcviku uspokojivý pokrok.

Dostavil sa Irish a uvaril čaj. Pamela Jane vyčistila a znova naplnila korytá s farebným práškom, ktorý počas šichty použijeme, aby sme police zaplnili novým tovarom. Sobotné dopoludnie od deviatej do dvanástej prebehlo v práci. Niekoľko minút po dvanástej obchod privítal najprv Bon-Bonu a tých dvoch chalanov, Daniela a Victora, pre ktorých sa dočasne stalo fúkanie skla väčším ťahákom ako e-mail.

Onedlho po nich vtrhla dnu Marigold, klipkala mihalnicami, vyškierala sa na Hickoryho, utopila Daniela v krikľavých ružových oblakových šatách so zlatým živôtikom a na plné pľúca oznámila Bon-Bone, že čo nevidieť sa tu ukáže "zlatý Trubinko".

"Zlatý Trubinko", Kenneth Trubshaw, preplával krikľavoružovým zážitkom a vynoril sa z neho s rúžom na líci. Trofejný predseda Cheltenhamských dostihov mal so sebou svoju knihu fotografií a okrem toho, že ho zjavne znervózňoval štebotavý hluk, neveriacky si premeral moje neúplné oblečenie a navrhol, že na obchodné jednanie by sa azda lepšie hodil Wychwoodsky drak.

"Trubinko zlatý, to je skvelý nápad!" Okamžité Marigoldino nadšenie malo za následok, že sme sa ona, Kenneth Trubshaw, Bon-Bona, Catherine, ja a, pravdaže, Worthington (Marigold trvala na tom) ocitli v tichom kúte jedálne, aby sme si vypočuli názory z dopoludňajšej schôdze trofejného výboru Cheltenhamskej dostihovej spoločnosti.

Irisha sme poslali do dediny, aby oboch chalanov napchal hamburgermi a kolou, a Hickoryho s Pamelou Jane sme nechali v pokoji sa venovať tej menej náročnej fajte, januárovým turistom.

Keď sme sa my šiesti pekne usadili a nastražili uši, začal Kenneth Trubshaw so svojím parádnym číslom. "V prvom rade, milá Marigold," povedal, "všetci členovia výboru vám chcú poďakovať za vašu skvelú veľkorysosť." V lichotení bol majster. Marigold priam žiarila. Worthington zachytil môj pohľad a žmurkol.

"Výbor odhlasoval," prešiel konečne predseda k veci. "Jednomyseľne sme sa rozhodli, že vás požiadame, pán Gerard Logan, aby ste navrhli a vyrobili na pamiatku Martina Stukelyho koňa vzpinajúceho sa na krištáľovej guli, podobného, ako je ten v knihe. Ak s ním budú Marigold a výbor spokojní" Jeho posledné slová sa prechodne stratili v krikľavoružovom Marigoldinom objatí, ale vynorili sa na druhom konci s podrobnosťami o cene. Pre Marigold bola cena nudná záležitosť. Dohováral ju Worthington a ja som zatelefonoval klenotníkovi, ktorý mi sľúbil dostatok zlata.

"Môžeš to spraviť ešte dnes, Gerardík môj?" nadechýnala sa Marigold. "Sú sotva tri hodiny."

"Zajtra by to šlo ťažko," povedal som, "skôr tak na budúci týždeň. Dnes je to, žiaľ, nemožné." Čím skôr, tým lepšie, pomyslel som si, nech má Marigold radosť.

Nastúpilo marigoldovské odúvanie, ale nedalo sa nič robiť. Ak to mala byť dobrá práca, potreboval som čas na premýšľanie; a pre Bon-Bonu, Marigold, pre Cheltenhamské závodisko i pre samotného Martina som musel odvieť dobrú prácu.

"Urobím ich zajtra," povedal som. "Krištáľovú guľu a vzpinajúceho sa koňa. Urobím ich vlastnoručne, sám, okrem jedného pomocníka. V pondelok budú prichystané na pozlátenie a v utorok poobede ich spojím a pripevním na podstavec. V stredu bude trofej hotová."

"Až tak neskoro?" zaprotetovala Marigold a naliehala na mňa, aby som ešte porozmýšľal.

"Chcem, aby si s tým bola spokojná," povedal som.

A chcel som aj poskytnúť čas svojím nepriateľom.

11. KAPITOLA Marigold mala námietky proti tomu, že nechcem mať pri výrobe vzpinajúceho sa koňa a krištáľovej gule nijaké obecenstvo. Kenneth Trubshaw vyhlásil, že ma chápe.

"Zlatý Trubinko", statný, sivovlasý a každým centimetrom obchodník, utrúsil predom mnou jedno tiché slovo:

"Honorár?"

"Worthington a ja," povedal som, "dohodneme sumu s Marigold, a vy sa potom, ak budete chcieť, môžete handrkovať."

Posmešne mi potriasol rukou. "Ten leicesterský funkcionár, ktorého žena má zopár vašich vecí, je aj funkcionárom v Cheltenhame, a dnes doobeda nám na výbore povedal, že pred piatimi rokmi by sme si tú trofej boli mohli kúpiť za babku."

"Pred piatimi rokmi," súhlasil som, "áno, to by ste mohli."

"A povedal," doložil Trubshaw, "že odo dneška o päť rokov budú diela Gerarda Logana stáť zasa prinajmenšom dvojnásobok."

To by sa bolo strýkovi Ronovi páčilo. No páčilo sa to aj mne. Ale moju pozornosť zamestnávala otázka, ako zostať nažive najbližších päť dní.

Kým popoludnie dospelo do polovice, poschádzali sa všetci a zasa sa aj rozišli. Bon-Bona s Marigold zanechali chalanov v mojej opatre a šli si poobzerať starožitníctva, zatiaľ čo medzi Worthingtonom a Kennethom Trubshawom sa zrodila hlboká vzájomná úcta pri prechádzke.

V dielni Víctor s hlbokým obdivom sledoval, ako sa Hickory predvádza s dvoma várkami dočervena rozžeraveného skla, ktoré kompletne obalil bielym a potom farebným práškom a kliešťami vytvaroval do malej vázičky s vlnitými okrajmi, podobnej kvetu. Pamela Jane mu skúsené pomohla tým, že odštipla väzu z kovovej sklárskej pišťaly a Hickory ju s falošnou skromnosťou vyložil do chladiacej pece, akoby to bol svätý grál.

Daniel, pre ktorého bola dielňa dôverne známou pôdou, sa potľkal okolo, obzeral si police s pestrofarebnými zvieratkami a ukázal mi červenú žirafu, ktorú mu deň pred smrťou sľúbil jeho otec. Majúc na pamäti, ako málo bral Martin všetky deti na vedomie, považoval som tú historku za veľmi nepravdepodobnú, no aj tak som žirafu Danielovi dal - bol to darček, z ktorého by jeho stará mať nemala radosť.

Ale keď človek Danielovi niečo dal, vždy to prinieslo bohaté ovocie. Tentoraz chcel, aby som s ním vyšiel von, a keď

som videl jeho vypleštené oči, pobral som sa nenápadne, ale hneď.

"O čo ide?" spýtal som sa.

"Kúsok ďalej na ulici je obchod," povedal.

"Áno, ja viem."

"Pod' sa pozrieť."

Vyrazil a ja za ním.

"Šli sme tadeto s Victorom a Irishom po hamburgery," povedal, "ale najprv sme došli k obchodu s obuvou."

Obchod s obuvou sa zákonite vynoril po našej ľavici, malá predajnička zásobená hlavne vychádzkovými topánkami pre turistov. Daniel prudko zastal pred nevábny výkladom.

"Myslím, že by to mohlo byť hodné dvoch zlatých mincí," povedal.

"Za dve zlaté mince by to ale malo byť niečo poriadne."

"Vidíš tie tenisky?" spýtal sa. "Tamtie vzadu so zeleno a bielo pásikavými šnúrkami. Ten chlap s tým plynom, ten mal také šnúrkky."

Neveriacky som cível na topánky. Boli veľké, s hrubými, akoby gumenými podrážkami, trojuholníkovými bielymi plátenými časťami a cez dva rady dierok starostlivo poprestýkanými hrubými zviazanými šnúrkami, ktorými si bol Daniel taký istý.

Zopakoval: "Ten chlap, ktorý nás omámil plynom, mal také topánky."

"Tak pod' do obchodu," povedal som, "a spýtame sa, kto si kúpil podobné."

Súhlasil. "Dobre," a potom prikývol. "To by mohlo stáť ďalšie dve zlaté mince, keď pôjdem do obchodu."

"Si vydríduch."

"To je čo?"

"Cham'tivec. A ja už ďalšie mince nemám."

Daniel sa s úškrnom a myknutím pleca zmieril s osudom.

Obchod mal zvonček, ktorý pri našom vstupe zacengal, a v útrobach skrýval starootcovského predavača, ktorý sa z nášho hľadiska ukázal byť nanič, keďže len zaskakoval za dcéru, ktorej ochorelo dieťa. Neurčito usúdil, že by sa mohla vrátiť niekedy na budúci týždeň, a o predošlých kúpach nič nevedel.

Keď sme opäť vyšli na ulicu, kúsok vyššie z kopca privolávala Bon-Bona Daniela k autu, aby šiel domov. Iba skutočnosť, že už naložila Victora, ktorému ponúkla ďalší večer bavkania sa s počítačom, presvedčila jej syna, aby sa pridal, a vzápätí, keď Marigold i "zlatý Trubinko" pošli každý svojou stranou, zostala tam už len Catherine a môj malý mančaft, a keďže bolo sobotné popoludnie, tí traja robili poriadok ako pred normálnou zimnou nečinnou nedeľou. O pol štvrtjej s mojím požehnaním odišli, zamkynali sme len my s Catherine: a dal som pre budúcnosť zväzok kľúčov aj jej. Povedal som tiež policajtky Doddovej o šnúrkach, čo ju vyhnalo iba na krátky prieskum, keďže po prvé, ako uviedla, keby chcela vypočuť majiteľa obchodu, potrebovala by k tomu ďalšieho policajta, a po druhé, starootcovský predavač už zavrel a nechal obchod v tme.

Tak ako predtým Martin, aj Catherine sa každou minútou čoraz väčšmi zaujímal o technické detaily a chemické rafinovanosti jagavého moderného skla. Staré sklo sa mohlo zdať sivé alebo žlté, v mojich očiach pekné, no pre dostihové závodiska špinavé.

Catherine sa opýtala, čo spravím prv, koňa či guľu, a ja som odvetil, že koňa. Spýtal som sa jej, či by, aj keď nebudú mať v nasledujúci deň službu, nemohla presvedčiť svojho tuláckeho partnera Puntičkárkeho Paula, aby prišiel a poprechádzal sa s ňou zopárkrát hore-dolu po Broadwayi. Ona, prirodzene, chcela vedieť prečo.

"Aby ste mi kryli chrbát," zažartoval som a ona povedala, že podľa nej by hádam aj prišiel, keby ho požiadala.

"Možno bude mať inú robotu," poznamenal som.

"Pochybujem," odvetila. "Odkedy od neho odišla žena, zdá sa mi dosť osamelý."

Odviezli sme sa na jej motorke do hotela hlboko v prírode, kde sme sa najedli i prenocovali. A ja som sa vyhol kukláčovi číslo štyri, a prv ako som svoju čoraz milovanejšiu policajtku pobozkal, vysvetlil som jej, že by možno nebol zlý nápad, keby si na druhý deň s tulákom vzali kovové putá. "Má ich vždy pri sebe," vyhlásila Catherine.

Ráno povedala: "To chodenie hore-dolu po Broadwayi je kvôli tým kazetám?"

"Viac-menej," prikývol som. Otázku života a smrti som nespomenul. Nejakú mi to nedalo.

No predsa len som zobudil Toma Holluba, ktorý zobudil psy, a všetci (vrátane Toma) vrčali, že nedeľa je deň odpočinku.

Zatelefonoval som Jimovi. Vyhlásil, že mi je po celý deň k službám. Jeho žena sa chystala do kostola.

Worthington povedal, že je už hore, a či som si nevšimol, že nedele nie sú pre Gerarda Logana práve najzdravšie?

"Uhm. Čo dnes robí Marigold?"

"Mám voľný deň, ak sa pýtaš na to. Kedy a kam sa mám dostaviť? A najmä prečo?"

Nad poslednou odpoveďou som váhal, ale odvetil som po poriadku: "Čo najskôr, do haly Wychwoodskeho draka, z dôvodu strachu."

"Čieho strachu?"

"Môjho."

"Naozaj?" Jeho smiech ku mne doľahol s basovým dunením. "Budeš v tej svojej dielni sám, o to ti ide? V tom prípade som o chvíľu u teba."

"Nebudem vyslovene sám. Catherine a jej policajný kolega budú asi v meste, a v dielni bude Pamela Jane, ktorá mi bude pomáhať."

"To dievča? Prečo nie ten bystrý mládenec, akože sa volá, Hickory?"

"Pamela Jane sa neháda."

Worthingtonov hlboký hlas sa dostavil v podobe zachechtania. "Už fičím."

Vykrútil som ešte jedno ďalšie číslo, tentoraz domov k Georgeovi Lawsonovi-Youngovi, a ospravedlnil som sa, že ho budím o pol deviatej.

"Na čase nezáleží," zažíval, "ak prinášate dobrú správu."

"Ako sa to vezme," odvetil som a oznámil som mu, s čím môže rátať.

"Dobrá práca," povedal.

"Ďalšia nás čaká."

"Teším sa na ňu." I cez telefón som cítil jeho úsmev. "Dovidenia."

Catherine s motorkou ma odviezli do Loganovho sklárstva, kde mohli susedia vidieť také prejavy náklonnosti, že sa im jazyky celý týždeň nezastavia. Prišiel som úmyselne ešte pred Pamelou Jane, a keď som odomkol dvere, prečítal som si znovu poznámky, ktoré som si zapísal (a vložil do zamknutej knižnice) naposledy, keď som sa pokúšal stvoriť vzpinajúceho sa koňa.

Výroba tohto mi zaberie asi hodinu, ak spravím celú trofej vrátane podstavca a gule. Bude mať necelého pol metra a vážiť bude zhruba dvadsať kil; bude ťažká, lebo číre sklo samo váži hodne, o pridanom zlate ani nehovoriac. Marigold, rozháňajúc sa rukami, trvala na tom, že musí byť veľkolepá. Vyhlásila, že to má byť pamiatka na Martina a že ona mala svojho zaťa nesmierne rada. Aj Bon-Bona, aj Worthington považovali tento neskôr verejne veľmi propagovaný obdiv za trochu oneskorený, ale "zlatému Trubinkovi" by sa trofej na slnku mohla páčiť.

Naplnil som nádrž čistým krištálom a nachystal si poruke sklárske píšťaly, ktoré budem potrebovať, ako aj drobné nástroje na tvarovanie svalov, nôh a hlavy. Tiež kliešte, tie sú vždy neodmysliteľné. Nastavil som teplotu taviacej pece na požadovaných tisícdvoston stupňov Celzia.

Vtedy som už "videl" sochu ako celok. Škoda, že nechceli mať na vzpinajúcom sa koňovi samotného Martina. Teraz som ho tam konečne jasne videl. Možno toho koňa urobím znova, s Martinom v sedle. Možno raz večer... pre Bon-Bonu a pre priateľa, ktorého som stratil a ktorému som ešte vždy dôveroval.

Kým som čakal na príchod Pamely Jane, uvažoval som o potulnej kazete, ktorá vyvolala toľko neovládateľných citov, a ako keď sa roztvára opona, deduktívna schopnosť, na ktorú sa spoliehal profesor Lawson-Young, mi ustavične v mysli otvárala nové výhľady. Konečne som do rovnice pridal jeho faktor x a kukláčovi číslo štyri spadla maska z tváre. Vonku začalo pršať.

Stál som, hľadel na taviacu pec a načúval jej plamennému srdcu. Hľadel som na spúšťacie dvierka, ktoré držali tisícdvoston stupňov Celzia na uzde. Irish, Hickory, Pamela Jane i ja sme boli takí zvyknutí na nebezpečenstvo nesmiernej horúčavy, ktorá hučala medzi ohňovzdornými tehľami, že sme si automaticky dávali pozor; bola to naša druhá prirodzenosť.

Konečne som poznal poradie ciest v slepých uličkách. V duchu som počúval Catherinin zoznam trestných činov a sankcií za ne a usúdil som, že ak Rose a Adam Force majú len štipku rozumu, mali by nechať videokazety jednoducho tam, kde sú, a ušetriť si tak nepríjemnosti súdnej obžaloby.

Lenže zloději nemajú rozum.

Obklopil som sa toľkými telesnými strážcami, koľkých som vedel zohnať, iba preto, že Rose ani Adam Force neprejavili zatiaľ nijaké známky rozumu ani zdržanlivosti, a preto, lebo výroba trofejného koňa ma vydávala napospas každému masakru, aký si len vymyslia. Bol by som mohol preplniť dielňu davom divákov a byť v bezpečí, ale dokedy?

Vedel som už, kde striehne nebezpečenstvo. Nemohol som sa naveky ustrašene obzeráť ponad plece, a aj keď to azda vyzeralo nerozvážne, ako najrýchlejšia cesta k riešeniu sa mi javila konfrontácia.

Ak som sa katastrofálne mýlil, profesor Lawson-Young sa mohol rozlúčiť so svojimi miliónmi. Prevratný objav, ktorý by liekom na rakovinu zachránil svet, by sa zverejnil pod menom niekoho iného.

Keď sa dostavili moji nepriatelia, zistil som, že som im nedožičil iba čas, ale najmä príležitosť, aby mi prešli cez rozum. Ešte stále som počúval taviacu pec, keď mi zvuky za chrbtom ohlásili príchod Pamely Jane. Vošla bočnými dverami, hoci zvyčajne chodila spredu.

"Pán Logan..." Hlas sa jej triasol od úľaku a navyše normálne ma volala Gerard.

Hneď som sa zvrtol, aby som sa presvedčil, nakoľko je situácia zlá, a zistil som, že je skutočne po mnohých nepredvídaných stránkach zlá až výnimočne.

Pamela Jane, oblečená do práce vo zvyčajných bielych montérkach previazaných v páse, práve zastala uprostred dielne a triasla sa v dôsledku situácie, ktorá ďaleko presahovala jej schopnosti. Jej pršíplášť ležal v kôpke na dlážke a zápästia mala spútané pred sebou lepkavou hnedou baliacou páskou. Páska, jednoduchšia a lacnejšia ako kovové putá, rovnako znemožňovala pohyb a v prípade Pamely Jane bola tým účinnejšia, že šarmantný Adam Force držal v jednej ruke plnú injekčnú striekačku a druhou odhrnul kúsok ženských montérok, takže sa niekoľko centimetrov od ihly obnažil fliačik holej kože. Pamela Jane, chudá a vystrašená, sa pustila do plaču.

O krok či o dva za Pamelou Jane kráčala Rose; z každúčkého svaly jej žiarila víťazosláva a celá tvár sa zmenila na úškrn. Aj ona vošla potichu, na mäkkých podrážkach a rýchlo.

Rose, silná, rozhodná a plná zloby mocne prúdiacej mojim smerom, držala v kliešťovom zovretí Hickoryho rameno. Môj bystrý pomocník sa bezmocne kymácal, oči i ústa zbavené akcieschopnosti pruhmi hnedej baliacej pásky. Tú istú pásku použili na to, aby mu zviazali ruky za chrbtom, a aj na vytvorenie improvizovaných pút okolo členkov.

Vedľa sa, drsne udržiavajúc Hickoryho rovnováhu, týčil bookmaker Norman Osprey, skôr rabiátny svalovec ako krásavec, ale v počtoch taký rýchly ako počítačový čip. Hneď za bočnými dverami, rozpačito prešľapujúc z nohy na nohu, nebo! na strážni nik iný ako Eddie Payne. Vyhybal sa môjmu pohľadu. Bez váhania plnil Rosine príkazy.

Všetci štyria vtreleci konali s rýchlosťou uragánu a ja som si pripravil iba slabé odvetné opatrenia. Všetci moji telesní strážcovia sa mali jednoducho potulovať vonku po ulici. Catherine a jej vagabund mali patrolovať v svojom normálnom rozdelenom revíri. Rose so svojím šíkom popri nich v daždi nejako prekláza.

Mal som ako zvyčajne na sebe bielu vestu, takže ruky, krk i veľkú časť pliec som mal holé. Za spúšťacími dvierkami takmer neznesiteľne hučala páľava z taviacej pece, ak človek na ňu nebol zvyknutý. Preniesol som nohu i váhu tela bokom na stúpačku páky, ktorá poslušne otvorila dvierka a vypustila na vlnený oblek a červenejúcu tvár Normana Ospreya mocný závan saharskej horúčavy. Ten sa rozzúrený vrhol ku mne a odsotil ma do dvierok, ale ja som sa uhol a dal som mu podnožku, takže stratil rovnováhu a padol na kolená.

Rose zvraskla na Normana: "Prestaň, ty somár sprostý, tentoraz mu nechceme ublížiť. Vieš veľmi dobre, že keď nebude môcť hovoriť, nikam sa nedostaneme."

Sledoval som, ako Rose ťahá môjho pomocníka so zviazanými očami hodný kus cez miestnosť a Norman Osprey ho pritom surovým zovretím udržiava vo vzpriamenej polohe. Hickory sa potkol a krok za krokom tápavo habkal dopredu, až kým nedošiel ku kreslu, ktoré som kúpil pre Catherine. V tom okamihu Rose Hickoryho hrubo zvrtila, až spadol do kresla po svojom boku a len s námahou sa obrátil a posadil rovno.

Za sebou som teraz počul rozrušené dychčanie Pamely Jane a aj neomylný ťažký sipot astmy Adama Forcea. Svoj takmer úspešný pokus s inzulínom v Bristole ani slovom nespomenul. Rozhodne potreboval inhalačný prístroj, ale nemal voľné ruky.

Rose povedala Hickorymu so zlomyseľným uspokojením: "Teraz tam pekne sed', kamoško, aspoň sa naučíš, že nemáš pchať nos ta, kde netreba." Presmerovala svoju škodoradostnú zlobu opäť na mňa, zatiaľ čo Hickory sa úporné usiloval prehovoriť, ale vydal zo seba iba pridusený tenorový protest.

"Teraz," oslovila ma, "nám odovzdáš všetko, čo chceme. Ináč vypálime tuná tvojmu priateľovi diery do tela."

Pamela Jane vykrikla: "Jaj, nie, to nemôžete!"

"Ty čuš, hlupaňa," osopila sa na ňu Rose jedovato, "lebo ti načnem tú tvoju usmrkanú fasádu."

Či už si Hickory uvedomoval Rosinu unáhlenosť, keď stála na stúpadlovej časti dlážky, ktorá dvíhala príchlop pece, alebo nie, aj tak nemohol protestovať ničím ráznejším, iba že sa prepadal čoraz hlbšie do kresla. Predsa len však chápal, akú diaboliskú možnosť mi pchala pod nos.

Akoby mu vedela čítať myšlienky, povedala rovnakým ostrým tónom: "Ty, ako sa to voláš, Hickory? Ty sa radšej modli, aby ťa tvoj šéfko nenechal upáliť. Lebo ja nešpásujem, tentoraz mi dá, čo chcem."

Zobrala jednu z dlhých sklárskych pišťal a strčila ju do nádrže s roztaveným sklom. Pohyby mala skôr neladné ako vybrúsené stálou práxou, ale niekedy niekde už videla, ako fúkač skla berie várku z nádrže. Vytiahla pišťalu s malou gučou žeravého skla na konci a otáčala tyčou, takže sklo zostalo na nej prilipnuté a neodpadlo.

Pamela Jane pri tom pohľade Zakvílila a divže neklesla na doktorovu ihlu.

"Gerard Logan," povedala mi Rose s dôrazom. "Tentoraz urobíš, čo ti poviem, a to hneď a zaraz."

Zvláštne bolo, že hlas jej znel menej sebaisto, ako keď vyvreskovala "Zlomte mu zápästia" do broadwayskej noci, a ja som si spomenul na Worthingtonov názor, že by som ju porazil v tenisovom zápase života, a preto by už nikdy proti mne nenastúpila na skutočnom dvorci. No predsa bola tu a viditeľne v sebe mobilizovala sľachy a nervy odhodlania. Videl som kedysi, ako Martin zbieral duševné sily, keď mal ísť zavodiť na problematickom koňovi, videl som aj, ako herci zhlboka dýchali v zákulisí, keď nadchádzajúca hra začíerala hlboko do duše. Vedel som veľa o odvahe u iných i o vlastných nedostatkoch, ale v tú januárovú nedeľu vo mne práve Rosine vlastné prudko vzrastajúce odhodlanie vybičovalo vnútorné rezervy, ktoré som potreboval.

Sledoval som ju, ako zasa ona sledovala mňa, a vôbec nezáležalo na tom, čo hovorí, ale na tom, kto z nás vyhrá zúrivú bitku o hrdosť.

Ponorila chladnúcu sklenú guľku opäť do nádrže a zasa ju, už väčšiu, vytiahla. Krútila pišťalou, až kým sa roztavená žeravá hrča nedostala tesne pod Hickoryho bradu. Cítil tú páľavu. Zúfalo sa pred ňou odťahoval a pokúšal sa vykriknúť spod lepiacej pásky. "Dávajte pozor, preboha!" zakričal som automaticky a Rose, akoby prekvapená, odklonila tyč od Hickoryho tváre, takže ho na chvíľku prestala ohrozovať.

"No vidíš!" V Rosinom hlase z ničoho nič zaznel víťazný tón. "Ak nechceš, aby som ho popálila, povieš mi, kde si schoval tie videokazety, ktoré chcem."

Povedal som naliehavo: "Ak nedáte pozor, tak Hickoryho zmrzáčite. Popáleniny od skla sú strašné. Môžete si tak popáliť ruku, že ju treba amputovať. Rameno, chodidlo... cítite, ako sa škvarí mäso... môžete prísť o ústa, o nos."

"Čuš!" zvraskla Rose, a opäť na plné pľúca: "Čuš!"

"Môžete si vypáliť oko," povedal som. "Môžete si zoškvariť a na uhol spáliť črevá."

Na Pamelu Jane, ktorá s tým nebezpečenstvom žila, to napriek jej rozochvenému správaniu zapôsobilo zo všetkých najmenej, a práve mohutný Norman Osprey s veľkými svalnatými plecami sa potil a zdalo sa, že sa už-úž povracia. Rose sa pozrela na žeravú tyč. Pozrela na Hickoryho a vrhla pohľad na mňa. Vede! som viac-menej čítať v jej rýchlej mysli. Prišla sa mi vyhrážať prostredníctvom mojich ohľadov voči Hickorymu, a teraz som sa stal opäť sám terčom. Popri Rosinej mocnej osobnosti boli egá jej spoločníkov chabé. Aj fešácky výzor a vtieravý úsmev Adama Forcea sa v jej prítomnosti scvrkli na druhotriedne a ja som si začal plne uvedomovať, že chýr o skutočnom zdrvivujúcom strachu, ktorý vyvoláva najmä u mužov, rozhodne nie je iba mýtom. Aj sám som cítil jeho záchvevy, čo ako som sa ich usiloval potlačiť. Na otca mala taký účinok, že aj v tom najlepšom prípade sa utekal vyspovedať, a keďže bola práve nedeľa, nevedel som si ani dobre predstaviť, aký poplach zúri v jeho poctivom katolíckom svedomí.

Pre Normana Ospreya bol nepochybne jeden deň rovnako dobrý či zlý ako druhý. Dni posudzoval podľa toho, koľko svalovej sily musel vynaložiť, aby presadil svoje, k čomu sa pridávala blesková schopnosť akoby inštinktívne zratovať, násobiť i deliť.

Zdalo sa, že Adama Forcea svrbí prst na pieste aktivujúcom neznámy obsah striekačky. Z celého srdca som si želal, aby chuderka Pamela Jane potlačila slzy a prehltla vzlyky, lebo oboje zrejme doktora Bielofúza čoraz väčšmi dráždilo, a pokiaľ išlo o Hickoryho, širokými hnedými obväzmi vohnaného do mlčania a nevidomosti a zaboreného v mäkkom kresle, domnieval som sa, že zostane presne tam, kam ho dala Rose, až kým ho odtiaľ niekto nevytiahne. Mysľou sa mi mihali dojmy. Rose na mňa hľadela vypočítavo a vychutnávala istotu, že ma čo nevidieť porazí. Nemohol som odprisahať, že nie. Tentoraz tu neboli čierne kukly ani bejzbalové palice. Ale stáť s holými rukami proti roztavenému sklu bolo horšie.

Odrazu a nečakane sa Rose ozvala: "Prišiel si sem dnes ráno urobiť trofejného koňa zo skla a zlata. Chcem to zlato." Fíha! pomyslel som si. Zlato doteraz nik do rovnice nedosadil. Pokiaľ som vedel, zlato na trofej pred Rose nikto nespomenul. Objednal som si dostatok zlata na trofej, aj čosi navyše do zásoby, ale množstvo, kvôli ktorému by sa oddalo prepadnúť dostavník, to nebolo.

Niektorú uviedol Rose do omylu, alebo dobre nerozumela a o ostatné sa postarala jej chantivá fantázia.

Rose bola ešte vždy presvedčená, že z nej či už tak alebo onak môžem spraviť bohatú ženu.

Adam Force ju obdivoval úsmevom a očami jej tleskal.

Keby som vedel využiť túto, no... zlatú... príležitosť, mohol by som sa pokúsiť... teraz som potreboval čas, a keby som vyrobil trofejného koňa, šikovne by som spomalil beh udalostí.

Povedal som: "Zlato tu ešte nie je. Už ma to meškanie šťve." Nenútený, ale vyčítavý tón, ktorý som použil, Rose tak prekvapil, že na okamih spustila konček sklárskej píšťaly.

"Ak nebudem mať tú trofej so skleným koňom hotovú načas," povedal som, "teda tú, čo je objednaná, tak..." Náhle som sa odmlčal, akoby som sa zarazil na samom prahu obrovskej chyby. "To nič," zahabkal som naoko nervózne a Rose sa domáhala, aby som vetu dokončil.

"No..." povedal som.

"Von s tým"

"Zlato..." povedal som. "Musím ho použiť na koňa."

Pamela Jane, nech jej naveky slúži ku cti, uprostred smrknutia zadržala slzy a so zhrozeným zhnusením mi ponad celú dielňu bez obalu povedala, že by som mal rozmýšľať o tom, ako oslobodiť Hickoryho, a nie o výrobe trofeje pre Cheltenhamské dostihy.

"Ako len môžeš?" zvolala. "Je to ohavné."

"Auto z klenotníctva privezie zlato na kopytá, hrivu a chvost," povedal som.

Rose zaváhala a potom sa spýtala: "Kedy?"

Vyhlásil som, že jej to nepoviem.

"Ale povieš," odvetila a výhražne posunula žeravú tyč bližšie.

"O jedenástej," vyhrkol som náhlivo. Dobré klamstvo. "Nechajte ma urobiť koňa," navrhol som, a to tónom, ktorý hraničil s prosíkaním. "Keď bude koň hotový, poviem vám, kde by podľa mňa tá kazeta mohla byť, a potom musíte sľúbiť, že len čo budete mať zlato, prepustíte Hickoryho na slobodu."

Pamela Jane bezmocne vydýchla: "Nemôžem tomu uveriť."

Nevedela pochopiť, že som sa tak ľahko zosypal. Nechápala, že jej pohrdanie je meradlom môjho úspechu.

Rose sa pozrela na hodinky, zistila, že bude musieť hodinu čakať, kým príde zlato, a nemúdro si vyrátala, že si to môže dovoliť.

"Pusti sa do toho a sprav tú trofej!" prikázala mi. "Keď príde zlato, normálne podpíšeš príjem, ináč čaká tvojho Hickoryho pomalé opekanie, jasné?"

Prikývol som.

"Tak sa do toho pusti." Poobzerala sa po dielni, odhadujúc, ako sa veci majú, a kázala Pamele Jane, aby si sadla poriadne hlboko do druhého mäkkého kresla. Tam jej Adam Force výhražne držal pri krku ihlu a Norman Osprey jej zatiaľ zviazal páskou členky.

Pamela Jane na mňa zazerala a vyhlásila, že mi nepomôže s koňom, a nikdy už ani s ničím iným.

Rose ju v tomto rozhodnutí utvrdila, keď povedala, že som odjakživa zbabelec. Hľadel som s nehybnou tvárou na Pamelu Jane a zbadal som, že sa do nej vkradol tieň pochybností, aj keď počúvala, ako ma Rose ďalej zahŕňa pohrdaním.

Nemal som pôvodne v úmysle vytvárať trofejného koňa pod hrozbou sklárskych píšťal v Rosiných rukách. Ba zmobilizoval som aj telesných strážcov, aby tomu zabránili, ale nespravili to. Na druhej strane, jedného dňa som sa s Rose musel konfrontovať, a ak to malo byť teraz, tak bude treba, aby som rozmýšľal trochu rýchlejšie. Stál som tam nepripravený, bez energie.

Rose sa posmievala: "Myslela som, že by ti to so sklom malo ísť od ruky."

"Je tu veľa ľudí," postáľoval som sa.

Panovačne rozkázala Normanovi Ospreyovi a Eddiemu Paynovi, aby zašli za polovičný múrik do predajne, a trochu zdvorilejšie poslala za nimi aj Adama Forcea. Všetci traja sa opierali o múrik a prizerali sa. Rose vytiahla jednu z kovových tyčí, ktoré som si dal ohriať k aktívnej časti pece, a strčila ju do taviaceho kotla - nádrže, v ktorej teraz bolo dobiela rozžeravené sklo, potom ju vybrala i s pomerne veľkou várkou a otáčala práve tak rýchlo, aby jej neodpadla na dlážku.

"Pokračuj," povedala. Postrčila ničivú páliacu hrču smerom k mojej pravej ruke a ja som cúvol do bezpečnej vzdialenosti, aby mi nezoškvarila kožu.

Takto sa nijaká trofej nedala urobiť. Na začiatok som na telo koňa potreboval niekoľko várok čistého krištáľu a Rose sa skláňala na hlavami Hickoryho a Pamele Jane s tyčami zakončenými hrčkami skla vo veľkosti slivky, ktoré by zničili

všetko, čoho by sa dotkli, a vyhrážala sa, že ak jej poskytnem najmenšiu zámienu, spáli im uši a ich škvariace sa telá budú rozvoniavať ako cigánska pečienka. Mal som jej zakaždým povedať, aký nasledujúci krok zamýšľam urobiť. Nesmie z mojej strany dôjsť k nijakým náhlym a nepredvídaným pohybom, lebo si to Hickory a Pamela Jane odskáču. Rozumel som? opýtala sa Rose.

Rozumel.

Pochopil som. Pochopila aj Pamela Jane, aj Hickory, ktorý bol schopný počuť.

Povedal som Rose, že budem musieť z nádrže vziať štyri či päť várok, a kým ona držala svoju skazonosnú hrčku pri uchu Pamely Jane, nabral som dosť skla, aby sa z neho dal vyrobiť tretinu metra vysoký kôň stojaci na zadných nohách.

Pamela Jane zatvorila oči.

Vopred som povedal Rose, že je takmer, ak nie úplne nemožné vyrobiť koňa takých rozmerov bez pomocníka, a to čiastočne preto, že po vytvarovaní svalov krku a predných nôh bolo telo koňa treba udržiavať v pracovnej teplote, kým ste pridávali dva kusy skla pre každú zadnú nohu a kopyto a ďalšie pre chvost.

"Pohni s tým a neffňukaj tu," povedala. Usmievala sa popod nos.

V cirkusoch sú ľudia, ktorí vedia udržať vo vzduchu aj desať vrtiacich sa tanierov tým, že pod nimi krúčia paličkami. Výroba vzpínajúceho sa koňa v Broadwayi sa tomu veľmi podobala: uchovávať telo a nohy horúce, kým tvaruješ hlavu. Výsledná hlava by nevyhrala ani v súťaži škôlkarov.

Rose sa vynikajúco bavila. Čím menej som jej kládol prekážky a odporoval, tým si bola istejšia, že som na ceste ku kapitulácii. Páčilo sa jej to. Opäť sa usmiala, bolo to tajnostkárské, kradmé vykrivenie pier skazeného dievčatka.

Víťazstvo nad Gerardom Loganom, ktoré Rose už slávne považovala za svoje, by jej na tom mieste nestačilo, keby sa nespájalo so spôsobením väčších či menších popálenín.

Ja by som sa pri takej predstave zachvel, ale Rose nie. V smrteľne odhodlanom úsilí o jej porážku by som azda mohol nasadiť hrubú silu svalov, ale nepokúšal by som sa znivočiť Rose roztaveným sklom. Ani nikoho iného. Nebol som na to dosť brutálny.

No nemohol som ani opustiť svoj mančaft a zutekať.

Kliešťami som vytiahol koňovi predné nohy dohora a zadné nadol a držal som celé telo na tyči v peci, aby zostalo horúce a dalo sa tvarovať.

Ešte vždy sa dá niečo urobiť, pomyslel som si.

Odchod so ťou.

Teda, odchod s väčšou alebo menšou ťou.

Podarilo sa mi pospájať telo a kúsok nôh do bezhlavého dostihového koňa.

Dočerta s odchodom, pomyslel som si. Odchod nestačí. S defetizmom nikto ďaleko nezašiel.

S námahou som držal dve tyče a preniesol z jednej na druhú dosť skla, aby som mohol pridať a vytvarovať hrivu, ale pre Cheltenham nebola dosť elegantná.

Worthington otvoril dvere na galérii a začal vstupovať z ulice dnu. Rovnako rýchlo, ako vypleštil oči, pochopil aj situáciu, vykonal prudký stoosemdesiatstupňový obrat a upaľoval dolu kopcom, ešte než sa Rose stihla rozhodnúť, čomu dať prednosť, či naháňať Worthingtona, alebo držať mňa pod zámkou.

Keď sa Worthington dal dostihnúť už iba hvizdom, povedala Forceovi a otcovi, aby ihneď zamkli dvere galérie, a zúrila, lebo ani jeden z nich nevedel nájsť kľúč. Z celej duše i celého tela som dúfal, že Pamela Jane úslužne neohlási, že ona osobne má kľúče od všetkého.

Vrhla na mňa ďalší neistý pohľad a zaťala zuby.

Rose sa prestala usmievalať, nabila svoju sklársku píšťalu dobiela rozpálenou gundžou skla vo veľkosti golfovej loptičky a pridržala ju pri Hickorym.

Vynaložil som všetko svoje majstrovstvo, aby som spravil chvost a pripevnil ho k svojmu čoraz menej čistokrvnému výtvoru. Chvost a dve zadné nohy tvorili trojuholník, ktorý mal podopierať vzpínajúceho sa koňa. Keď som chcel dosiahnuť skvelý výsledok, táto etapa mi často nevyšla. V onen deň všetko do seba dokonale zapadalo.

Hickory sa zúfalo krútil, aby unikol pred Rosinou dobiela rozžeravenou lahôdkou.

Pamela Jane videla, že sa nijako nepokúšam pomôcť Hickorymu, ale zhotovujem hračku, a začala mnou opäť pohrdať.

Prilepil som na krk hlavu a kliešťami vytiahol dopredu uši. Hotový kôň sa vyznačoval štyrmi nohami, hlavou, hrivou, chvostom a úplným nedostatkom pôvabu. Postavil som ho vzpriamene na kovový stolík, kde bol na vzpínajúcich sa nohách pripravený začať skákať z krištáľovej gule do budúcnosti.

Zdalo sa, že napriek chybám na Rose mocne zapôsobil. Nezapôsobil však natoľko, aby zľavila z ostražitosti či spustila kovovú tyč, ktorú držala Hickorymu pri hlave.

Vrhol som pohľad na hodiny v dielni.

Minúta - tik tak, tik tak - bola veľmi dlhý čas.

Povedal som: "Kopytá, hriva a chvost sa pokryjú zlatom."

Tik tak, tik tak.

Rose strčila chladnú tyč nazad do pece a nabrala novú dobiela rozpálenú várku, ktorú opäť pridržala pri Hickoryho hlave.

"Koľko potrvá," opýtala sa, "kým sa sem to zlato dostane?"

Hickory sa zúrivo vrtel a zúfalo sa usiloval zbaviť lepkavých pruhov na ústach a na očiach.

Pamela Jane so zatvorenými očami vyzerala, akoby sa modlila.

"Zlato," povedal som, "privezú v malých prútoch. Treba ho roztaviť a potom ho naniest' na kopytá, hrivu a chvost..."

Hickory sa vrhol vpred v úsilí vyslobodiť sa z kresla, ktoré ho zvieralo v objatí. Rose chcela pred ním uhnúť, ale

neodtiahla kovovú tyč dosť rýchlo a jedno jeho ucho sa predsa len dotklo žeravej sklenej hrčky.

S baliacou páskou na ústach nemohol kričať. Telo sa mu vzoplo. Rose uskočila dozadu, ale Hickoryho ucho zaškvŕčalo, vydalo pach spáleného mäsa a už nikdy nebude bezchybné.

Tri minúty. Večnosť. Tik tak.

Hickoryho utrpenie, prosté a mučivé, pritiahlo všetky pohľady. Rose by bola mala odhodiť tyč a pribehnúť mu na pomoc, ale nespravila to.

Tri minúty a desať sekúnd odvtedy, čo som postavil vzpínajúceho sa koňa na kovový stolík.

Čakať dlhšie bolo nebezpečné.

Zobral som veľké kliešte, ktorými som vytvaroval konskú hrivu, a roztrhol som nimi baliacu pásku, ktorá sťahovala Pamele Jane členky. Povedal som jej naliehavo: "Bež," no nebežala, ale váhala a obzerala sa na Hickoryho. Nebolo už času. Zdvihol som ju a niesol.

Pamela Jane protestovala. Rose mi prikázala, aby som ju zložil. Neurobil som to, ale tackavo som zamieril k uličke do predajne a zakričal som na trio, ktoré sa tam opieralo o nízky múrik, aby sa zaň skrylo.

Rose sa rýchlo rozbehla dielňou za mnou a zaútočila na mňa, oháňajúc sa kovovou tyčou so žeravým sklom ako mečom.

Napoly som ju videl, napoly tušil spaľujúcu budúcnosť, a tak som sa prudko zvrtol i s Pamelou Jane, aby som sa ako matador vyhol tyči, ale Rose vo svojej zúrivosti švihala a bodala, až mi v bielej veste vypálila dlhú čiernu dieru.

Niet času.

Preniesol som Pamelu Jane okolo nízkeho múrika do predajne, hodil som ju, hlasno protestujúcu, na dlážku a padol som na ňu, aby som ju pridržal na zemi.

Vzpínajúci sa koň stál na kovovom stolíku bez vloženia do chladiacej pece tri minúty a štyridsať sekúnd, a potom vybuchol.

12. KAPITOLA Kôň vybuchol v spaľujúcich úlomkoch, ktoré sa rozleteli dielňou a ponad nízky múrik do predajne ako zlostné priesvitné osy.

Adam Force, ktorý sa odmietol skrčiť, lebo som to navrhol ja, zasiahlo dvakrát, raz hore na ramene a raz, vážnejšie, krížom cez lícnu kosť pod okom, pričom mu z tváre vyškľblo kúsok mäsa. Doktor od šoku temer zamdlel a striekačka mu vypadla z ruky. Rukáv mu sčervenel od krvi, ale krv striekajúcu z tepny vidieť nebolo. Napokon ho však, pomyslel som si, aj tak bude najviac mrzieť, že prišiel o svoj fešácky výzor, a keby bol v tej chvíli mrkol do zrkadla, asi by sa bol nadobro zrútil. Letiaci sklený črep vyhlbil svojou rýchlosťou a ostrosťou brázdou, ktorá iste zanechá nezmazateľnú jazvu, a ako mnohé rezné rany na tvári, aj táto hojne krvácala. Adam Force krvácal do svojej bielej brady, ktorá sa rýchlo menila na červenú.

Doktor Červenofúz Force. Tak mu treba, pomyslel som si. Škoda, že sa to zmyje. Zmyje... aj iné veci sa zmyjú... taký nápad.

Sklo chladlo rýchlo, ak sa rozťahlo a stenčilo. Človek mohol sklárskou píšťalou zľahka fúknuť do polotekutého skla, takže sa rozťahlo, až vyzeralo ako mydlová bublina; guča žeravého skla vychladne na studenú škruvinu krehkej bubliny za pár sekúnd, kým ju vyfúkne z jedného stavu do druhého.

Trofejného koňa som však úmyselne nevyfukoval zvnútra. Prudko sa rozprskol pozdĺž línií vnútorného pnutia, spôsobeného ťahom a tlakom pri chladnutí skla, keďže vzdialenejšie časti chladli rýchlejšie ako vnútorné jadro. Keď sa čriepky zabárali do prvého, čo im prišlo do cesty, boli ešte pekelné horúce. Adam Force mal šťastie, že neprišiel o oko. Norman Osprey, ktorý napriek svojej antipatii voči zdroju dobrej rady kľáčal, prežil rozbitie koňa bez úhony na zdraví, ak už nie na nálade. Hoci Elvisov dvojník zbledol a mierne sa chvel, ešte vždy sa pridržal doktríny "hor sa na Logana". V dôsledku toho sa zdvihol z kolien a umiestnil svoje gorilie plecia blízko dverí vedúcich z galérie na ulicu, čím sa odchod touto cestou stal vecou ručného zápasu a moje víťazstvo či prehra v ňom otvorenou otázkou. Ručný zápas s tou očividne drvivou silou by vyvolával obavy za každých okolností, ale v mojom vtedajšom roztraseanom stave, aj keby som bol chcel scénu opustiť, čo som nemal v úmysle, by bolo víťazstvo vylúčené. No pokiaľ sa Norman Osprey domnieval, že zaujal užitočné stanovište, kde mi bude prekážať, mohol som si povedať, že mám o starosť menej, a byť vďačný.

Eddie, ktorý zrejme nechápal, čo sa stalo, ešte vždy kľáčal za múrikom. Martinov garderobier, ktorý vo svojej úpornej nechápavosti sprevádzal Rose na celej tejto nekresťanskej poľovačke na kazety, teraz vyzeral, akoby prosil o rozhrešenie. Podľa mňa si ho rozhodne nezaslúžil.

Pamela Jane sa spod mňa vyhrabala v znepokojivej dileme, lebo sa nevedela rozhodnúť, či sa mi má poďakovať za záchranu pred žiletkovito ostrými ranami, keďže v kresle by bola bývala v priamej línii zásahu, alebo ma odsudzovať zato, že som ponechal Hickoryho napospas všetkému, čo výbuch vrhol jeho smerom. Pamela Jane, pravdaže, rozumela fyzikálnej stránke pnutia a tlaku v superhorúcom skle a bude si teraz istá, že som mal v úmysle nechať koňa rozletieť sa na márne kúsky od okamihu, keď som ho začal robiť. Bude si lámať hlavu nad tým nezmyslom s dodávkou zlata, pokiaľ ide o množstvo aj načasovanie, lebo sa to, ako sa mi priznala oveľa neskôr, vôbec na mňa nepodobalo. Verila každúckému slovu, ktoré som povedal Rose, a teraz sa cítila ako hlupaňa. "Milá Pamela J," povedal som spokojne, "úprimne vravím, že si mi veľmi pomohla."

To bolo neskôr. V tej chvíli, počas bezprostredných následkov rozbitia trofejného koňa, ju ešte vždy znepokojovalo, ako dopadol Hickory.

Keď som vstal a nakukol ponad múrik, aby som sa presvedčil, v akom stave sú Rose a Hickory, zistil som, že Rose steká po nohe krv, ale ešte vždy sa chveje od rozhodnej zúrivosti, s ktorou strčila čistú kovovú tyč do nádrže a

vytiahla druhú, na konci už ozdobenú dobiela rozžeravenou nenávisťou.

Hickory, ktorému sa napokon podarilo úplne vypadnúť z kresla, ležal dolu tvárou na hladkej tehlovej dlážke a pokúšal sa zoškrabať si pásku z úst. Slzy bolesti zo zraneného ucha akoby mu bezmocne stekali dolu nosnou dierkou a on sa tomu pokúšal odpomôcť smrkaním.

Prenikavo som si uvedomoval, že v nejakej chvíli kdesi sa Rose podarilo prejsť mi od chrbta ohnivou čiarou po spodných rebrách, a mal som pocit, že na jedno ráno som mal už toho nerovného boja dosť.

Rose ho dosť nemala. Zdalo sa, že Rose má v zásobe energiu na tretiu svetovú vojnu. Keď náhlivo vytiahla nabitú tyč z ohňa, povedala mi, že ak sa ihneď nevrátim do dielne, popálenina na Hickoryho uchu bude iba začiatkom. Bola by ho mohla vyslobodiť. Bola by mu mohla aspoň pomôcť, ale nespravila to.

Obišiel som múrik. Hickory ešte vždy ležal dolu tvárou na dlážke, no namiesto bezvýsledného odierania tváre teraz zmietał nohami. Trpel bolesťami a bol bezmocný, takže mu od Rose nehrozilo bezprostredné nebezpečenstvo; rozhodla sa zamieriť ku mne a držala poldruhametrovú čiernu sklársku pišťalu so žeravým sklom pripravenú na úder, ak sa nestihnem rýchlo uhnúť.

"Videokazeta Adama Forcea," dožadovala sa. "Kde je?"

Zadychčaný od dlhého unikania pred hlbokými spáleninami, dokázal som odvetiť s vysušenými ústami: "Povedal, že na ňu nahral konské dostihy."

"Volovina." Rose ku mne pokročila a žeravá sklená guľa jej neľútostne razila cestu. Keby sme boli vyzbrojení opačne, bol by som mohol dvoma strihmi hrubých nožníc premeniť guľu na špicatú kopiju. Keby sa tou kopijou niekto prudko zahnal, prepálila by sa rovno naskrz telom, zoškvarila by ho na uhol' a zabila. Rose kopiju nemala, ale guľa celkom stačila. Jej účinok by bol rovnaký.

Ukujúc aspoň aký-taký plán, cúvol som pred Rose a jej smrtiacim ohňom a preklínal som skutočnosť, že nedočiahnem na päť či šesť sklárskych pišťal, ktoré ležali ladom naboku- pišťal, ktorými by som bol mohol aspoň šermovať -, lebo mi v ceste ležal zmučený Hickory so svojou otrasnou ranou.

Rose opäť začala vychutnávať, že ma núti ustupovať jeden cúvavý krok za druhým. Spätkoval som popri taviacej peci, ktorej spúšťacie dvierka boli zatvorené. Spätkoval som cez celú dielňu čoraz rýchlejšie, lebo Rose zvýšila tempo.

"Tá videokazeta," zopakovala. "Kde je?"

Konečne, konečne som opäť zazrel vonku pred dverami do galérie Worthingtona, tentoraz sprevádzaného Tomom Hollubom, Jimom, Catherine a jej tuláckym partnerom Puntičkársym Paulom.

Norman Osprey, ktorému sa pomer síl odrazu znepáčil, ustúpil dozadu, aby ich vpustil dnu, a rýchlo sa popri nich prešmykol na ulicu. Naposledy som ho zazrel, ako sa pustil dolu kopcom a Tom so svojimi tromi štvornohými spoločníkmi mu šiel v päťach.

Dvaja policajti v civile spolu s Worthingtonom a Jimom zaplnili dvere, ktorými zmizol. Rozzúrená Rose videla v príchode mojich priateľov poslednú príležitosť, aby ma donútila na celý život si ju zapamätať, a tak bezohľadne zaútočila na moje brucho. Uskočil som nabok, potom som sa uhol ešte raz, zatackal som sa a skončil som tam, kam som mal namierené, vedľa širokých okrúhlych nádob s farebnými práškami, ktoré stáli na policiach so zásobami.

Išlo mi o bielu farbu, prach, ktorý Nemci nazývajú email weiss. Strhol som pokrievku a zaboril ruku do otvoreného hrnca, nabral toľko prachu, koľko sa mi zmestilo do hrsti, a hodil ho Rose do očí.

Email weiss - biely email zomletý na prach - obsahuje arzén a od arzénového prachu sa zahmlia a rozslzia oči, takže dočasne a účinne oslepnú. Rose s tečúcimi očami a vyrazeným zrakom sa ďalej oháňala hrozivo dlhou a smrtonosnou sklárskou pišťalou.

Eddie akoby sa vytrhol zo svojich modlitieb, vstal, obišiel múrik a prosil ju, aby sa upokojila. "Rose, dievčatko moje, už je koniec..."

Ale Rose sa nedala ničím zastaviť. Čo aj na chvíľu oslepená, útočila vraždiacou tyčou na miesto, kde ma videla naposledy, a ešte vždy sa pokúšala prebodnúť mi brucho alebo hrud', vzápätí zasa zúrivo sekala ta, kde som mal predtým hlavu.

To, že ma netrafil, jej nebránilo, aby bola vo svojom habkaní ešte nebezpečnejšia, ako keby ma videla, a napokon sa nepredstaviteľne žeravé sklo katastrofálne dotklo živého tela.

Ozvali sa výkriky, ktoré ut' al pridusený chrapot.

Ako prvého na neuverenie zasiahla Eddieho, svojho otca. Spálila mu kožu na prstoch, ktoré si na obranu držal pred tvárou. Bolo počuť, ako tyč naráža do stien a potom hrôzostrašné tiché syčanie, keď došlo k tomu najhoršiemu.

Pamela Jane sa mi hystericky vrhla do náručia a skryla si v ňom tvár, ale popálená nebola ona. Na druhej strane dielne, kde vzduch opäť páchol pohrebnou hranicou, sa poskladal na zem Paul a ležal nehybne, s údmi rozhodnými v náhodnosti smrti.

Catherine v šoku a hneve hľadela neveriacky pred seba prázdnyimi očami. Natiahol som k nej ruku a stískal som obe dievčence, akoby som ich už nikdy nechcel pustiť.

Adam Force zaujal miesto na bezpečnej strane dielne a prosil Rose, aby stála nehybne a dovolila niekomu - napríklad jemu -, aby prišiel jej i jej otcovi na pomoc, no jediným výsledkom bolo, že sa obrátila smerom k jeho hlasu a pretínala vzduch mocnými rozmachmi sklárskej pišťaly.

Keď Catherine, policajтка až do špiku kostí, uspokojila prvú potrebu útechy, zviechala sa, a kým Rose sledovala zvuk jej hlasu, vzdialila sa odo mňa a zavolała na policajnú stanicu, aby súrne poslali posilu. Potlačila ľudské zhrozenie a po stlačení prepínača úsečne prehovorila do svojej osobnej vysielacky. "Postihnutý policajt," povedala. "Tiesňové volanie. Tiesňové volanie. Policajt potrebuje okamžitú pomoc."

Uviedla adresu Loganovho sklárstva a potom menej úradne a s nefalšovaným citovým vzrušením dodala: "Príďte hneď. Bože dobrý."

Uhla pred Rosiným prudkým výpadom a s neuveriteľnou statočnosťou si kľakla k svojmu mŕkavému tuláckemu partnerovi. Do civilu oblečený obyvateľ domových brán, ktorého som poznal iba pod menom "Puntičkársky Paul", už nijakých lotrov nechytí. Hlboký priamy žeravý zásah prebodol Puntičkárskemu Paulovi krk. Vytrhol som sa z objatia Pameľy Jane, napoly behom som sa vzdialil od Catherine na druhý koniec miestnosti a zavolať som na Rose: "Tu som, Rose! Som tu a ty ma nikdy nechytíš!" Rose sa poloblúkom obrátila ku mne a potom sa zvrtila ešte raz, keď som preskočil popri nej a skríkol na ňu. Obracala sa znova a znova, a napokon sa so svojimi zahmlenými očami unavila natoľko, že Worthington s Jimom sa vynorili po mojom boku a Catherine za našimi chrbtami, a všetci štyria sme schmatli rýchlo sa pohybujúcu Rose a znehybnili jej ešte vždy sa rozháňajúcu ruku so sklárskou pišťalou. Vykrútil som jej tyč z ruky do bezpečnej vzdialenosti, pocítil som jej páľavu pri nohách, ale nie na koži, no Rose aj vo Worthingtonovom a Jimovom zovretí ďalej zápasila. V Catherininých žilách mocne kolovala policajná krv. Pohládala a našla putá, ktoré mal Puntičkársky Paul pripäté na opasku. Surovo ich zacvakla Rose Paynovej okolo zápästí za chrbtom, až sa jej kovové obruče zarezali do kože. Rose kopala. "Vezmi si môj opasok!" zakričal Worthington a ja som odopol jeho pružný pletený kožený opasok, obrátil ho okolo jedného členka a zauzlil na druhom, až kým sa Rose neprekoprela a neostala ležať na boku na dlážke, ešte stále mykajúc nohami a nadávajúc. Na zatýkaní Rose Paynovej nebolo nič "nenápadné". Vonku pred galériou zastala sanitka so zdravotníkmi a dve autá nabité nedočkavými mladými policajtmi, ktorí sa nahrnuli do Loganovho sklárstva a ťažkými čižmami drvili čriepky rozbitého koňa na prach. Pozhovárali sa s Catherine a priniesli prikrývku, do ktorej zavinuli Rose ako bábätko do obväzov, a hoci bojovala až do konca, vyvliekli ju cez predajňu a galériu von a strčili dozadu do jedného z áut. Čoskoro sa tam k nej, zúrivo prskajúcej, pripojil mohutný Norman Osprey, ktorého svaly nijako nemohli čeliť trom sadám psích tesákov. Tom mi neskôr povedal, že ten veľký chlap sedel na ceste a triasol sa od strachu, hlavu a ruky skryté medzi nohami, a prosil policajtov, aby ho zachránili pred čiernymi vycerencami, ktorí okolo neho krúžili. V dielni som sa pozeral, ako Catherine so suchými očami priniesla z policajného auta ďalšiu deku a prikryla ňou Paulovu mŕkvotu.

Prišli ďalší policajti, niektorí v uniforme a iní v civilných šatách, vhodnejších na nedefné vysedúvanie pred televíziou ako na výlet do horúceho pekla na zemi. Či už boli mimo služby, alebo nie, niektoré veci si vyžadovali ich prítomnosť. Vytiahli sa biele montérky a sivé plastické návliečky na topánky a dielňa čoskoro pripomínala neskutočnú science fiction. Sledoval som, ako policajti v chirurgických gumených rukaviciach opatrne zdvihol spadnutú striekačku a starostlivo ju vložil do čistého plastického vrečka, ktoré zapečatil. Policajti začali zisťovať a zapisovať mená, a práve Dračica na druhej strane cesty nám s úprimným srdcom ponúkla útechu a zotavenie. Jeden z policajných dôstojníkov odstránil Pameľu Jane zo zápästí pásku, zaznačil si jej osobné údaje a potom ju ochotným ramenom podopieral až do hotela. Kľakol som si k Hickorymu. Oznamil som mu, že mu odstránim lepiacu pásku z očí a úst. Spýtal som sa ho, či rozumel. Hickory prikývol a prestal sa metať na dlážke. Čo najohľadupľnejšie som mu odlepil z očí pásku. Boľstivo sa odtrhla aj s mihalnicami a trvalo niekoľko minút, kým sa mu dlho vyradený zrak vyjasnil a hľadel priamo na mňa. "Teraz ti dám dolu pásku z úst," povedal som. Prikývol. Jeden z mladých policajtov sa načiahol ponad moje plece a tuhú pásku jednoducho necitlivo odtrhol. Hickory zjačal a jačal ďalej, aby mu policajti uvoľnil páskou spojené ruky a aby sa poponáhlal. Na chvíľku som ich opustil a z polic so zásobami som priniesol skrinku prvej pomoci, aby som Hickorymu zafačoval ucho, a po dlhšej debate zdravotníci spolu s policajtmi rozhodli, že by mal ísť do nemocnice, a takisto aj Eddie, ktorý bol teraz v hlbokom šoku a na rukách sa mu už vytvorili nepekné pľuzgiere. Catherine stála vedľa otvorených dverí sanitky a prizerala sa, ako do nej pomáhajú Eddiemu nastúpiť a odchádza na ošetrovanie. Oboznámil som ju s ďalšími vecami, ktoré by mala vedieť, s extra vecami o kukláčovi číslo štyri, ktoré mi zišli na um počas noci a ktoré som na svitaní nespomenul. Zamyslene povedala: "Ten chlap, čo stojí vedľa Paula, je náš hlavný inšpektor. Radšej si pohovor s ním. Ja musím ísť na stanicu, vrátim sa, len čo budem môcť." Odviedla ma na druhú stranu miestnosti, predstavila ako majiteľa podniku a nechala ma, aby som prehľbil vrásky na čele najvyššej šarže. Potriasol som si ruku s hlavným inšpektorom Shepherdom zo Západomercijského policajného zboru. Najsamprv znechutene zagánil na moju vestu, ktorá už nebola biela a čistá, ale ufúľaná od ustavičného styku s dielenským neporiadkom. Všimol si oškvŕknutý kus látky, voľne visiacy v oblasti dolných rebier, kde Rosine neodbytné pozornosti dosiahli svoj cieľ. Opýtal sa, či ma sčervenená koža pod ňou bolí, a ja som unavene odvetil, že hej, bolí, ale v minulosti som mal aj horšie popáleniny a radšej by som ju ignoroval: ale, dodal som v duchu, predtým som si tie popáleniny náhodne privodil sám. Pozrel som dolu na deku zakrývajúcu Puntičkárskeho Paula, úzkost-livca, ktorý ako otec bdel nad Catherininou

bezpečnosťou v uliciach plných násilia.

"Bol to dobrý policajt," povedal som.

Hlavný inšpektor nechal uplynúť krátke ticho a potom sa zmienil o následkoch, ktoré čakajú páchatel'a. Bude treba, aby som zašiel na policajnú stanicu a urobil výpoveď, ktorá sa nahrá na videokazetu a zaznamená všetkými možnými spôsobmi. Uvážlivo súhlasil, že si môžem zakryť popáleniny obväzmi, a potom váhavo súhlasil aj s tým, že si môžem prehodiť cez plecia kabát, aby som vonku nemrzol.

Počas týchto prejavov ľudskosti dokvitol George Lawson-Young a jeho prítomnosť zmenila celkový postoj polície z podozrievavého na rozumný. Patril k tomu typu hlboko vážených ľudí, ktorým iní ľudia v zodpovednom postavení inštinktívne dôverujú. Keď ma pozdravil a správam sa ku mne s badateľne vysokým rešpektom, moje postavenie v očiach hlavného inšpektora mierne stúplo. Videlo sa mi, že po chvíli zašiel až tak ďaleko, že veril tomu, čo hovorím. George Lawson-Young sa ma opýtal, akoby čakal, že odpoviem "áno": "Prišli ste na totožnosť štvrtého človeka, ktorý vás tu na chodníku napadol pred dvoma týždňami?"

"Áno."

Poznal tú odpoveď už vopred, lebo som mu ju ráno povedal do telefónu. Použil som jeho metódu "prever a zavrhn", aby som oddelil pravdu od klamstiev a starostlivo prešiel slepými uličkami, no čo ako bezvýrazné by som vyriekol to meno, vyvolalo by rozruch. Profesor, vysoký, upravený a krátkozraký, vykonal pomalú vizuálnu obhliadku škôd na najznámejšej tvári, ktorá bola obrátená k nemu. Nikto sa ho nepokúšal súriť, dokonca ani hlavný inšpektor nie. Adam Force, tvár zaliatu už nie Niagarou, ale iba cícerkom krvi, omámené zablúdlil z predajne do dielne, stál vedľa Hickoryho a prizeral sa, ako si kolenačky mojka zmražené ucho.

Keď Adam Force zazrel profesora, zatváril sa, akoby sa radšej vyparil, než by sa mal vyskytovať v jednej z miestností so svojím niekdajším šéfom, a George, zvyčajne vrcholne ochotný odpúšťať, obdaril svojho zdatného odborníka na velezradu dokonale výhražným pohľadom, neobsahujúcim ani najmenší prvok zľutovania.

Adam vyhnaný z raja, pomyslel som si ironicky.

Fotograf pokračoval v práci a robil snímky podľa príkazov dôstojníka, ktorý mal na starosti miesto činu. Na nič sa nesmelo zabudnúť. Puntičkárske Paul by bol hrdý.

Práve George Lawson-Young, ktorý vyslovil nádej, že najbližších tisíc rokov ma už nebude musieť s ničím obťažovať, rozpovedal hlavnému inšpektorovi krok za krokom, ako mi údaje ukradnuté z jeho výskumného laboratória spôsobili toľko bolesti a trápenia.

Menujúc zaradom každú osobu, aby policajt spoznal ich totožnosť, a dovolávajúc sa v prípade potreby môjho potvrdenia, prepracoval sa George pokojne zložitostami januára roku dvetisíc.

"Adam Force," povedal a ukázal na doktora Červenofúza, "pracoval u mňa, ale utiekol z lode a ukradol rakovinové výskumy, ktoré možno majú miliónovú cenu a určite by poslúžili celému svetu."

Videl som, že hlavný inšpektor začína byť skeptický, ale prikývol som a on sa opäť sústredil na profesora.

"Vedeli sme," pokračoval George, "že ukradol informácie, preniesol ich na videokazetu a všetky ostatné záznamy nášho výskumu zničil. Pochopiteľne, pátrali sme po nej všade, ba najali sme si aj súkromných vyšetrovateľov, keď polícia neprejavila veľký záujem."

Hlavným inšpektorom Shepherdom to vôbec nepohlo, len ďalej pozorne počúval.

"Všetko naše pátranie bolo márne. Nečakali sme, že zverí kazetu do úschovy džokejovi. Doktor Force ju odovzdal Martinovi Stukelymu, ale Stukely ju radšej dal ďalej tu svojmu priateľovi Gerardovi Loganovi, aby sa nedostala do rúk jeho deťom. Ako možno viete, Martin Stukely sa na Silvestra zabil na Cheltenhamských dostihoch. Ale kazeta sa medzitým už vydala na svoju krivolakú púť. Adam sa ju pokúšal opäť získať krádežou. Stadiálne, z Gerardovho domova i z domova Martina Stukelyho ukradli kazety."

"Informovali nás o tých krádežiach?" opýtal sa policajt.

"Áno," odvetil som, "ale krádež niekoľkých videokaziet bez zjavej príčiny veru nevyvolala u strážcov zákona takú horúčkovitú činnosť ako dnes."

"Hmm," zareagoval hlavný inšpektor, lebo vedel, že je to pravda.

"Jeden z vašich dôstojníkov sem na druhé ráno predsa len prišiel," povedal som, "ale oveľa väčší sa zaujímal o peniaze, ktoré ukradli spolu s kazetou."

"Ukradol doktor Force aj peniaze?" opýtal sa inšpektor a pozrel na Forcea.

"Áno," odvetil som, "ale myslím, že to bola len príležitostná krádež, o ktorej sa možno domnieval, že by mohla nejako zakryť odcudzenie kazety."

Doktor Force počúval nevzrušený, zakrvavená tvár nič neprezrádzala.

"Tak či onak," pokračoval profesor, ktorý sa nepotešil prerušeniu, "všetkými tými krádežami sa nepodarilo získať späť kazetu, ktorú chceli, a doktor Force sa s pomocou Rose Payneovej a ostatných pokúšal násilím donútiť tuná pána Logana, aby prezradil, kde sa nachádza. Ale ako mi povedal, on ju nemá."

"A máte ju?" spýtal sa hlas zákona.

"Nie," odvetil som, "ale domnievam sa, že viem, kto ju má."

Všetci pozreli na mňa. Adam Force, Lawson-Young, hlavný inšpektor a dokonca aj Hickory, ktorý načúval svojím zdravým uchom, všetci zvedavo čakali.

Do tohto živého obrazu vtrhla Marigold, vznášajúca sa v smaragdovozelenom hodvábe so zlatými strapcami, a odstrčila nabok mladého strážmajstra, ktorý sa jej pokúsil zahradiť cestu. V päťach jej ako chvost šarkana išli Bon-Bona, Victor, Daniel a ostatné deti.

Marigold chcela vidieť, ako napreduje jej trofej, ale prudko sa zarazila pri pohľade na dekou prikrýté telo v dielni a dav zberateľov dôkazov, ktorí okolo neho opatrne ložili po všetkých štyroch. Bon-Bona, ktorá si uvedomila otrasnosť

situácie, vyhnala svoj kŕdel' zasa von dverami a nechala dnu iba matku a Victora, oboch zmeravených na kameň a ochromených - živé boli na nich iba oči.

"Gerardík môj," zvolala Marigold, "čo sa to deje? A kde je Worthington?"

"Milá moja Marigold," povedal som unavene, "stala sa katastrofa. Choď, prosím ťa, naproti do hotela a počkaj tam na mňa."

Zdalo sa, že nepočuje, nevedela odtrhnúť oči od prikrývky. "Kde je Worthington?" Začala zvyšovať hlas. "Kde je Worthington? Božemôj."

Vzal som ju do náručia. "Marigold, Marigold, ten je v poriadku. Prisahám. To nie je Worthington."

Vzlykala mi na pleci a divže sa nezrútila.

Victor sa obrátil ku mne a vyriekol hlasom sotva silnejším ako šepot: "Teraz to už nie je hra, však?"

Otázka si nevyžadovala odpoveď, a vzápätí už mladý strážmajster odvádzal jeho i Marigold naproti do Wychwoodského draka.

"Tak kto je kukláč číslo štyri?" opýtal sa Lawson-Young do ticha, ktoré zavládlo po ich odchode.

"Kto?" vyzvedal sa hlavný inšpektor. "O čom to hovoríte?"

Profesor mu to vysvetlil. "Gerarda tu vonku pred jeho obchodom napadli štyria ľudia v čiernych kuklách. Traja z nich boli Rose Paynová, jej otec Eddie Payne a Norman Osprey. Gerard mi dnes ráno povedal, že vypátral totožnosť toho štvrtého, takže," obrátil sa ku mne a vyriekol s dôverou, "kto je to a kde je môj výskum?"

"Nemyslím, že kazetu má kukláč číslo štyri," odvetil som.

"Čože!" zvolal profesor. Plecia mu ovisli, robil si veľké nádeje a teraz sa domnieval, že ho vediem iba do ďalšej slepej uličky, do ďalšieho závozu.

Vyviedol som ho z omylu. "Štvrtý útočník, kukláč číslo štyri, bol iba najatý pomocník a nie som si istý, že vôbec vedel, čo hľadá." Ale vedel, pomyslel som si, ako čo najväčšmi ublížiť mojim zápasťiam. "Vie však zručne zaobchádzať s bejzbalovou palicou a znečitlivujúcim plynom."

"Kto to je, preboha?" Profesor len ťažko potláčal netrepezlivosť, a rovnako aj hlavný inšpektor, ale toto odhalenie nepatrilo k najľahším v mojom živote. No aj tak...

"Kto bol ten štvrtý muž, Hickory?" spýtal som sa.

Hickory, ktorý kľáčač na dlážke a ešte vždy si pridŕžal na uchu obvaz, zdvihol oči.

"Prečo sa pýtaš mňa?" povedal.

"Stískal si mi prsty."

"Jasně, že nestískal."

"Obávam sa, že áno," povedal som. "Pritláčal si mi ruku k múru, aby mi mohli bejzbalovou palicou rozmlátiť zápasťie."

"Ty si sa zbláznil. Prečo by som ťa napadol? Prečo zo všetkých ľudí práve teba?"

Bola to otázka na telo a odpoveď na ňu bola zložitá. Hickory ju nevyslovil, ale obaja sme vedeli, čo mal v úmysle.

"Urobil si to pre peniaze?" spýtal som sa.

Mal som podozrenie, že príčiny boli zamotanejšie. Súviseli nejakú s mojimi sklárskymi schopnosťami a ich porovnateľne menšou mierou u neho. Závisť je silný cit a súdil som, že by ho nebolo treba veľmi presvedčať, aby sa proti mne postavil.

Ešte vždy to odmietal priznať. "Ty si sa zbláznil, namojdušu," povedal, keď vstal a odvrátil sa, akoby hľadal rýchly únik.

"Zeleno-biele šnúrký," povedal som.

Stuhol a obrátil sa opäť ku mne.

Pokračoval som: "Mal si ich tuná práve v deň, keď zahynul Martin Stukely, a mal si ich opäť aj na druhý deň, keď si z jeho domu ukradol kazety, v ten deň, keď si ma ovalil oranžovou bombou. Martinov najstarší syn Daniel tie šnúrký videl a opísal ich policii."

Hickory podišiel o krok, dva bližšie a bolo jasne vidieť, že ho bolí ucho. Jeho sebaistota sa rozplynula.

"Si hovädský múdry," povedal. "Ľutujem, že sme ti tie zápasťia predsa len nezlomili."

Hlavný inšpektor sa prestal opierať o múrik a vzpriamril sa.

Ale Hickory ešte len začal.

"Ty s tvojím fajnovým správaním a blahosklonnými komentármi o mojej práci. Nenávidím ťa... i celú túto dielňu. Som bohovsky dobrý fúkač skla a zaslúžim si viac uznania." Zdvihol bradu a posmešne sa uškrnul. "Jedného dňa," pokračoval, "bude John Hickory známe meno a ľudia roztrieskajú posrané Loganovo sklo, len aby mohli získať moje." Aká škoda, pomyslel som si. Hickorymu skutočne nechýbal istý talent, ale mal som podozrenie, že sa nikdy nebude môcť patrične rozvinúť. Arogancia a presvedčenie o schopnostiach, ktoré nemá, udusia aj tie, ktoré má.

"A Rose?" opýtal som sa.

"Krava sprostá," povedal a priložil si ruku k treštiacej hlave, "tá je úplne strelená. Vraj ťa zviažeme. Vraj ťa použijeme ako rukojemníka. O tom, že mi upraží ucho na škvarku, nepadlo ani slovo. Dúfam, že zhnije v pekle."

Ja som dúfal, že bude hniť ešte na zemi.

"Sľúbila mi vlastný podnik," dodal Hickory. "Tvrdila, že tvoju firmu zruší. Ona a ten jej blbý otec." Začal si uvedomovať, že kope jamu sám sebe. "Oni ma na to naviedli. Bola to ich vina, nie moja."

Zdrvene hľadel na fascinované tváre okolo seba.

"Ja som to nezavinil. Bol to ich nápad."

Nik mu neveril. Práve Hickory donášal všetko Rose. Hickory bol tým "Kukerom" v Broadwayi.

"Tak kde je tá kazeta?" spýtal sa George Lawson-Young.

"Ja neviem," odvetil Hickory. "Rose tvrdila, že bude iste doma u Stukelyho alebo u Logana, ale ja som celé hodiny

kukal len na poondiate konské dostihy a na fúkanie skla, a vravím vám, že nijaká kazeta s medicínskymi údajmi tam nebola."

Veril som mu. Ináč, pomyslel som si ľútostivo, by som si azda ušetril zopár výpraskov a Puntičkársky Paul by ešte vždy polihoval pod bránami obchodov.

Zjavil sa zdravotník a povedal, že je načase odviezť Hickoryho do nemocnice, aby mu tam ošetrili popáleninu. Hlavný inšpektor sa rozkýval k činu a zatkol Hickoryho: "Nemusíte povedať nič..."

"Na to je hovädský neskoro," odsekol Hickory, keď ho zdravotník a policajt v bielych montérkach odvádzali k sanitke. Inšpektor obrátil svoju pozornosť na doktora Červenofúza, ktorý po celý čas mlčky počúval.

S ustavične prítomným nádychom oficiálnosti v reči povedal: "No, doktor Force, môžete nám podať vysvetlenie, pokiaľ ide o miesto, kde sa nachádza kazeta obsahujúca výsledky medicínskych výskumov, ktorú odcudzili tu prítomnému profesorovi?"

Force čušal. Zdalo sa, že si z našej debaty pod jedľami v Lyntone odniesol aspoň jedno ponaučenie.

"No tak, Adam, povedz nám to." Profesor, ako som videl, ešte stále prechovával zvyšky priateľstva k mužovi, ktorý stál pred ním a z brady mu kvapkala krv na moju hladkú tehlovú dlážku.

Force naňho pozrel s pohrdaním a mlčal.

Aj jeho zatkli a odviekli, aby mu zašili rany a sňali odtlačky prstov. "Nemusíte povedať nič..." Nepovedal teda.

Galéria, predajňa a dielňa sa začali pomaly vyprázdňovať. Dostavil sa predstaviteľ úradu súdneho lekára a dozeral na presun Paula do miestnej márnice. Ostatní policajti prestali pracovať, stáli a sledovali, ako smutný sprievod funebrákov a ich vysokovážené a cenené bremeno prechádzajú galériou k dverám. Mal som v očiach slzy a oni tiež. Bol to dobrý človek i dobrý policajt.

Urobilo sa ešte zopár fotografií, zozbieralo zopár dôkazných predmetov. Priestor sa obohnal modro-bielou páskou "Nevstupovať", zamkli sa dvere, postavila pred ne stráž a nás s profesorom taktne vypustili na ulicu do lepkavého sivého mrholenia.

Hlavný inšpektor ma znova požiadal, aby som šiel s ním na policajnú stanicu a urobil tam úplnú výpoveď, hoci tentoraz bolo v jeho správaní viac srdečnosti. Súhlasil som, ale spýtal som sa, či by sme najprv nemohli všetci zísť do Wychwoodského draka, keďže som smädný a potrebujem za džbán čaju. Pozrel som sa na svoje lacné hodinky.

Napočudovanie bolo ešte vždy dopoludnie, hoci mne sa skôr zdalo, že už iste nadišiel a pominul aj čas na čaj o piatej.

Boli dolu v salóniku pre hotelových hostí. Bon-Bona a jej štvorica sedeli tesne vedľa seba na širokej pohovke, zoradení sprava od najvyššieho po najnižšieho. Kúpili sa kokakoly a na kávovom stolíku stál rad prázdnych fliaš so slamkami. Marigold sa uvelebila v hlbokom stiesnenom kresle a Worthington sedel vedľa nej na operadle. To, ako sa Marigold držala Worthingtonovej ruky, mi pripomenulo jeho varovanie o mucholapke. Nezdalo sa, že by namietal.

Dračica naliala čaj do veľkých suvenírových miléniových hrnčiekov a povedala nám, že Pamela Jane, ešte vždy v ťažkom šoku, dostala od policajného lekára pilulku a poslali ju nahor do postele.

Victor stál pri okne a nevedel odtrhnúť oči od Loganovho sklárstva oproti. Vzal som si čaj a šiel k nemu. Povedal, ani neobrátiac hlavu: "Predpokladám, že moja teta Rose bude dlho za mrežami?"

"Áno," odvetil som. "Veľmi dlho." Doživotne, pomyslel som si, buď vo väzení alebo stráženom ústave pre duševne chorých. Ľudí, ktorí zabíjajú policajtov, neprepúšťajú predčasne na podmienku.

Ešte chvíľu stál mlčky, potom sa zvrtol a pozrel mi rovno do očí. "Dobre," prikývol, "to by nám s mamou mohlo poskytnúť šancu."

Otočil som sa a vyviedol Bon-Bonu do hotelovej haly. Potreboval som, aby mi spravila láskavosť. Určite, povedala a odcupkala do telefónnej búdky pod schodmi.

Pobral som sa do salónika dopiť čaj a čoskoro nato sa Bon-Bona vrátila s usmievavým prikývnutím.

Uvažoval som o udalostiach, ktoré sa odohrali dopoludnia, a kládol som si otázku, či sa to nedalo urobiť ináč. Nech má sklársku píšťalu v rukách ktokoľvek, musí sa s ňou oháňať opatrne. V Rosiných rukách bola sklárska píšťala s polotekutým sklom na konci doslova smrtiacou zbraňou a zdalo sa mi, že ak má na muške mňa, hoci vychádza z bláznivých a pomýlených predstáv, mal by som ju práve ja aj zastaviť.

Pokúšal som sa ju zastaviť výbuchom koňa, a márne. Vydrapil jej milencovi kus tela a rozdúchal jej hnev, a vtedy som si pomyslel, keby som ju mohol oslepiť, prestala by, tak som hodil ten prach, ale oslepenie ju iba väčšmi rozzúrilo. Zomrel Paul.

Keby som sa ju nepokúšal zastaviť, keby som sa jej bol namiesto toho hneď poddal, ako sa domáhala, Paul by bol nažive. Ale, uvažoval som hľadajúc útechu, aj tak by som jej nebol mohol dať kazetu, ktorej sa dožadovala, lebo som nevedel, kde presne je.

Urobil som, čo som vládol, a čo som vládol, spôsobilo smrť.

Hlas hlavného inšpektora ma vrátil do prítomnosti. Vyhlásil, že sa mu už žiada byť na policajnej stanici, aby vypočul zatknutých, a tiež, že sa mu až tak nežiada, ale povinnosť mu káže navštíviť rodinu detektíva strážmajstra Paula Cratcheta. "Keby pán profesor a pán Logan išli teraz láskavo so mnou, prosím vás, páni," povedal.

"Ešte šálku čaju?" odvetil som.

Inšpektor sa nepotešil. "Na rozdiel od rozšíreného názoru sa čaj na revíri dá celkom piť. Budte teda takí dobrí."

Potreboval som ešte čas.

Uvelebil som sa v ďalšom hlbokom kresle a povedal som: "Iba na chvíľočku si sadnúť? Som vyčerpaný. Čo keby sme si pred odchodom niečo zajedli?"

"Na stanici máme bufet. Môžete si niečo dať tam." Prehovoril hlas zákona, a tak nezostávalo nič iné, iba poslúchnuť.

Pomaly som sa zdvihol a s úľavou som zistil, že môj očakávaný hosť sa konečne hrnie dverami.

"Zdravím, Priam," povedal som.

Pozrel ponímo mňa na vysokého, elegantne oblečeného Georgea Lawsons-Younga. Potom vrhol pohľad na Bon-Bonu, akoby chcel povedať: "Toto je on?"

"Priam," zopakoval som, "je od teba veľmi láskavé, že si prišiel. Priam Jones, dovoľ, aby som ti predstavil hlavného inšpektora Shepherdu zo Západomercijského policajného zboru."

Priam sa pomaly obrátil ku mne a inštinktívne potriasol podanou rukou.

"Prepáč," povedal nechápavo, "ale celkom nerozumiem. Bon-Bona mi zavolala, že sedí s potenciálnym majiteľom dostihového koňa a ak chcem urobiť kšeft, mám sa sem šupito presto ustanoviť. A môžem vám povedať, že ste ma vyrušili uprostred dobrého obeda."

Poobzeral sa dookola, ešte vždy hľadajúc nedosiahnuteľného majiteľa.

"Priam," privábil som opäť jeho pozornosť, "to nebola celkom pravda. Požiadal som Bon-Bonu, aby ti zavolala, lebo som potreboval s tebou hovoriť." Nemal z toho radosť. Ani zďaleka nie.

"Ak si si potreboval podebatovať, hoci si neviem predstaviť, o čom, prečo ti nestačil poondiaty telefón?" Pozrel zhora na štyri páry detských očí, ktoré sa naňho upierali. "Uhm... pardon."

"Potreboval som si podebatovať o videokazete," odvetil som.

"Nezačínaj zase s tými poon... é... videokazetami," povedal. "Už som ti vravel, že nijakú videokazetu nemám."

Daniel zreteľne vyhlásil: "Ja viem, kde je videokazeta."

"Psst, zlatko," napomenula ho Bon-Bona.

"Ale ja naozaj viem, kde je jedna kazeta," trval na svojom Daniel.

Už som sa poučil, že Daniela treba brať skutočne veľmi vážne.

Čupol som si, aby som bol zároveň s ním na pohovke. "Kde je tá videokazeta, Daniel?" spýtal som sa.

"Myslím, že je hodná aspoň tri či štyri zlaté mince," odvetil.

"O čom to hovorí?" spýtal sa profesor Lawson-Young.

"To je taká hra, ktorú sa hráme," vysvetlil som. "Keď mi Daniel poskytne alebo nájde informácie, dávam mu odmenu z pokladu." Obrátil som sa zase k Danielovi. "Myslím, že by skutočne mohla byť hodná tri či štyri zlaté mince."

Daniel bol tou vyhlídkou doslova očarený.

"Je v ockovom aute," povedal. "Vo vrecku na chrbte ockovho sedadla. Videl som ju tam včera, keď nás mama priviezla do tvojho obchodu."

Spýtavo na mňa pozrel a rozžiariť sa, keď som mu sľúbil: "Tentoraz to bude desať zlatých mincí, ak bude pán profesor súhlasiť."

George Lawson-Young, neschopný reči, prikyvoval hlavou, až to vyzeralo, že mu odpadne.

Daniel vyhlásil: "Rád pre Gerarda objavujem veci. Preňho ich budem hľadať vždy."

Priam sa pri mne rozpačito zamrivil.

Povedal som mu: "Prečo si tie kazety vymenil?"

"Už som ti vravel..." začal.

"Viem, čo si mi vravel," prerušil som ho. "Bolo to klamstvo." Odstráňte klamstvá, povedal mi profesor v Bristole, a zostane pravda. Opýtal som sa znova: "Prečo si tie kazety vymenil?"

Pokrčil plecami. "Myslel som si, že kazeta, ktorú ti odovzdal Eddie, je tá, na ktorej je skrýša starožitného náhrdelníka. V cene, ako som od niekoho počul, niekoľkých miliónov. V ten večer som ju našiel v tvojom kabáte a domnieval som sa, že keď je Martin mŕtvy, nik nebude o tom vedieť, ak si ju nechám."

Polopравdy a mylné predstavy vydláždili cestu k smrti a skaze.

Priam pokračoval: "Vzal som z Martinovej pracovne inú kazetu, tú, na ktorej boli dostihy, zabalil som ju do toho istého papiera a vložil ju nazad do vrecka na tvojom prsíplášti. Keď som si v ten večer doma prehrál pôvodnú kazetu, zistil som, že sú to všetko nezrozumiteľné tresky-plesky a o náhrdelníku ani slovo. Tak som ju jednoducho vrátil do Martinovho auta, keď som ho na druhý deň viezol nazad k Bon-Bone."

Poobzeral sa okolo seba. "Nič sa nestalo. Kazetu už zasa máte. Polícia vôbec nie je potrebná."

Niž sa nestalo. Bože dobrý, ako strašne sa mýlil.

Uplynuli štyri dni, kým ma polícia opäť pustila do Loganovho sklárstva.

V Broadwayi sa rozpútal mediálny cirkus. Dračica z druhej strany ulice kedysi povedala: "Ty si bol v tomto meste vždy senzáciou, amant," a zato, že som jej zaplnil hotelové izby, dovolila mi používať najlepší apartmán a vystavila svoje sklené zvieratká na polici v hale s oznamom ponúkajúcim na predaj duplikáty.

Marigold, jej prirodzená súperka v oblasti sári, kaftanov, mihálníc a "zlatiek", pobehovala hneď dnu, hneď zasa von, čakajúc, kedy sa opäť pustím do práce na jej trofeji. Worthingtona, ktorý bol povýšený zo šoféra na "per pazuch" spoločníka, poslala spolu so mnou vyzdvihnúť z banky náhrdelník. Marigold si zabezpečila totálne víťazstvo nad Dračicou tým, že ho nosila dňom i nocou, a napokon si ho odo mňa za obrovské peniaze rovno kúpila.

Rose, Normana Ospreya, doktora Forcea a Hickoryho si nechali vo vyšetrovacej väzbe a Eddieho si nechali v nemocnici s dokaličenými rukami.

Priam, ktorý celý ten rozruch nechápal, dostal policajnú kauciu, čo znamenalo, že mu zabavili pas. "Veľmi nepríjemná záležitosť," vyhlásil. "Prečo so mnou zaobchádzajú ako s obyčajným zločincem?" Lebo ním je, oznámil Worthington nielen jemu, ale každému, kto bol ochotný počúvať.

Profesorovi Georgeovi Lawsonovi-Youngovi dali kazetu z Martinovho auta. Vyskytlo sa niekoľko trápnych okamihov, keď sa ju hlavný inšpektor pokúšal skasírovať ako dôkaz. Keďže Lawson-Young už raz prišiel o informácie, ktoré

obsahovala, nemienil ju pustiť z dohľadu. Policajti neochotne privolili, aby si ju nakrátko odniesol a urobil z nej kópiu. Catherine, ktorá sa každú noc chúlila v mojom náručí, ma oboznamovala s najnovšími správami z policajnej stanice. Rose nerobila v podstate iné, iba chrlila nadávky a väčšinu z nich podľa všetkého na moju adresu. Hickory dával vinu mne, Rose a svetu vôbec. Doktor Force čosi aj pripustil, ale väčšinu poprel. Doznal však, že Martin Stukely si neuvedomoval, že informácie na kazete sú kradnuté. Ba on sám Martinovi povedal, že chráni výskum pred inými, ktorí sa pokúšajú jeho prácu ukradnúť. Bol som tomu rád. Vari som o tom pochyboval? Vo štvrtok sme znovu otvorili. V predajni ešte nikdy nebolo v pracovný januárový deň tak rušno a tovar išiel na dračku. Ale ak mám povedať pravdu, ľudia sa oveľa väčšmi zaujímali o krvavé škvrny, ktoré sa z medzier medzi tehľami na dlážke dali ťažko odstrániť, ako o naše zásoby. Pamela Jane sa natoľko zotavila, že na víkend už nastúpila, hoci dávala prednosť práci v predajni a iba v najnevyhnutnejších prípadoch rýchlo prebehla dielňou k svojej skrinke.

V nedeľu, týždeň po masakri, som sa znova pustil do výroby trofejného koňa. Spoľahlivý Irish súhlasil, že mi bude robiť pomocníka, a obecenstvo tentoraz tvoril iba jeden človek. Catherine sedela vo svojom už zdomácnenom kresle a prizerala sa, ako si opäť chystám nástroje a vyzliekam sa do vesty. Postavil som sa na stúpadlo, zdvihol dvierka na taviacej peci a vpustil horúčavu do miestnosti. Catherine si zhodila kabát. "Zaves ho do mojej skrinky," povedal som a hodil som jej kľúče. Zašla na opačný koniec dielne a otvorila dvierka na vysokej sivej kasni. "Čo je na tomto?" povedala a zdvihla ruku s videokazetou. "Na ceduľke stojí 'Ako vyrobiť Krétsky východ slnka'." Rýchlo som prebehol k nej. Omylom otvorila Hickoryho skrinku a dnu sme našli nielen kazetu s inštrukciami na náhrdelník, ale aj pár kriklavých, zeleno-bielych pásikavých šnúrok, skrytý v hneedom papierovom vrecku. Zasmial som sa. "Príbeh o troch kazetách, a jednu z nich som mal po celý čas pod nosom." "Tri kazety?" opýtala sa. "Dve až-až stačili." "Boli tri," odvetil som. "Jediná naozaj dôležitá, cenná a možno jedinečná kazeta bola tá, na ktorú doktor Force nahral ukradnuté výsledky rakovinového výskumu. Dal ju Martinovi, ktorý ju zasa prostredníctvom Eddieho posunul mne. Priam ju zamenil, mylne sa domnievajúc, že má v rukách miliónový sen hľadača pokladov. Keď zistil, že nie, nechal ju jednoducho skrytý v Martinovom aute. To bola kazeta, ktorú sa tak úporné usilovali objaviť Rose a doktor Force." "A tá náhrdelníková kazeta?" spýtala sa Catherine. "Táto?" Povedal som: "Kazetu s návodom na výrobu náhrdelníka som požičal Martinovi a zostala u nich doma v jeho pracovni, až kým ju spolu so všetkými ostatnými neukradol Hickory. Hickory si ju nechal, lebo preňho tá kazeta mala určitú cenu. Myslel si, že dokáže vyrobiť kópiu náhrdelníka. Zrejme ju mal schovanú v skrinke." "Ale ktorá je potom tá tretia kazeta?" spýtala sa. "Kazeta," pokračoval som, "ktorú Priam vzal z Martinovej pracovne pred Hickoryho krádežou. Vložil ju do vrecka môjho prísplášťa, a je to tá kazeta, ktorú na Silvestra o polnoci ukradol doktor Force, domnievajúc sa, že je to jeho kazeta s rakovinou. Hrozne rád by som bol videl, ako sa ksichtil, keď si ju prehral a našiel na nej namiesto toho konské dostihy."

Vyrobil som trofejného koňa. S Irishovou pomocou som nabral sklo z pece a znovu vytvaroval konské telo, nohy a chvost. Ale tentoraz som mu venoval čas i pozornosť a použil som znalosti i talent, ktoré som získal a zdedil od svojho strýka Rona. Sformoval som krk a hlavu inteligentného zvieraťa, vystupujúce líce kosti a pevné ústa. Obdaril som ju hrivou, ktorá viala ako v plnom cvale, a potom som ju hladko pripojil k telu. Keď som začal, chcel som vyrobiť komerčné dielo pre Marigold a Kennetha Trubshawu s jeho Cheltenhamským trofejným výborom. V skutočnosti som vytvoril poctu dôveryhodnému priateľovi, ktorý mi veľmi chýba. Dielo, ktoré robí česť jeho schopnostiam a jeho odvahe. Napokon stál skáčuci kôň na kovovom stolíku a my s Irishom sme ho rýchlo, ale opatrne vložili do jednej z chladiacich pecí. Tam bude pomaly a bezpečne chladnúť, čím sa umožní, aby pnúť a tlaky postupne povolili. Tento kôň nebol určený na to, aby sa rozletel na márne kúsky.

Šiel som s Catherine na pohreb Puntičkárkeho Paula, ale pred dverami kostola som ju zanechal s kolegami, či už v uniforme, alebo bez nej. Obklopil ju malý hlúček tých v civile a žiaľil spolu s ňou, takže o hodinu neskôr si na motorku sadla zamyslená a zakríknutá policajka, ktorá chvíľku počkala, kým naštartovala, a bezvýrazne povedala svojmu budúcemu pasažierovi: "Súkromná kremácia bude zajtra a dnes večer si budú v krčme pripíjať na jeho pamiatku. Ja som na zvyšok dňa dostala voľno, takže kam chceš teraz ísť?" "Do posteľe," povedal som bez váhania a dodal som, že Puntičkársky Paul by to bol iste schválil. Z Catherine spadol smútok ako topiaci sa sneh. Prehodil som: "Ešte som nevidel, kde bývaš, spomínaš si? Tak čo keby sme ta zašli teraz?" Usmiala sa s nádychom šibalstva, potom nakopla štartér a pozvala ma, aby som nastúpil. Jej domov bol vzdialený od obvodnej policajnej stanice vari päť minút chôdze alebo menej ako minútu jazdy na motocykle po rovnej sivej ceste. Zastala pred prízemným polbungalovom v rade rovnakých omietnutých škátúl, a skôr než som druhý raz žmurkol, vedel som, že to nie je miesto pre mňa. Bola chyba, že som ta šiel, ale keďže Catherine bola mojím dopravným prostriedkom, budem sa usmievať a tváriť, že sa mi to páči.

Skutočne som urobil aj jedno, aj druhé, a nie zo zdvorilosti.

Vnútrajšok obydli policajtky v civile sa spájal s Alicou v krajine zázrakov, kde za kuchynským stolom sedel Aprílový Zajac v nadživotnej veľkosti a rovnako veľký Klobučník a pchali do čajníka Myšku. Pri kúpeľňových dverách sa pozeral na hodinky Biely Králik a v obývačke tancovali štvorylku Srdcová kráľovná, Kuchár, Mrož a Tesár. Všetky steny boli všade pomaľované bujnou zeleňou a kvetmi.

Catherine sa smiala môjmu výrazu, v ktorom sa akiste miešalo pobavenie so zhrozením.

"Všetky tieto stvorenia," povedala, "sa ku mne dostali zo zrušeného zábavného parku, keď som mala šesť rokov.

Odkiaľživa som ich mala rada. Viem, že sú strelené, ale robia mi spoločnosť." Odrazu prehltla. "Pomohli mi vyrovnať sa so stratou Paula. Jemu sa páčili. Smial sa na nich. Teraz bez neho to už nie sú celkom ony. Myslím, že som trochu dospela."

V súlade so zvyškom domu bola Catherinina spálňa fantastickou krajinou, kde živé hracie karty maľovali biele a kriľavoružové ružové kriky na pozadí hubovitých obláčikov a sýtozeleného lístia.

Zmeravel som a nesmelo hlesol: "Pekné," a Catherine sa rozosmiala.

"Vidím, že sa ti to hnuší."

"Môžem zatvoriť oči," povedal som, ale zatiahli sme záclony.

Pomilovali sme sa tam na počesť Puntičkárskeho Paula, ale večer po kare v krčme, keď sa detektívna strážmajsterka Doddová a jej spolujazdec vyšplhali do sedla, zamierili do veľkého tichého domu na kopci.

Bolo to ako dôverne známy návrat domov.